

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

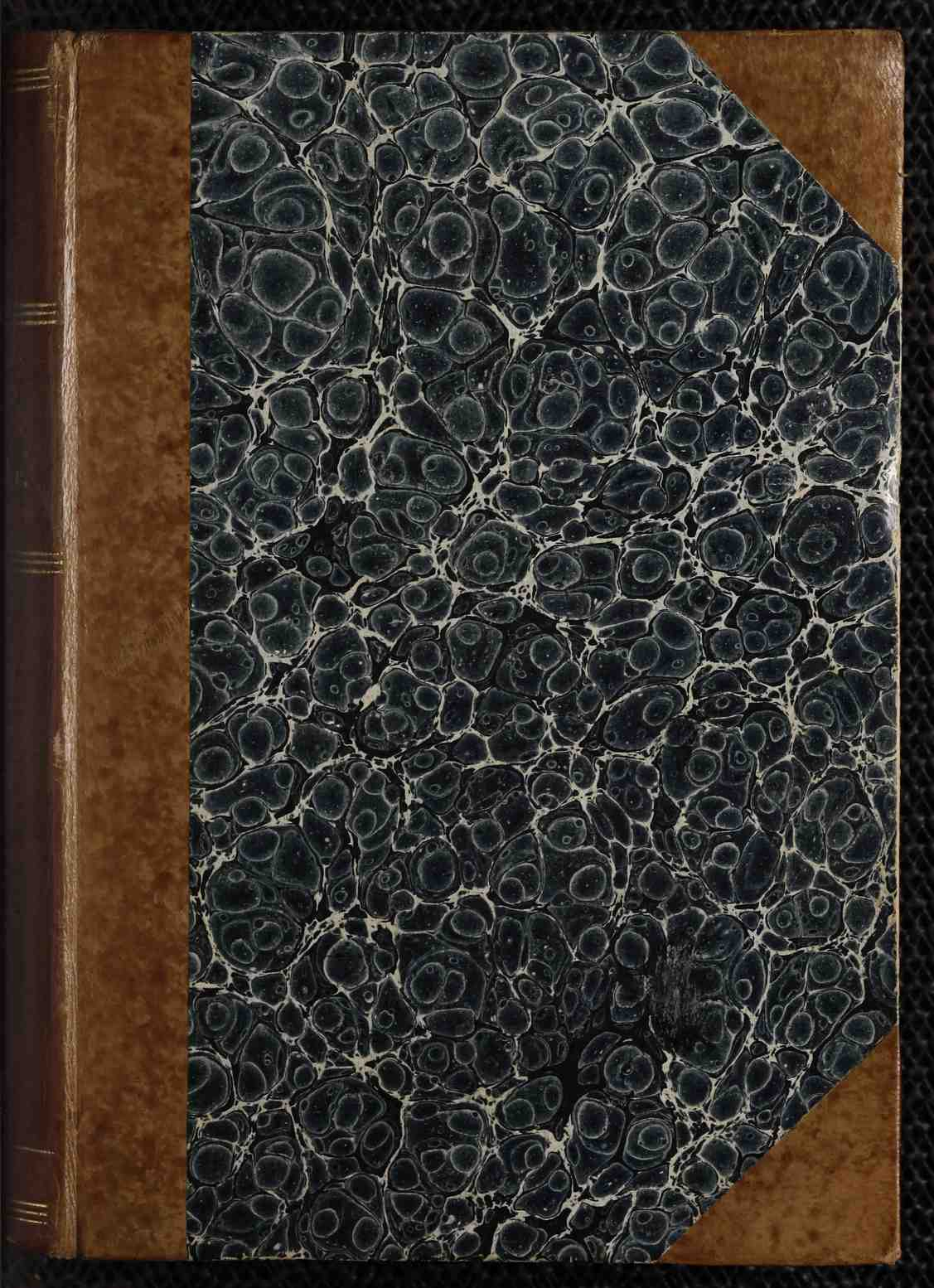
Forfatter(e) Author(s):	Bruhn, Rose.
Titel Title:	<u>Anne Lykke : historisk Roman.</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. Oplag.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : H. Hagerup, 1908-1909
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

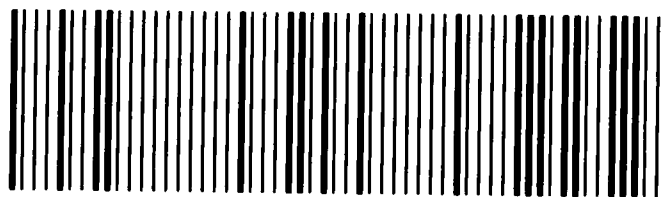
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57,-102.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023480876

Rose Bruhn

Fru Anne Lyffe

1910. L 719.

København . H. Hagerup's forlag

Hovedkommissionær for Norge: H. Aschehoug & Co.

FRU ANNE LYKKE

FRU ANNE LYKKE

HISTORISK ROMAN

AF

ROSE BRUHN

ANDEN DEL

ANDET OPLAG

H. HAGERUP^s FORLAG
KØBENHAVN

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel

1909

I.

LEHNSMANDEN paa Kalundborg, Gesandten Caj Rantzau, havde faaet et svært Anfald af den lede Gigt. Det var kommet som Dragen og Stingen i alle Lemmer, det rev og sled i ham, som var det den Onde selv, der huserede i Kroppen.

„Det er Mindelserne fra den grumme Svenskekrig,“ sagde hans Hustru, Fru Anne, mens hun gik fra og til Lejet og skiftede de glohede Vadmelsstykker, som hun varmede over Ildbækkenet, der stod midt paa Gulvet, og hvorfra en styg, sveden Lugt af det brændte Uldtøj bredte sig i Stuen.

„Djævlens annamme,“ stønnede Lehnsmanden, mens han vred og vendte sig i den store Egetræs Seng, saa det knagede og bragede i det svære Tømmer.

„Man skulde tro, her blev røget Ræve ud med Edder og Forgift. Vil Du ta' Livet af mig med det Djævelskab?“

Fru Anne lo en stille, gedulgt Latter, mens hun vendte Ryggen til sin Husbond og gik hen i den dybe Vinduesnische og stirrede ud af de smaa, grønnskjoldede Ruder.

„Kanske der og er lidt Mindelser iblandt fra alle Dine galante Æventyr, naar Du fór i Sendelser til fremmede Lande.“

„Livet er vel ikke lysteligere til Hverdags, end man trænger til lidt Husvalse, naar Lejlighed byder sig til,“ kom det rapt igen.

„Aa ja — saamænd, blev det blot dermed. Men naar man nu en Gang har saa skrøbelig en Helse, saa skulde man holde sig fra de lange, kolde Gange her paa Slottet ved Nattetide. Vinden farer saa stygt lige lukt gennem Gluggerne.“

„Man maa vel forrette sin Nødtørft.“

„Vejen til „Hemmeligheden“ gaar da ikke forbi Jomfrukamrene.“

„Naa, slap det der ud! Den lede Skinsyge har annammet Dig.“

„Kammerpigerne siger, Du har saa svært ved at komme forbi Mamsel Laurettes Dør.“

„Anne, — Du lar’ Dig da ikke snakke for af hvem-somhelst, der forklager Din Husbond?“

Hun vendte sig hastigt om. Hendes lange Slæb fejede hen ad det tavlede Stengulv, idet hun næsten løb til Sengen.

„Aa, Caj — saalænge Du er hjemme, kunde Du dog styre Dig!“

Han vendte sig brat mod Væggen. Om dette vilde han ikke tale.

Kort efter faldt han i Slummer. Da han vaagnede, laa han i dampende Sved. Hænderne vred han i Smerte, og Øjnene flammede vildt.

„Djævlén annamme alt det Vadmelsplag, Du dænger mig til med, Anne! Der — tag det væk — jeg kan jo ikke drage Pusten.“ — Stykke for Stykke kylede han hen ad Gulvet, indtil han omtrent laa nøgen.

„Det lettede, min Tro,“ sagde han og trak Vejret befriet.

„Dette døjer Du ey, min Husbond. Her er saa svalt indenfor de tykke Mure.“

„Blot det ikke bed og stak saa ilde i min venstre Side!“

„Skal jeg lade Badskæren kalde, saa Du kan faa en Aareladning?“

„Nej — nu har jeg intet mere Blod at miste. Han aareladede mig jo to Gange forgangen Uge. — Giv mig hellere en Slurk Frankervin; i den gemmes Lægedom for Legemets og Hjertets Kvide.“

„Du drikker Dig for tit rusende. Kan Du ey minnesere lidt med den megen stærke Vin?“

Han tømte i lange Drag det Bæger, Fru Anne rakte ham. Kort efter faldt han atter i Slummer, men kun i korte Stunder ad Gangen. Ret som det var, fór han op og raabte og skreg i Vildelse.

Ud paa Natten blev det rent galt; baade Kammer-svenden og Hushovmesteren havde Besvær nok med at styre Lehnsmanden. Han vilde bestandig ud af Sengen for at svale sig. Mer end én Gang lykkedes det, men saa klaprede ogsaa Tænderne i Munden paa ham, naar han var bleven afsvalet ved at løbe rundt paa bare Ben paa det kolde Stengulv. Hen paa Morgenstunden kommanderede han Dørene sat op til Vindeltrappen og Riddersalen, „for alt det flyvende Djævelskab, der svirrede og summede ham om Ørene, skulde min Tro viftes ud“.

Medicus og Badskærer, som blev hentet, rystede blot bekymret paa Hovedet. Begge mente de, at det var en svare Lungesot, som havde omspændt Lehnsmanden. Bedste Lægedom vilde nok være en Guds og Kirkens Tjener, som ret inderlig kunde bede Bønner for den kranke, unge Mand; thi nu var det da vitter-

ligt for alle, at denne lede Syge ikke blev staaet igennem.

Præsten, den lærde Morten Rützow, kom stiltfærdig for at bringe sit Trøstens Ord og snakke om Guds den Almægtiges Miskundhed og den salige Fred, naar Legemet havde stridt sin Kamp, og Lægedom for alle Vunder var annammet. Men Caj Rantzau raabte og skreg kun paa, at det sorte Gespænst skulde gaa bort fra hans Sengekammer. Derimod vilde han have sin egen lille Mamsel Laurette herind til at husvale sig.

Saalunde gik tre Dage. Lehnsmanden snakkede meget forunderligt i Vildelse, som fik Fru Anne til spændt at lytte.

Den fransøsiske Mamsel Laurette sad nu bag Laas og Slaa i sit Kammer i den nordre Fløj. Hun frøs saa Tænderne klaprede i Munden; thi Brændsel til Kaminen var glemt at gives hende, Mad og Drikke fik hun kun til Husbehov, naar Tjenerskabet huskede det. Barnet, den liden Jomfru Sofie, som var fortroet hende til Lærdom udi Fransøsisisk og Danseeksersitier, havde hun ejheller set i de sidste Dage.

Hendes Herre og gode Ven, Lehnsmanden, havde hun ikke set i lange Tider. De tre smaa Slag paa Kammerdøren, naar han forundte hende en Time til Amour, savnede hun saa bitterlig. Ikkun det var Lyspunkterne heroppe i det stygge, kolde Nord, hvortil hun var lokket ved Elskovsord og gyldne Løfter. Hun lukkede Øjnene og vred sine Hænder, græd og bad saa inderlig til Guds Moder om, at det dog maatte forundes hende at fare hjem til sit eget Land, og til den Stad Paris, hvor Livet gled ganske anderledes let og lystigt, end her oppe blandt de plumpe Riddersmænd, hvis Politur ikke naaede dem længere end til Tænderne.

Ikkun Lehnsmanden her, — jo, og saa den unge, skønne Prins Christian kunde føre sig, som det anstod sig den galante Cavaler. Prinsen havde hun kun set én Gang ved Herredagen i Fjor i Roskilde, da hun fulgte Herskabet dertil. Lehnsmanden Caj Rantzau — ak, ham havde hun, Gud bedre, set og fornummet mer til, end godt var for et ungt Blod.

Nu raslede det ved Laasen. Kirstine Kammerpige og Køgemesteren var paa Fru Annes Bud og Befaling sendt hid for at hente Laurette. Siden hendes Husbond raabte saa meget paa hende, skulde han ogsaa husvales ved at have sin Bolerske om sig i de sidste Stunder. Men inden Laurette gik til Lehnsmandens Sengekammer, havde Fru Anne hende i Tale under fire Øjne i Fruerstuen.

„Min Husbond har ey snakket om andet i sin Vildelse, end Dig, Laurette! — Du er jo hans Bolerske! — Jeg har længe troet ilde om Dig, men nu er jeg vis i min Sag.“

„Ak, naadige Frue, I dømme mig ey saa haardt, og tro mig, naar jeg siger Eder, at jeg er en stakkels svegen Mø, som kun drog med Eders Husbond hid op i god Tro, eftersom han aldrig udi Frankenland havde betroet mig, at han havde Husfrue og Barn i Danmark. Han lokkede mig med fagre Ord og sagde: at vilde jeg følge ham til det fjerne Land, saa skulde jeg lide saa vel og sidde ham næst i Højsædet paa Borgen. Først da vi hin Stormnat sad sammen paa Smakken, da vi fór over Bæltet fra Nyborri til Korsør, aabenbarede han for mig, at han havde Frue og en liden Datter paa fem Aar. — Jeg blev da saa sorrigfuld og harm, at jeg vilde kaste mig ud i de høje Bølger for at gøre Ende paa mit usle Liv. Han tiggede og bad

mig om at lade dette fare. Der var Plads nok i Kalundborg By ogsaa til mig, sagde han. Naar jeg havde boet i Herberget en Stund, skulde han mage det saa, at jeg blev hentet op paa Slottet, for at jeg der kunde give Lehnsmandens liden Datter Lektioner i Fransøsisk og Dans. Og saa skete det ogsaa. I lod jo selv, naadige Frue, skikke Bud til Eders Frænde, Fru Elisabeth Rantzau, for at Eders Datter kunde komme hjem til Eder og opdrages under Eders og min ringe Opsigt. — Ak — husker I, hvor hjerteglad I var, da den liden Jomfru Sophie fra Karmen fløj lige i Eders Favn? Da blev her Leg og Ganten paa Slottet — og I, Frue, blev mestendels selv Barn igen, da Eders Forlængsel efter Datteren blev stillet, og I paa Trods af Skik og Brug nu fik Barnet under Opsigt. Tro og ærligt har jeg været Eders Hjælperske udi dette, den liden Jomfru Sophie taler et skønne Fransøsisk og danser som en Guds Engel.“

„Ja vist, Dine Kunster har Du givet fra Dig af et godt Hjerte, — min Datter har næmmet godt under Dig. Men med dette forsvares ikke, at Du har gaaet mig under Øjne og besnæret og bolet med min Husbond, her i mit eget Hus. Nu jeg ved det, skal Du eyheller have gjort dette omsonst. Bolte og Slaa er her paa Borgen, dertil Taarne nok med Fangehuller.“

„I vil da ey straffe mig saa haardt?“ Laurette sank paa Knæ foran Fru Anne og kyssede hendes Kjoles Søm.

„Jeg burde tugte Dig, til Dit røde Blod flød henad Gulvet her“, sagde Fru Anne, mens hun i dirrende Harme ruskede i den unge, franske Piges mørke Haarvælde, der stod som et Brus over den hvide Pande. —

„Rejs Dig; der er Stunder nok til at tales ved siden! Allenfals er Du herefter i min Vold, og jeg kan straffe Dig, som mig lyster efter Hustugten.“

„Fru Anne, I lade mig fare her fra i Fred. Jeg finder vel til sidst mit eget Land, naar blot I vil slippe mig fri.“

„Gaa til min Husbond. Husval ham kun saa meget, Du lyster i kælen Elskov! — Han kan have det Behov som Læskedrik i de sidste Stunder.“ — Fru Anne saa med et skadefro Smil ned paa den unge, skønne Pige, som endnu knælede foran hende og ydmygt løftede de smukke Øjne mod hende. Saa bøjede hun sig ned og hviskede hæst: „Han skal dø, Laurette, — dø, hører Du! Fyrig Elsker faar Du ey mere i ham! — Hvad han har syndet baade mod mig og Dig, det kræver snart en anden Dommer ham til Regnskab for. — Medicus har betroet mig, at der intet Haab er for ham. — Han lider ilde, meget ilde. Bed til Gud, at det snart maa forundes ham at fare herfra; thi hans skrøbelige Legeme bær ham ikke over dette.“

„Den hellige Guds Moder være Eder naadig, saa haard I er!“

„Siger Du, jeg er haard, naar jeg skikker Dig til ham, som Du har Elsk til. Jeg skulde mene, at jeg under ham al Livsens Lyst og Sødme i rigt Maal, til hans sidste Stund.“

„Naadige Frue, I giver dog næppe dette ud af et godt Hjerte. Dog siger jeg Eder ret inderlig Tak, fordi jeg forundes at husvale ham. Megen bitter Kvide har han og forvoldt mig ved sin Fortielse om sit Ægteskab; men jeg var dog hans udi Kærlighed og Tro til en Adelsmands Ord. — Vi er sveget bitterlig begge to, Fru Anne, — tænk over det, inden I dømmer mig.“ —

„Har Du Elskov til ham endnu?“

„Min Tunge vil helst raabe nej, — men mit Hjerte siger ja. — Jeg kan ey for det. Han var mig altid god.“

— — — „Elskov er jo saa svar en Brynde, — — var det ikke saa, Kong Christian sagde hin Stund paa Vordingborri i min fagre Ungdom. — Det maa vel være saa, siden alle siger det!“ — Fru Anne hviskede Ordene frem. Nu hævede hun stolt Hovedet:

„Gaa til min Husbond. Gør ham det saa godt, som Dit Hjerte tilsiger Dig, — og far siden med Fred herfra.“

„Fru Anne, I som er ung og skøn, har kanhænde og megen Elskov at forvente. Guds Moder staa Eder bi, hvissom I skulde lide Ve og det, som ondt er, for ham I faar kær. — Tænk paa den liden Laurette, hvis en slig Stund kommer over Eder.“ Den franske Mamsel bøjede sig ned og kyssede sin Frues Haand, inden hun gik.

*

*

*

Der laa Skumring over den gamle Herrestue paa Kalundborg Slot. Stønnende Suk og Eder lød vekselvis fra Sengen, hvor Lehnsmand Caj Rantzau laa og droges med Døden. Fru Anne havde lige forladt Kammeret med den lille Jomfru Sophie. Barnet havde i Angst og Undren klamret sig fast til Moderen, der kun med Møje fik hende til at kysse Faderens svedige Pande og kolde Haand.

Lidt efter gled en smidig, ung Kvindeskikkelse ind ad Døren, som stod paa Klem. En varm og blød Haand strøg varsomt og lindy henover hans lange, lyse Haar.

„Er det Dig, Laurette? — Gud signe Dig, for alt godt!“ — Det var de sidste sammenhængende Ord, der lød fra Lehnsmanden.

Hans Hænder famlede i ustandselig Bevægelse henover Sengens Silkebolster; Øjnene flakkede hvileløse rundt, mens Læberne bevægede sig uden at frembringe Lyde.

„Caj Rantzau, kender Du mig, Din liden Laurette?“ Han hørte ikke, fornam intet.

Den unge, franske Pige sank ned ved Sengen med bøjet Hoved og foldede Hænder. „Nu hjælpe den hellige Guds Moder, Gud Fader i Himlen og den milde Krist, os begge.“ Med hede, lukkede Øjne bad hun for ham, som var hendes Livs store Ulykke, men som hun endnu elskede. Hun bad for ham og for sig selv, og idet hun bad, følte hun Forladthedens hemmelige Gys i det svindende Dagskær, der i en mat Stribe faldt gennem de grønne Ruder over hende og den døende.

Hans havde hun været i Elskovs hede Stunder. Glad og troskyldig havde hun fulgt ham i Tro til at dele et hæderligt Liv med ham i dette kolde, fremmede Land. — Begæret, misbrugt og nu tilsidst ladet ene og hjælpeløs tilbage, det var hendes Skæbne. Men det var vel Straffen og Gengældelsen for to Aars letfærdigt Liv. — Derfor bad nu den unge Kvinde saa saart og inderligt til alt, hvad helligt var, om Hjælp og Forbarmelse, saa hun stønnede derved.

Hun hørte Røster. Det var Præsten og Kordegnen, der kom med det hellige Sakramente.

Udenfor Døren mødte hun Fru Anne.

„Hvor lider min Husbond?“ lød det helt mildt.

„Ak Frue, kun ilde, ilde!“

„Bed da ret inderlig, at han snart maa faa Fred.“

En kold Haand strøg hen over Laquettes Kind, idet Fru Anne gled videre mod Herrestuen for at overvære den hellige Handling.

Inden hun naaede over Tærskelen, lød der udenfor fra Muren et skærende Skrig, og en Skygge af Vinger bredte sig og svandt paa de dunkle Ruder — det var Borgens gamle Ugle, som skreg.

Fru Anne standsede og stirrede i Angst mod de grønne Glar. Dette varslede Lig. Kanske det og var et ondt Varsel for de Tider, som skulde komme?

Samme Nat faldt der Fred over Caj Rantzau, og hen paa Morgenens døde han.

II.

DET var i det Herrens Aar 1624, at Fru Anne Lykke kun havde et kort Spand af Tid tilbage som Lehnsmandsfrue paa Kalundborg. Om føje Tid skulde hun fare herfra, men endnu vidste hun ikke ret, hvor hun vilde styre sin Kurs, naar Opbruddets Time kom. Thi Sagen var den, at den naadige Frue havde for meget at vælge imellem; derfor var det saare vanskeligt at gøre sit Valg.

Den 5te April dette Aar var det Aarsdagen for hendes Husbonds, Lehnsmand Caj Rantzaus Død. Saa var Tiden runden, og hun maatte med alt, hvad hendes var, bryde op for at give Plads til den nye Lehnsherre.

Der var nu de to skønne Herresæder paa Fyn, Hellerup og Harridslevgaard, begge statelige Gaarde, som var vel skikkede til Enkesæde for den højvelbaarne Frue. Men der var det kedelige ved dem, at de var saa grumme langt fra Hovedstaden og Hoffet, de Steder, hvor Livet rørte sig og Glædens Fakkelt blev svunget over Hoffesternes Larm og ved Adelens store Gilder.

Her fra Kalundborg var jo Vejlængden ikke større, end der paa et godt Døgn kunde naas at drage til Hovedstaden til de Lykkers store Gaard paa Vandkunsten, hvor Tjenerskabet altid var beredt til at mod-

tage Herskabet. Efter Fru Karine Banner, Fru Anne Lykkes Moders salige Bortgang for 8 Aar siden, havde hun og hendes Broder Frands Lykke til Gisselfeld i Fællig taget Gaarden i Besiddelse, for at have eget Hus at bo i, naar de var tilsagt at møde ved Hove.

Endnu rasede Vintren i al sin Kraft til Trods for, at Dagene var længtes, og man var naaet et godt Stød over Aarsskiftet.

Februar-Stormene kom susende ned gennem Fjorden og strøg med Kraft og vilde Hyl omkring Kalundborg gamle Slotsmure. Fint og tæt føg Sneen sammen udenfor og lagde sig i store Fonner op ad Voldene og fyldte næsten de tilfrosne Grave med sit hvide Lag.

Bag Kongsgaardens røde Mure vandrede Fru Anne stundesløs om for at holde Vintrens isnende Belejring ude. Let var det ikke, thi Murene var paa mange Steder faldefærdige, Vinduer og Døre utætte, og fra de aabne Kaminer slugte Kulden og Blæsten den Smule Varme, der kom fra de flammende Baal. Ret mange Kaminer, som kunde bruges, var dér forresten ikke i Slottet. Det gik her, som paa de fleste kongelige Lehn, Kongsgaardene fik Lov til at forfalde og smuldre hen, eftersom Indtægterne gik til Kronens Kasse, der paa de Tider var bundløs.

I Fruerstuen, Vesten for Riddersalen, var der nu ikke at tænke paa at være, thi selv om Kaminen blev fodret med de største Favnestykker, gik Varmen ligefuldt lukt op gennem Skorstenspiiben. Kun et Sted var der til at være paa Slottet, naar Vintren raste, det var paa Sydsiden i Junkerkammeret, som laa lunt gemt mellem Riddersalen og Taarnkammeret. Her gav Kaminen lidt Varme fra sig, og naar Glødebækkenet blev taget til Hjælp, saa lunede det endnu mere. Junker-

kammeret havde to buede Vinduer, hvorfra Fru Anne kunde se ned til Færgestedet, hvor Prammene og Smakkerne gled ud og ind, naar der var aabent Vande i Fjorden. Fra Junkerkammeret førte ogsaa en Dør ind til det lille Taarnkammer med Svalegangen, hvorfra der var en vid Udsigt over Ringmuren helt ud over det aabne Land, hvor Kongevejen snorlige viste Retningen mod Hovedstaden.

Just nu stod Fru Anne Lykke i sin Ungdoms fejreste Glans. Kraftig bygget, høj og rank som en ung Gran, med Hovedet baaret af en fyldig og fast Hals. Runde Arme med skønne, hvide Hænder, en Barm med en Runding og Rejsning, som kun den modne Kvinde ret tør bære tilskue. Ansigtet ædelt skaaret, med de Lykkers krumme Næse og de Banners forunderlig dybe Øjne, mørke og kloge, — men tillige med det kolde Herskerblik, der var vant til, at alt faldt tilføje. Den fyldige, røde Mund gemte dog paa et Smil saa lokkende og dragende, at det som oftest helt kunde udslette Øjets haarde Kulde. Den faste Hage, med den dybe Kløft lagde ogsaa et mildt og forsonende Skær over de fine Ættedrag. Det store, rødbrune Haar havde hun ejheller nu tvunget ind under Hue og Lin, som ellers Skik og Brug var blandt Datidens Adelsfruer. Frit og balstyrigt boltrede det sig om den høje Pande, kun let tvunget af nogle sorte Spænder, der holdt de svære Fletninger.

Saadan var Fru Anne Lykke, da hun nu i sit 28. Aar sad som Enke efter den danske Gesandt, Hofjunker og Lehnsmand Caj Rantzau.

Stundesløs gik hun op og ned ad Gulvet i Junkerkammeret. Den sorte Klædeskjole var heftet op paa den ene Side, men ikke desto mindre bølgede Slæbet

efter hende hen ad det tavlede Gulv for hvert Skridt, hun tog. Blot paa den Maade, hun satte Foden i Gulvet, naar hun gik, eller naar hun løftede Hovedet, kunde det ses, at hun var af ædel Byrd, — men ogsaa, at hun var sig dette bevidst. Fru Anne Lykke var nu i sin Enkestand en af de rigeste Fruer i Danmark, thi foruden alt det meget Jordegods, der var tilfaldet hende i Arvelod efter Faderen, Rigsraad Henrik Lykke og Moderen, Fru Karine Banner, saa var dette ved hendes Husbonds, Caj Rantzaus Død, forøget med Rantzausholm og Hellerup, to store, skønne Gaarde paa Fyn, som med Rette tilfaldt hende, eftersom Caj Rantzau havde efterladt sig en Livsarving i den lille 8-aarige Sofie Rantzau.

Skønt Favnestykkerne buldrede lystigt i Kaminen, var der iskoldt i Stuen. Kirstine Kammerpige sad med lodden Vams i Vindusnischen og underviste møjsommelig med valne Fingre den lille Jomfru Sofie i Baldyrekunsten. Oppe i den dybe Vinduskarm sad Barnet med Nakken mod de blyinfattede Ruder og Benene dinglende frem og tilbage, mens hun uafbrudt maatte træde Naalen, den hun havde størst Færdighed i at faa til at slippe den røde Silketraad, hun skulde stikke ud og ind for at danne Hjorten og Hinden i det fine Baldyrelærred.

„I er en Kludrehas til at baldyre; Hjorten tykkes mig mere at ligne en Gedebuk,“ sagde Kirstine og saa bebrejdende op paa Sofie.

„Den er da helt god. Har den ikke fire Ben og to Horn i Panden og ret et livagtigt Sving paa Rumpen,“ sagde Sofie surmulende, idet hun løftede de tungtfryndsede Øjenlaag og saa inderlig tilfreds paa sit Arbejde.

„Vil Du, den skal være bedre, saa faar Du selv baldyre den færdig.“ Rammen fløj i Hovedet paa Kirstine, idet Sofie sprang ned fra Vinduskarmen.

„Jomfru da, I er da ret en galen og uvorn Tøs.“

„Du mener vel det er Løgn?“ Inden Kirstine Kammerpige kunde svare, kastede Barnet sig overgivent ind til hende og slog begge Armene om hendes Hals og dunkede Hovedet mange Gange mod sit eget spæde Bryst. Saa kiggede hun hende skalkagtigt ind i Øjnene: „Kys mig, Kirsten, og vær ikke ond. Du kan da aldrig ville, at jeg skal sidde her og stikke ud og ind med Naalen og fryse stiv den hele Dag.“ Hun løb hen til Moderen og rakte sine blaa-frosne Hænder op mod hende, for at hun kunde kende, hvor valen hun var.

Varsomt tog Fru Anne om de spæde Fingre, holdt dem længe i sine, og da dette ikke tæde dem op, pusede hun med sin varme Aande paa dem, til de blev myge. „Man kan da ey baldyre Hjorte med stive Fingre, vel min Moder?“

„Nej, Soffen liden, det kan man ey. Tag heller Livtag med Kirstine, saa holder I bedre Varmen begge to.“

Dette lod Sofie sig ikke sige to Gange. Hurtig løb hun hen i Vindusnischen, fik Kirstine væltet baglænds om paa Gulvet og baksede hende ret af Hjertens Lyst.

Fru Anne sprang til og trak Sofie bort, mens Kammerpigen fik rejst sig. Og nu gik det Kammeret rundt i vild Leg, der endte med, at Sofie sprang op i den store Seng og gemte sig under Tæpperne, mens Puder og Pynteklæder som Skyts fløj ud over Gulvet.

Fru Anne og Kirstine sankede op og dængede

Barnet til i Sengen. Hun skreg og hvinede af Iver og Kamplyst, indtil hun blev overmandet og bad om Godtvejr. Saa fik hun Moderen til at lukke Døren op til Riddersalen, og her fløj de saa alle tre rundt i lystig Tagfat om Borde og Bænke, saa Støvet stod dem om Ørene.

„Dette varmer min Tro godt,“ sagde Fru Anne, mens hun lo og trak efter Vejret.

„Helt gammel og stiv er jeg allenfals ey endnu! Og saa festligt det lyder med al den Støj og Latter her i Riddersalen, hvor intet Gilde er holdt siden min salig Herres og Husbonds Jordefærd.“

Barnets glade Latter standsede brat. Hun gemte sig helt ind i Moderens folderige Kjole, hvorfra to forskræmte Øjne saa op.

„Kom min Moder, lad os gaa ind i Junkerkammeret igen, thi nu mindes jeg min kære Fader, da han laa paa Baaren her, og de mange Kerter lyste om ham. Jeg vil ey lege mere i den mørke Riddersal.“ De smaa Barnehænder var foldede, og der hang store Taarer under de tunge Øjenlaag.

„Alvor og Gammen gaa i Livet tilsammen, liden Soffen.“ Fru Anne strøg lindt hen over Barnets brune Haar og bløde Kind. „Nu faar vi æde Nadver. Jeg tænker, vor Køgemester har noget godt og varmt til os; jeg fornemmer Duften af Vildtbrad helt herop.“

Døren lukkedes for Riddersalen. Inde i Junkerkammeret stod den salig afdøde Lehnsmands Kertesvend og bukkede dybt for den naadige Frue.

„Hvad Bud bringer Du, Troels?“

„Jeg skulde melde, at Taarnvagten har „absolveret“ farende Folk, som ad Kongevejen nærmer sig Slottet.“

„Hvad Slags Folk er det?“

„Fornemt Storfolk maa det være, thi det blinker af Sølv fra Ridetøjet.“

„Fyr saa bravt op i Kaminen i Herrestuen og sæt Glødebækkener frem. Vor Nadver faar vi nok æde derinde, hvissom det er Gæster til os.“

Der klang et Horn udenfor Ringmuren, og Vagten paa Kalundborg Slot gav Svar.

Lidt efter traadte Troels atter ind og meldte, at et ridende Bud fra København begærede at faa Foretræde.

„Lad ham komme.“

Fru Anne hilste flygtigt paa den høje, mørke Mand, som kort efter viste sig i Døren.

„Fra hvem bringer I Bud?“

Den høje, blege Mand bøjede sig dybt og sagde:

„Jeg kommer fra hans kongelige Naade, Prins Christian og Eders Broder, den højvelbaarne Herre til Gisselfeldt samt Junker Tage Thott til Eriksholm og Oberst Jens Sparre fra Båhus for at spørge, om I, naadige Frue, vil tage imod dem og deres Følge og vise dem Gæstevenlighed for et Par Dage?“

Der var en sælsom kendt Klang i denne Stemme. Fru Anne gik uvilkaarligt et Par Skridt henimod Døren. „Er det Eder, Jens Boldmester? Tyktes jeg ikke nok, jeg skulde drage Kendsel paa Røsten.“

„Ja, Fru Anne, det er Eders gamle Ven og Lærermester, som her staar for Eder.“

Over Fru Annes Aasyn gled en dyb Rødme. De mørke Øjne heftede sig fast paa Mester Jens, mens et haanligt Smil fik Læberne til at bue sig.

„Ey havde jeg ventet at møde Eder, Mester Jens.“

„Der hænder stundom det, man mindst venter, naadige Frue!“

„Er I i Prinsens Tjeneste?“

„Nej, jeg er Høvidsmand hos Ridder Tage Thott til Eriksholm i Skaane. Min Herre er med i Prinsens Følge, og han skikkede mig hid i Forvejen for at melde de høje Herrers Ankomst.“

„Da skynd Eder tilbage og bring det Bud, at Prinsen og hans Følge skal være mig ret af Hjertet velkommen, saalænge de vil gæste mit Hus.“

Jens Boldmester bukkede atter dybt, men tøvede endnu en Stund, mens han længe og fast heftede sine mørke Øjne paa Fru Anne. Det var, som om han ej var mægtig at drage dem til sig.

„Hvi tøver I?“

„Har den liden Anne, som jeg en Gang bar paa Arm i Barndomsdagene, ey et Velkomstord til mig?“

Fru Anne smilte haanligt: „Jeg har én her paa Borgen, som bedre end jeg vil kunne give Eder den rette Velkomst. — Kammerpigen Kirstine er end i min Tjeneste.“

„Det er ey hende, jeg er kommet for at søge. Det er Eder, Fru Anne, som jeg nu, da Lejlighed gives, vil spørge, om I ey har Brug for min Tjeneste som betroet Mand til at vogte Eders Liv og store Gods?“

„Som Høvidsmand — nej, Mester Jens. Om føje Tid forlader jeg Borgen her. Paa mine andre Gaarde vil jeg ey holde Svende i Vaaben, saa den Tjeneste, der kan bydes Eder, er altfor ringe.“

„Fru Anne, lad mig blot blive Eders Mand — selv om det er som en ussel Tjener?“

Lehnsfruen saa længe og fast paa Jens Boldmester: „Jeg skal overveje det, Jens. Man kan jo stundom have Behov baade en Løve og en Ræv,“ sagde hun.

„Og baade kan jeg være, det ved I!“

Hun saa forskende paa ham, mens han smilte mod hende, dette sælsomt betagende Smil.

„Kan hænde, jeg har Brug for Jer,“ sagde hun dæmpet. Saa løftede hun stolt Hovedet, idet hun gav ham Haanden: — „Naa, I er altsaa sendt af hans Naade Prinsen og min Broder Frands, for at bede om god Modtagelse. Gaa nu og bring dem Hilsen og sig, de skal være mig velkommen.“

Jens Boldmester bøjede sig atter dybt og kyssede hendes Haand varmt og dvælende, inden han forlod Junkerkammeret.

Da Fru Anne var ene, løftede hun Haanden og saa paa den. Gjorde en Grimace og tørrede den saa af i sin Kjoles Folder.

Kort efter lyder Larm og Hestetrampen i Slottets Borggaard. Prins Christian af Danmark i mange gode Herrers Følge rider hen foran Slotstrappen og stiger af Hesten under munter Skæmt. Slottets væbnede Svende staar i Halvkreds om Trappen, og øverst staar Fru Anne for at byde Prinsen velkommen.

Ung og spænstig tager han den høje Stentrappe i faa Spring og bøjer sig dernæst i et sirligt Buk for Fru Anne.

Da hun vil føre Prinsens Haand til sine Læber, kommer han hende hurtigt i Forkøbet, omslutter hendes med begge sine og kysser dem ærbødigt.

„Velkommen til Kalundborri, Eders Naade.“

„Jeg siger Eder af Hjertet Tak, Fru Anne, at I vil huse mig og mit Følge et Par Dage. Det kom sig saa, at da jeg og disse gode Herrer var paa Vej til min Farmoder, Enkedronningen paa Nykøbing Slot, og vi var naaet Roskild, da vilde Eders Broder Frands Lykke

til Gisselfeldt forlade os for at drage hid og gæste Eder. Vi blev da enige om, at slaa Følge med ham — og her har I os, hungrige og mødige efter det lange Ridt i Storm og Snefog.“

Hungeren skal snart blive stillet og gode Bolstre skal jeg brede, naar Stunden kommer til Hvilen. Vær forvissat om det, Eders Naade.“

*

*

*

I Herrestuen paa Kalundborg Slot runger højrøstet Tale under Maaltidet, hvor alt godt gives af Saltmad og Stege. Køgemestrens grove Røst skingrer ofte igen, naar Svendene giver sig for gode Stunder med Opvarthningen. Bægre skiftes og Latteren runger, mens Kerternes røde Skin lyser over de blussende Ansigter.

For Bordenden sidder Fru Anne ved Prinsens Side. Hun er stille og tilbagetrukket, som det sømmer sig den endnu sørgende Enke. Men stadig ægger den unge, 22-aarige Prins Christian hende til slagfærdig Gensvar, med sit lyse Smil og støjende Skæmt. Han beretter om det lystige Liv fra den Rejse til Holland og Frankrig, han nylig er vendt hjem fra, og han sværger paa, at han snart igen vil fare til fremmede Lande.

„Er Jomfruerne ey gode nok til Eder herhjemme?“ siger Fru Anne.

„Ak nej — her i Nordens Riger og Lande findes for sandt kun Fruer, som er værd at gantes med,“ svarer han galant.

„Eders Naade faar da vist andet at varetage end at fare til fremmede Lande,“ skyder Tage Thott ind, „thi

drager Eders høje Fader, Kongen, Syd paa med Hæren, da kommer nok den udvalgte Prins til at styre Land og Rige herhjemme.“

„Kan hænde, Du taler mere sandt, end Du selv ved af. Min Fader forgaar af Iver efter at komme Kurfyrsten af Pfalz til Hjælp og efter at være med til at lægge sit Ord i Vægtskaalen dernede i det tyske Rige.“

„Vel ogsaa efter at komme sine Trosbrødre til Hjælp?“

„Kan hænde ogsaa det! Dog formener jeg, han tænker mindre paa en evangelisk Alliance end paa at komme svenske Kongen i Forkøbet, naar Fredsbetingelserne skal underskrives; thi deri vil han næppe lade Gustav Adolf være ene for Nordens Vedkommende.“

„Om dette vil vel Rigsraadet tale et Ord med, inden Afgørelsen tages,“ skød Frands Lykke ind.

„Snak og Overvejelser har vi alt haft nok af fra vort høje Rigsraad. Jeg tænker, naar der skal handles, saa er vor Konge Mand for at slaa i Bordet og dernæst faa sin Villie. Slig gik det med Kalmarkrigen og slig vil det gaa her, kender jeg kongelig Majestæt ret.“ Det var Oberstleutenant Jens Sparre til Sparresholm, der nu højrøstet tog Ordet, og en Smule rusende gav sig til at lovprise Kongen som Feltherre.

Længe gik Talen om Chancerne for og imod Krigen, med Henblik paa at væрге Arvehertugdømmerne Syd paa og Herredømmet over Østersøen. Iltre og røde i Kammene blev baade unge og gamle, og hvasse Ord faldt.

Under dette støjende Ordsifte sad Prinsen stille ved Fru Annes Side. Hans Øjne lyste saa sælsomt mod hendes, mens han berettede om, hvorhen Rejsen skulde gaa herfra. Det var til hans Farmoder, Enke-

dronning Sofie. Prinsen skulde dertil for saa smaat at lokke for den rige Fyrstinde for at faa lidt til sin egen slunkne Pengekasse og dernæst paa Kongens Vegne gøre hende forstaaeligt, hvor nødvendigt det var, at hans høje Fader fik Forskud paa sin Arv til at virke med, naar det nu blev Alvor med Deltagelsen i Tyske-Krigen. Alt dette betroede han i ungdommelig Meddelsomhed Fru Anne.

„Eders Naade faar da hilse hendes kongelige Majestæt Enkedronningen saa flittig fra mig og sige, at hendes liden Guddatter og Navne, min Datter Sofie Rantzau, lider saa vel og arter sig godt.“

„Har jeg hørt ret, at der tænkes paa Svogerskab mellem Eder og Hofjunker Lauritz Ulfeldt til Egeskov?“

Fru Anne lo. „Min liden Datter er ikkun otte Somre.“

„Der er dog dem, der alt troloves paa Vuggen. Saa er jo Skik og Brug ved Hove, siden Kirsten Munk styrer min høje Fader. Fire af hendes Søstre er alt trolovede og blandt de lykkelige er Eders Svoger, Frands Rantzau, til hvem den liden, seksaarige Anna Cathrine er givet. Hun er saa ondsindet og vilter som en hvæsende Katunge, — gid han maa faa Lykke til at tæmme hende.“

„Jeg formærker Eders Naade endnu kun ser det, som stygt og ondt er ved Fru Kirsten og hendes Afkom.“

„Har jeg kanske Aarsag til andet? Aldrig har det Fruentimmer voldet mig andet end Avind og Tort. — Men hun kan blot vente, til jeg kommer til Magten; da skal hun og hele hendes Yngel ske deres Ret.“

„Har I døjet saa meget ondt, Prins Christian?“ Fru Anne saa smilende op paa ham, saa han fornam, hun havde ham tilbedste.

„I ved da selv, Fru Anne“ — — —

„Ja vist ved jeg, — I er en Engel, og Grevindens Børn er fødte Djævle! Er det ey saa?“

„Lad nu være at harcellere, skøn Anne. I erindrer da Eder, hvorlunde jeg en Gang maatte ty til Eders Hjælp for at undgaa Hug for hendes Skyld.“

„Jamen, da var det Eders Naade, som havde Skylden, saavidt jeg mindes.“

„Ved I, Fru Anne, at i hin Stund fornam jeg for første Gang Elskov.“

„Da vel ey til mig?“ Fru Anne løftede de store, straalende Øjne og fæstede dem smilende paa Prinsen.

„Jo — I var den Gang lige traadt ind i Ægtestanden. Og som alle unge, skønne Fruer var I svært omsværmet af Cavallererne ved Hove. Aa — hvor mange misundte ikke Caj Rantzau, naar Stunden kom, og Karmene holdt for Døren til Hjemfart fra Festerne. — Hin Nat laa jeg længe vaagen i Harm og Avindsyge. Jeg kunde have dræbt Caj Rantzau, for mig tyktes, han ey var god nok til Eder.“

„Ak ja, Eders Naade, det var den Gang! Ni lange Aar er snart rundne siden da.“

„Hvi siger I lange? Det har vel været at ligne ved en Rus udi Elskov?“

Fru Anne trak paa Skuldrene. Heri laa hendes Svar.

Svendene kom nu ind for at rydde Bordet. Bægre og Kander blev staaende, Mundskænken gik om og fyldte i. Blandt dem var Jens Boldmester. Af en særlig Grund havde han paataget sig en Tjeners Skikkelse. Han hørte ellers til inde i Vinterstuen ved Siden af, hvor Mændene af anden Rang af Følget var bænket.

Mangfoldige Aar var gaaet hen, siden han havde set Anne Lykke, og nu var han helt pludselig og ufor-

varende kommet i hendes Nærhed. Mellem hin forsmædelige Stund paa Vordingborg, da han i ubehersket Overilelse havde bejlet til hende og haanende blevet afvist, laa tolv lange Aar, — Aar, hvor hendes Billede ikke havde været ude af hans Sind, men hvor han bestandig havde set det haabløse i at nærme sig hende.

Da han kort før hendes Faders, Rigsraad Henrik Lykkes Død var flygtet fra Vordingborg, var Vejen gaaet mod Syd. En Tid havde han holdt til hos Gert Rantzau paa Brejtenborg i Holsten. Derfra var det han opsøgte Spaakvinden Lamme Heine i Süderstabel. Hun tydede hans Skæbne og lovede ham Hæder og Ære, dersom han kunde vinde den højtstaaende Kvinde, som laa ham saa stærkt paa Sinde. Men vandt han ikke hende, da truede megen Ulykke ham. Saaledes havde hun talt.

Han havde spurgt, om hun ikke kunde hjælpe ham ved at vende denne Kvindes Elsk til ham, hvortil hun havde svaret, at hun kanske kunde gøre sit dertil ved at give ham en Elskovsdrik, der var virksom i slige Tilfælde. Vilde han give hende to Rosenobler*) for den, da skulde den blive baade kraftig og saa god, at dens Kraft ey vilde være udtømt, selv om han bar paa Drikken i tyve Sekler. Men aldrig maatte han lade Flasken med de kostelige Draaber komme fra sig, og selv skulde han hælde 13 Draaber deraf i den Drik, der skulde gøre Underet. Kvinden skulde drikke først, saa han. Iagttog han dette, da var hendes Elskov ham sikker.

Nu maatte Stunden være kommen, da han turde prøve. I Dag havde han fanget det skønne Blink i Øjet, da han stod for hende og mindede hende om de

*) 1 Rosenobel = 18 Kr.

gamle, henfarne Ungdomsdage. Hvor sælsomt hun havde smilet, da hun havde sagt: „Man kan jo stundom have Behov baade en Løve og en Ræv.“ — Ja — for hende kunde han være Løve, kæmpe med hvasse Kløer for hende og hendes, — og med en Løves Kraft slutte hende i Favn, om det forundtes ham. — Ey heller kom han tomhændet nu. Meget Gods havde han erhvervet ved at være med i Plyndringerne efter Svenskekrigen, da Bonde og Borger blev truet og tvunget til at vise, hvor Penge og Klenodier var skjulte. Endnu var Ridderslaget ikke annammet, — dog, det kunde naas, naar Lejlighed gaves. Fager og statelig var han udi Legems Fortrin, selv om ogsaa Haaret graanede ved Tindingerne.

Og den liden Anne selv, hvor var hun ikke skøn nu i sin svulmende Fruerstand, attraaværdig som ingensinde, med det forjættende Smil og de ildfulde, mørke Øjne, der kunde se paa én, saa det gik lige lukt til Sjælen.

Dette havde nok Prins Christian ogsaa bemærket, siden det behagede ham ikke at vige fra hendes Side.

Hun og Prinsen havde netop rejst sig. Fru Anne havde villet trække sig tilbage, for at de høje Herrer kunde fortsætte Drikkelaget. Men Prinsen bad hende saa mindelig om at blive end en Stund. Gerne opgav han Svir og Dobbel i saa angenemt et Selskab, sagde han.

Foran Kaminen havde de saa sat sig, mens Tærningernes Raslen og den højrøstede Tale lød fjernt til dem fra Langbordet.

Prinsen var kendt for at være en daarlig Kammerat; derfor undrede ingen sig over, at han straks erobrede den eneste Høne i Kurven, den skønne Fru Anne, — hende de alle saa godt kendte og stod i kammeratligt

Forhold til fra Hoffesterne og de store Gilder forhen i de Rantzau'ers og Lykkers Gaarde i Hovedstaden. Forresten saa de med Sindsro paa, at han saa rolig slog sig ned fjernt fra dem, for naar Vinen gik ham til Hovedet, plejede han at blive trættekær og ondsindet og altid gøre et Helvedes Væsen af de Penge, han tabte i Spil.

Han gik nu i sit treogtyvende Aar, var høj og kraftig bygget og saa derfor ældre ud, end han var. Navnlig til Hest var han i sin pragtfulde Uniform statelig at se til; dertil uforfærdet, smidig og dumdristig, som Tiden krævede det. Det mørk-blonde Haar var fyldigt og let bølget. Nu bar han det kortklippet, først senere fulgte han Tidens Mode og lod det frit falde ned over Skuldrene. Næsen var stor og ligesom Faderens stærkt kroget. Øjnene mørkeblaa med et sværmerisk, lidt vemodigt Drag. Udtrykket vekslede dog ofte, saa de tit fik et onskabsfuldt og skadefro Udtryk. Munden stor og svulmende, endnu skægløs. Om de tykke Læber laa stundom et haardt Drag, navnlig naar han var alvorlig; men da han vidste, det klædte ham at smile, gjorde han det saa ofte, at Smilet blev stereotypet. Letbevægelig som han var, grebes han ofte af Begejstring, Ømhed, Vrede eller Smerte, og der kunde da komme et ejendommeligt, ubehersket og lidenskabeligt Udtryk over hans Ansigt, saa den, han talte med, uvilkaarligt blev smittet af den samme Stemning.

Nu, da han sad og berettede Fru Anne om alle de Fortrædeligheder, Kirsten Munk — og det store Kuld af Halvsøskende, som myldrede frem og kroede sig ved Hove, — beredte ham og hans Brødre, kom det sørgmodigt harmfulde frem hos ham, saa Medlidenhed greb hende, og hun lod sin Haand lindy og forstaaende glide

hen over hans: „Jeg fatter saa godt, at det ey er saa lige for Eders Naade at være midt i den Hvepserede,“ sagde hun.

„Nej, I maa nok sige det, for Grevinden, den Hveps, hun forstaar at bruge Brodden, selv overfor min Fader, Kongen, som ret ofte maa danse efter hendes Fløjte.“

Frands Lykke havde nu rejst sig fra Bordet og stod bøjet over de højryggede Stole bag Prinsen og Søsteren.

„Naa, hjerte Søster, hvor har Du saa tænkt at drage hen, naar Stunden er løbet ud for Lehnsfruen her paa Kalundborri?“

„Ja, sig mig det, Broder Frands, for det er det store Spørgsmaal, som jeg har funderet paa i den sidste Tid og ey ret kan blive enig med mig selv om. Hovedstaden drager mig, men de Lykkers Gaard paa Vandkunsten kan nok ey rumme baade Din og min Husstand, — saalunde forstod jeg det, da Din Hustru Lisbeth Brock og jeg taltes ved, da min Husbond stedtes til Hvile.“

„Siden har jo meget ændret sig. Vi tænker nu paa at bo paa Overgaard, min store, skønne Gaard i Jylland, og da kommer vi ey ret ofte til Hovedstaden, allenfals næppe for længere Tid ad Gangen, førend vor liden Søn Caj bliver saa stor, at han skal gøre Tjeneste ved Hove. Saa for mig og Lisbeth kan Du skalte og valte med Lykkernes Gaard paa Vandkunsten, som Du vil.“

„Fulgte jeg ret min Hjertens Lyst, saa skal jeg betro Prinsen og Dig, min Broder, at jeg har stor Forlængsel efter at gøre en Rejse til fremmede Lande, istedenfor at sidde og kure som en Enkefrue, der venter paa Beylere.“

„Du ved da, Søster, at det justement nu er fare-

fuldt at rejse mod Syd, eftersom Krigen raser dernede i det ganske Tyskland.“

„En sagtmodig Kvinde som jeg, kan da vel med kongeligt Lejde fare uantastet frem? Hvad mener I, Prins Christian? Det kongelige Brev kan da Eders Naade skaffe mig og dertil sige god for mig?“

„Det kan jeg, Fru Anne. Men ikke tør jeg tilraade Eder at fare igennem de Lande, hvor Krigen raser. Selv Holland og Frankenland vil det være vanskeligt at naa til, — navnlig med Eders skønne Skabelon og farlige Øjne.“

„Jeg takker Eders Naade for godt fortroende. Men jeg tænker nu ikke saa meget paa Frankenland som paa de skønne Lande Syd for Alperne!

„Til Firenze og Roma er det kanske I har Forlængsel?“

„Ak ja — og der. Kunde jeg blot naa det skønne Venezia, den Stad, som I alle har lovprist i de højeste Toner, da vilde jeg være nøjd.“

Der kom en lang Fløjtetone fra Prinsen. Smilet bredte sig og Øjnene spillede af Liv og Lystighed. „*La bella Regina da mare*, — ja, der findes Paradiset paa Jorden, — Sang og Klang, Vin og Kvinder! Men det er ey Stedet for skønne Enker, — ja — det skulde da være om — —“ Prinsen brød pludselig af, mens han fast og længe saa paa Fru Anne.

„Hvad formener Eders Naade?“

Han bøjede sig pludselig hen mod hende og hvi-skede: „Om jeg kunde gelejde Eder, da var I i gode Hænder og skærmet mod Faren fra de sortøjede Djævlere dernede.“

Fru Anne rødmede og smilede maliciøst op til Prinsen, men da hun mødte hans varme, beundrende

Øjne, slog hun sine ned. De lange Øjenvipper kastede en blød mørk Skygge ned over de fint rødmende Kinder med de dybe Smilehuller. Ogsaa hun vidste at mestre sit Udtryk og var sig sin Magt bevidst, naar hun vilde være smuk og indtagende. Og smuk var hun, som hun sad her i sin sorte Sørgedragt med det flakkende Ildskær fra Favnestykkerne i Kaminen som Lyskastere over sig. Prinsen mindedes sin første, heftige Liden-skab for hende, og han tænkte paa, hvor herligt det maatte være at tage denne skønne, stolte Skikkelse i Favn, hvis Smil forjættede al Verdens Lyst og Sødme.

Svendene kom for at skifte Bægrene. Jens Boldmester greb nu Øjeblikket til at nærme sig Fru Anne. Elskovsdrikken var destilleret, det galdt blot om at mage det saa, at hun drak den. Forsigtig bar han Kander, Flasker og Bægrene om. Nu nærmede han sig Prinsen og Fru Anne.

„Se, det var ret! Der kommer Mester Jens med en Lædskedrik. Kom her og giv hid.“ Prinsen strakte Haanden ud og greb det Bæger, der var tiltænkt Fru Anne. Jens Boldmester blegnede og havde nær tabt hele Opstillingen med Kander og Bægre.

„Eders høje Naade ønsker vist Frankervin. I det Bæger der er kun Mjød for Fru Anne. Jeg kender jo fra forne Tider, at den højvelbaarne Frue ynder en hjemmebrygget Drik ved Aftentide, — er det ey saa, min ædle Frue?“

„Jo vist, Jens. I erindrer godt nok. Den søde Mjød lyster mig helst ved Kvæld, den giver Sindet Ro, og man slumrer saa godt efter den.“

„Ey heller foragter jeg det gode, danske Bryg. Kredens mig Drikken, skønne Frue, saa tømmer jeg derefter Bægeret, thi ogsaa jeg trænger til at slumre

trygt og godt.“ Han rakte hende Bægeret, og hun drak dybt og længe deraf. Saa gav hun det tilbage til Prinsen.

„Det er ey en Drik for Eders Naade. Se her er fyrig Frankervin, som giver Ild og Djævelskab i Blodet. Drik det min kongelige Prins.“ Jens greb efter Bægeret for at sætte det tilside for sig selv.

„Teufel — Du vover at formene mig den Drik, som mig lyster.“ Han rev Bægeret til sig og løftede det højt op. — I samme nu stod Fru Anne høj og rank med et Ansigt bleg som Døden ret op for ham. Hendes Blik var underligt fjernt og vildt. Haanden lagde hun paa Hjertet, som vilde hun standse dets Slag, — og paa ham stirrede hun, som saa hun ham for første Gang.

I det samme tømte Prinsen Bægeret, og idet han greb hendes kolde Haand, sagde han: „Det var for Eder, skønne Frue.“

Han lænede sig tilbage mod Stolen. Blodet jog som Ild gennem hans Aarer, mens han lukkede Øjnene fast til. — „Hvad er dette? — Døden — Livet? — Hvor sælsomt! Det er, som Eders dejlige Øjne har brændt sig ind i min Sjæl. — De Øjne — de Øjne, er det Trolddom? — Nu svinder de bort i Taage, som Ild over dunkle Vande, — hvor underfuldt dog alt dette er!“ hviskede han. —

Prinsen fo'r op. „Hvad er det for Djævelskab, Du har givet os, Jens? Er det Forgift — eller Trolddom.“

Bleg og forfærdet med et smerteligt Blik paa Fru Anne, stod Jens Boldmester og stirrede angstfuldt og fortabt frem for sig. Saa rystede han sørgmodigt paa Hovedet: — „Nej, Prins Christian, ikke raader jeg over de sælsomme, dunkle Magter. Det gør kun den underlige Skæbne, som driver sit Gækkespil med os Mennesker. — Dog — ey tror jeg, der gemmer sig

Trolldom i vort gode, danske Mjød. Se her, drik et Bæger til, saa fornemmer Eders Naade end en Gang, hvilke Kræfter der rører sig deri.“

„Nej — giv mig Frankervin, det ved jeg, hvad er.“ Prinsen lod sig falde ned i Stolen og lukkede Øjnene et Øjeblik. Saa løftede han rask Hovedet og smilede helt fornøjet hen til Fru Anne. Og hun, som havde kendt sig ør og svimmel, genvandt nu sin Fatning og gengældte Smilet, mens en dyb Rødme farvede hendes blege Kinder.

Der var faldet Tavshed over hende og Prinsen. Fra Bordet hvor Herrerne sad og slog Tærninger, lød Talen desto mere højrøstet. En dyb, klangfuld Stemme skar igennem: „Da tykkes jeg, at det kun geraader vor Herre og Konge til Hæder og Ære, om han med Sværdet vil tale et Retfærds Ord for sine betrængte Trosfæller. Men det tør hænde, det gaar nu som forhen, at Rigens Raad ey vil være med til at støtte kongelig Majestæt.“ Det var Tage Thott, som talte.

„Drag Eder til Minde, at der jo ey bliver Tale om det, som Danmarks Konge vil, men om det Hertugen af Slesvig-Holsten vil. Som Feltherre for fremmede, lejede Tropper er det Kongen vil kæmpe,“ sagde Frands Lykke, — „og heri behøver Rigsraadet og den danske Adel ey at blande sig.“

Prinsen havde nu rejst sig, og gik hen til de andre ved Bordet: „Snak og parlér saa meget Eder lyster, min høje Fader følger dog kun sit eget Hovede, det haver han vist forhen.“ Han satte sig smilende imellem dem, mens hans Øjne fra Siden strejfede Tage Thotts og Frands Lykkes stridbare Hoveder.

„Kongelig Majestæt ved nok, hvad han gør,“ skød

Oberstleutenant Sparre ind og slog paa sit Værge, der hang og dinglede ved Sliren.

Jens Boldmester, Tage Thotts Høvidsmand, havde knebet sig en Plads ved Langbordet mellem de høje Herrer. En Gang imellem havde han givet sit Besyv med i Laget. Nu da Prinsen var nærværende, vilde han ejheller holde sin Mening tilbage, men vise, at han kunde tale som Ligemand med Landets fornemste Herrer. — „Kommer Krigen over os, da formener jeg, at mangfoldige af Rigens gode Mænd baade af Adel og Borger vil melde sig ved Hæren,“ sagde han.

Prinsen løftede Hovedet og vendte sig langsomt om med et haanende Blik til Jens: „Du glemmer at tage Bastard-Standen med, thi uden den er nok Danmark verloren.“

„Bastard-Standen turde dog snart her i Landet være den fornemste, næst efter det ægte, kongelige Blod,“ svarede Mester Jens, mens han knyttede Haanden fast om Dolken. Hvor havde han Lyst til at slaa til, men her maatte han tie og taale. For ikke yderligere at komme i Klammeri valgte han at gaa, og en skraldende Latter fulgte ham, da han forsvandt gennem Døren.

„Teufel,“ raabte Prinsen efter ham.

Tage Thott havde indtaget Prinsens Plads ved Kaminen hos Fru Anne. De var godt kendte fra Barndommen af og langt ude i Slægt med hinanden.

„Hvorlunde lider Din Moder, velædle Fru Sofie Brahe. Er hun endnu landflygtig i fremmede Lande? Jeg har hørt, at hendes anden Ægtefælle, Hr. Erik Lange, er død. Har det sin Rigtighed?“

„Ja Anne, Herren ske Tak, det er saa. Men ey ved jeg ret, hvor min kære Moder stædes. Hun skikkede mig Bud og Hilsen fra Prag for nogle Aar siden, der

hendes Husbond var død, men opgav ey, hvor selv hun stædtes, saa Bud kunde jeg ey skikke hende til Gengæld. Jeg troede da forvist, hun havde slaget sig sammen med min Morbroder Tyge Brahes Børn, og i saa Fald formente jeg, hun ey led noget ondt. — Da jeg havde stor Forlængsel efter hende, rejste jeg forgangen Aar til Prag for at søge hende op.

Jeg søgte mine Frænder der, men de var ey nærværende i Staden. Der blev sagt mig, at de var draget til Wien efter Kejserens Bud. Min Moder kendte ingen til.

Da hændte der en Dag mig noget sælsomt. Jeg gik over et stort Torv i Følge med flere af mine Kammerater og Rejsefæller, unge Adelsmænd her fra Danmark. Jeg ser en fattig Kvinde sidde ved en Bod og sælge Orange-Frugter. — Ak, hjerte Anne, det var min Moder kære. Og der stod jeg, hendes Søn og kunde ikke fly til hende. Jeg vilde jo ikke, at de unge, lystige Kavalierer skulde se min Moder udi slig Fattigdom og Fornedrelse. Jeg knyttede kun Haanden, og i mit Hjerte forbandede jeg den Skælm af en Guldsmager, Erik Lange, som havde forlokket hende og opbrugt al hendes Gods, saa hun nu maatte friste Livet som simpel Sælgekvinde. Jeg fulgte de andre til Herberget og skyndte mig da tilbage for at tale til min Moder og give mig tilkende. Men da jeg kom til Torvet, var hun der ey. Jeg spurgte mig for hos de andre, der sad omkring, om de ikke kendte Kvinden, som havde været nærværende her og solgt Oranger, men ingen kunde give mig Forklaring paa, hvor hun var til Huse. Hun var en Fremmed, sagde de, og formente, hun boede i Forstaden. Jeg søgte de mangfoldigste Steder, stod i lange Stunder paa Torvet og spejdede efter hende, men traf hende

aldrig. — Ak, Anne, den Rejse var tung! Og nu siden, kan dette Minde ikke komme mig af Tanken.“

I dyb Bevægelse havde Fru Anne hørt sin Frænde berette om denne Tildragelse. Nu rejste hun sig op og lagde sin Haand tungt paa hans Skulder.

„Ja, slig er I Mænd. Sukke, klage og forbande, det kan I. Men intet havde jeg faret fra den Stad Prag, førend min kære Moder var fundet, — for hun var der jo!“ —

„Anne — Anne, Du tror da vel, at jeg til det sidste gjorde min sønlige Pligt?“

„Aa, hvad Pligt, — det var ey nok, min Frænde.“

„Saa vil jeg atter fare sørpaa, naar jeg har fulgt Prinsen til Nykøbing Slot. Og intet ser Du mig, Anne, førend jeg har fundet og hjembragt min Moder.“

„Nu kender jeg Dig, Tage! Ret saa skal det være.“

Prinsen lod formelde Fru Anne, at han vilde gaa til Hvile. Hendes Broder Frands stod op, beredt til at følge ham. En Kertestage havde han taget fra Bordet og stod nu afventende. Men Prinsen drejede sig hastigt om til Fru Anne og hviskede: „I vil da selv vise mig Vej til mit Sengekammer?“

„Som Eders Naade befaler.“

„Nej, Fru Anne, jeg beder kun,“ sagde han og saa fast paa hende.

Anne gik hen og tog Kerten fra Broderens Haand. „Denne Vej, Eders Naade.“

Da Lysene var tændte i Sengekammeret, bød Fru Anne god Nat.

„Nu faar I sovesaa vel og have gode Nat, Eders Naade.“

„I de Bolstre, som I haver bredt, der forundes mig nok en skønne Hvile.“

„Saa tænker og jeg,“ sagde Fru Anne smilende, mens hun saa hen paa Prinsen og syntes, han bar sit Hoved saare stolt og djærvt, som han stod der med Haanden støttet paa Hoften, ligesom i Forventning.

„Vil I alt gaa, Fru Anne?“ Hans Øjne søgte ømt og varmt hendes.

„Ja, Prins Christian. De andre Herrer skal og gelejdes til deres Sengekamre.“

„Fru Anne, mindes I hin Stund, for mange Herrens Aar siden paa Vordingborri, hvorlunde I sad ved den liden Prins Christians Seng, sang for ham og klappede hans Kind helt mildt og blødt, til Slummeren tog ham?“

„Ja — den Stund var Eders Naade ey saa farlig som nu.“

„Siger I det, Fru Anne. — Tykkes I, jeg er farlig? — — Du ved jo intet derom.“

„Sligt fornemmes, — det vides ey!“

„Anne, — skøn Anne! — Herligere at skue er I end mere nu end forhen. — En sælsom Forlængsel har jeg efter Dig.“ Prinsen strakte Armene ud imod hende, hans Øjne hang brændende og bedende ved hendes. — Langsomt trak hun sig tilbage mod Døren.

„Gode Nat, Prins Christian,“ hviskede hun.

Prinsen fulgte efter. Da hun stod med Haanden paa Laasen, bøjede han ridderligt det ene Knæ for hende, greb hendes Haand og kyssede den varmt og heftigt.

En sitrende varm Blodets Bølge for igennem hende fra Hoved til Hjerte. Vejret drog hun tungt, og Øjnene kunde hun ikke drage fra ham. Men ejheller var hun til Sinds at give sig over for det første Stormløb. — Begge Hænder lagde hun paa hans Skuldre og trykkede let sine Læber mod hans Pande. „Prinsen

er bleven for stor til Sang og Æventyr," hviskede hun. Gled saa sagte ud af Døren og lukkede den fast efter sig.

Tilbage blev Prinsen med sin Længsel og sit Begær. „Fatalt ogsaa, at hun ikke kunde bie!“ Hvilken brændende Lyst havde han ikke efter at drage dette fagre, varme og yppige Legeme til sig. — Han kastede sig ned over Sengen, saa de baldyrede Puder fløj til alle Sider, og han hulkede som et Barn i sin Hjertekvide.

Inde i Herrestuen tøvede hendes Broder. Taus og alvorlig stod han i det svage Kerteskin, thi alle de andre var gaaet hver til sit med Lysene.

„Du her, Broder Frands," hendes Røst lød helt skælvende.

„Anne — Søster kære, Du vogte Dig vel for Prins Christian. Han er fager at se til, og han forstaar at belægge sine Ord vel, — men Du hører jo ey til de tro-skyldige, der lader sig bestikke af galante Talemaader, — vel, min hjerte Søster?“

„Ak, Frands — jeg ved ey ret. Denne Kvæld synes mig saa sælsom. Dig tør jeg sige det, — Din Søster er sært betagen af Prinsen. Spørg mig ey, thi intet kan jeg rede ud for mig.“ — Stille gav hun ham Haanden, og varmt og fast sluttede Broderens om hendes. En Stund stod de saadan. De fornam hinanden som Skud af samme Stamme, og de kendte begge Suset af deres stærke Blod i dette stille Haandslag.

„Jeg varer Dig jo blot, liden Anne. Thi Sorg og Kvide vil forvist rinde, om I baade ey tager Vare paa Eders hede Hjerter. Prins Christian er ey god nok for Dig, til at blive Din Skæbne.“

Den Nat var der tre, som ikke fik den husvalende Søvn til at falde over sig.

Den ene var Prinsen, som ej kunde forjage Billedet af den skønne Frue. Den anden var Fru Anne, som hvileløs kastede sig om i den store Seng i Junkerkammeret. Det steg og sank med Sus gennem Hjertet. Angst og Bæven og Længsel efter Elskovs søde Lyst følte ogsaa hun. Hvi gled Livet saa forunderligt hen for Menneskene! — I hele hendes Ægtestand havde hun ikke fornummet det, som nu var kommet over hende. En stjaalen Kødets Fornemmelse var det, som i hin Ungdommens Morgenrøde, da hun droges mod Caj Rantzau. — Ak, hvor hastig var den ikke fordunstet i den lange Ventetid paa ham. Og da han endelig kom, var det kun en træt og elendig Mands vage Elskov, der var tilbage. — Børn havde hun født ham, og deri var Lykke, men knugende Sorg, naar man som hun atter maatte miste dem. Den liden Dreng og Pige, som var gaaet forud ind til Hvilen før Faderen, havde taget hendes Livsglæde for lange Tider. — Men den gyldne Drøm om al Elskovs Lyst, hvor var den? — Ren af Hjerter havde hun dog hidtil været. — Herre Gud i Himlen, hvor gled det nu hen? — Vinkede den gyldne Krone hende, eller var det hele kun Gøglespil?

En lille varm Haand strøg over hendes Ansigt, det myge, bløde Barnelegeme gled helt ind i hendes Favn, som vilde det skærme og dække Moderen mod alt det, som drager Sjæl og Sind saa sælsomt.

„Soffen — min liden Soffen, ret saa, skærm og dæk for Din Moder, hun kan have det behov.“ — Men lige til det gryende Dagskær viste sig i Øst, laa Fru Anne vaagen, og for hendes Syn veksled to Mænds Billeder. Det ene var Prinsens, og det andet var hendes gamle Læremester, Jens Ludvigson. — Hvor sælsomt, at Elskoven nu atter skulde møde hende i samme

Stund, han var kommet til Huse. — Var Mester Jens her nu, saa kunde han for hende gerne blive; thi Hjælp og Oversigt trængte hun til, naar om føje Stund Opbruddet stod for Døren. Vidste hun blot, hvorhen hun skulde drage? Til Hellerup, Harridslevgaard eller København? —

Den tredie, der ikke sov, var Jens Boldmester, skønt han laa lunt og godt gemt i Slagbænken i Kammerpigens Kirstines Kammer. Fortørnelsen over, at Prinsen havde haanet ham, da han paa god og forstandig Vis vilde give sit Besyv med i det fine Lag deroppe, var jo nok til at vække hans Raseri.

Og saa Elskovsdrikken, som han i de mange Aar havde gemt for sig og Fru Anne, og som Prinsen saa listelig havde taget lige for Næsen af ham, det var dog det haardeste Slag. Thi nu saa han, hvor det bar hen for de to! Det havde jo lyst ud af begges Øjne, der de sad ved Kaminen. — Var der ikke Trolddom i Fru Annes Øjne? Thi hver den, hun saa paa, maatte falde hende til Fode! — Havde hun ikke rent forhekset ham selv tilforn. Ør og galen af Elskov til hende var han stædt i Ungdomsdagene paa Vordingborri, al den Stund hun saa helt ublu frembar sit Legems Dejlighed for ham og fristede ham ret over Formue, blot for at ødelægge og gække ham. — „Jo — jo — fast en Heks var hun,“ han raabte det ud og saa højt, at Kirstine rejste sig overende i den anden Slagbænk og spurgte i bævende Angst: „Herre Jesus, hvad er det, Du siger, Jens. Er jeg en Heks?“

„Du, liden Kirstine, nej, Du er saavist kun et sølle Fruentimmer, som der intet ondt er ved. Men Dit Herskab, Fru Anne Lykke, har nok forskrevet sig til den Lede selv, for at Prinsen kan falde hende til Fode.

— Giv Tid, min Due, saa vil Du sande mine Ord. Hun helmer ikke, førend hun ved sine Kunster faar ham under sin Magt.

„Du er jo galen, Jens,“ svarede Kirstine, idet hun lod sig falde tilbage i Bolstrene.

„Ja vist, galen og krank i Hjertet, der traf Du det!“ —

III.

DET led lidt op ad Formiddagen, førend alle blev samlet ved Maaltidet. Prinsen følte ingen Lyst til at drage videre og foreslog nu, at de skulde tøve nogle Dage paa Kalundborg. Mens han talte, heftede han sine Øjne spørgende paa Fru Anne.

„Saalænge Eders Naade vil tage til Takke, vil jeg henhøre det som en særlig Gunst, at I og Eders Følge slaar Eder til Ro her for en Stund og æder og drikker til Legems Behov af det, mit Hus formaar at give.“

„Der hører I selv, I Herrer. Lehnsfruen byder os at tøve end en Stund.“

„Tillad mig, Eders Naade, at indskyde et Ord.“ Det var Frands Lykke, som talte. — „Eders kongelige Fader, vor høje Herres Ærinde rider I, og vi med Eder. Men fra den slagne Vej er vi alle dragne, og Rejsen bliver herved forsinket paa det nærmeste to Døgn. Lad os nu ey drive denne Galenskab videre, for ikke at fortørne kongelig Majestæt. Mit Forslag er derfor, at vi farer herfra endnu i denne Formiddag, ad den Kant, som fører til Rejsens Maal. Ved Kvældstid kan vi naa Gisselfeldt. Der kan Eders Naade med Følge overnatte. Tillad mig blot at skikke en Stafet fluks afsted, for at min Hustru, Fru Lisbeth Brock underrettes; saa Kvældsmaden kan staa beredt, til Eders Naade kommer.“

Prinsen stod lidt og grundede. Saa vendte han sig

brat om til Fru Anne: „I farer vel med os, skønne Frue? Lidt lystigt og angenemt kan I da trænge at have det efter den lange Sorgens Tid, I haver hensiddet i her.“ —

Hendes Øjne søgte Broderens, som ventede hun, at han skulde byde hende til Gæst paa Gisselfeldt. Men han tav, vendte sig hurtigt om og gik hen til de andre Herrer.

„En skønne Slædefart, vil det kan hænde blive. Stormen har stilnet, og Solen skinner ret lystelig nu.“

„Og vil I, saa skal jeg være Eders Styrismand paa Slæden, skøn Anne?“

„Prinsen frister mig over Formue. Jeg vil tale derom til min Broder. Han har jo end ikke buden mig.“

„Nej — han var ey hidsig derefter. Han hørte dog, at jeg gerne ønskede det!“ —

„Kanske det og var derfor, Prins Christian!“

„Ja, den Skælm, han ved jo, hvad Kaneret er. Og det siger jeg Eder, Fru Anne, den staar jeg paa.“

Anne lo og gik fra Prinsen for at tale i Enrum med Broderen.

Bag Brevkammerets stængte Dør taltes Frands Lykke og Anne ved. Hun havde jo saa stor Lyst til denne Fart med Prinsen i det muntre Følge.

„Jeg under Dig saa inderlig vel en Glæde, hjerte Søster. Med dette er vist ey ret, thi megen Fortræd kan siden derudaf flyde. Erindrer Dig, at alt berettes ved Hove, og dette kan eyheller vorde skjult. At Prinsen har fanget — eller kanske længe har haft Estime til Dig, er da bleven vitterligt for os alle her. Oberstleutnant Jens Sparre fortalte mig nyssens, at han er svært ubændig i Elskovs Forlyst, han hverken sanser eller samler, naar han er udi Amors Hægte.“

Annes Kinder glødede, og Øjnene straaledede sært betagne, selv nu, da hun stod for sin Broder.

„Jeg er da intet Barn mere, Broder Frands. — Dog et skal Du vide, ogsaa jeg er stædt ud i Amors Hægte og forunderligen betaget af hans Naade, — herlig og fager som han er. — Du kender mig nok ey ret, Frands. Under dette værdige Frueydre dølger sig en Sjæl, som hungrer efter Elskovs Lykke og al Livets Forlyst.

I ni lange Aar har jeg ærligt dæmpet dette Hjertes voldsomme Slag, ved at dele Seng og Bord med en Husbond, som var en syg og mødig Mand i hele vort Ægteskab, — allenfals gjaldt hans Elskovsflamme ey mig, naar den blussede op, — den franske Mamsel, Laurette, bær nu og Sorg for ham paa sin Vis. —

Ser du, Broder, nu er jeg fri, — saa fri og frank, at jeg staar ingen til Regnskab for mine Handlinger, — hvi skulde jeg da ey drikke af den Drik, som rækkes mig af en kongelig Haand?“

„Søster — Søster — Du fejler, naar Du formener ingen at staa til Regnskab. Du har da Slægten og Din liden uskyldige Datter.“

„Hende skal jeg nok væрге og hæge. Hun, som alt er givet udi Trolovelse til Laurids Ulfeldt til Egeskov. Hendes Tid kommer og, hendes vordende Ægteherre er fager og statelig. Men ikke har jeg Stunder til at bie og vente. — Mens Græsset gror, dør Horse-mor, ved Du.“

„Vælg da blandt Bejlerne, der er nok, som byder sig til; men gør det udi hæderligt Ægteskab.“ —

„Ja vist, Broder, skal jeg vælge. Der er nu Espen Bille, som har meldt sig. Han var ey sen til at tale, fast han bød sig til selve Dagen, da min Husbond blev stædt til Hvile.

Og saa er der den unge Sivert Urne til Raarup. Hans Fader beylede for Sønnen tre Maaneders Dagen

efter Caj Rantzaus Skrinlæggelse. Mig tykkes dog, Sønnen skulde lære at tale rent først, førend han mødte frem som Beyler.“

„Han stammer en Kende i det. Den lille Fejler er han nu i Bonn for at faa rettet ved Haandspaalæggelse af den franske Munk. Vel sandt er han ung, dog ey yngre end Prinsen, mærk Dig det, Anne. Og af Gods og Rigdom har han Guds Velsignelse.“

„Det har jeg og selv, Broder Frands!“

„Hvad tykkes Dig ellers om Oberstleutnant Sparre? Han er da justement nu i sin bedste Alder, vel ungefær i Midten af Fyrrerne. En statelig og skønne Kavalier er han, mangen Adelsfrøken slikker sine Fingre efter ham.“

„Saa kan jeg ej bringe over mit Hjerte at tage Haabet fra de mange, — justement han ey har beylet endnu.“ —

„Til mig, som Slægtens Øverste har han talt og formeldt sit Begær og bedt mig tale hans Sag. Slig retsindig og brav Ægteherre var Du ey narret med.“

„Jamen Broder, det er anbelangenens den Slædefart, vi skulde tale.“

„Ja — og saa om Prinsen, Søster Anne.“

„Broder Frands, lad mig fare med Eder?“

„Der vil rinde stor Sorrig derudaf, min Søster.“

„Jeg farer ligesæl, nu ved du det!“

„Aa Anne — Anne tøv“ — men hun var alt ude af Døren, hun gik lige til Junkerkammeret for at klæde sig til Rejsen.

Da Herrerne en Time senere stod færdige til Afrejsen, holdt Lehnsmandsfruens udskaarne Slæde, med de forgyldte Dragehoveder foran Stentrappen. Jens Boldmester var betroet at styre de to vælige Heste, som med Topper og sølvblinkende Seletøj stod stam-

pende foran Slæden. Frands Lykke havde paalagt ham, at han ikke maatte vige sit Sæde for nogen Pris. Efter det første Rast ved Ringsted, formenten han ogsaa af et godt Hjerte selve Prinsen at tage sin Plads. Men dette fandt Prinsen sig dog ikke i, Jens maatte vige, og nu gled Fru Anne ved Prinsens Side i flyvende Fart, under Latter og Spøg det sidste Stykke Vej til Gisselfeldt. Samme Aften tog han sent paa Kvæld sin Kaneret. — Da hans hede Læber mødte hendes, fornam han en bævende Fryd, der mer end lod ham ane en Elskov, saa rig og forjættende, større og bedre end alt det, han hidtil havde kendt. Hendes mørke Øjne flammede, og med sanseforvirrende Ømhed saa hun paa ham, da hun omsluttet af hans Arme lod sit fagre, yppige Legeme hvile i hans Favn.

„I gør mig galen, Fru Anne!“

„Og I mig, Prins Christian. — Men nu farer I, og jeg lades tilbage i Sorg og Forlængsel efter Eder.“

„Drag med mig, Anne. Min Farmoder, Enkedronningen, vil tage vel imod Eder, det tør jeg love.“

„Nej — nej — frist mig ikke. Sig mig blot, hvor hen jeg nu skal drage? Tiden er snart udrunden for Lehnsmandsfruen paa Kalundborri.“

„Jeg følger Eder til Verdens yderste Hav! — Hvad tykkes Eder om den Stad, Venezia? Der lever Menneskene i Herlighed og Glæde, kun for Bacchus og den Gud Amor. Drag did — og jeg skal komme til Eder, det sværger jeg, saa sandt jeg er Prins af Danmark.“

„Min Prins?“

„Eders — Eders — Eders!“

„Altid?“

„Til evige Tider!“

IV.

ATTER gik Tiden sin slidsomme Gang paa Kalundborg Slot. Endnu rasede Vintren, skønt det var langt hen i Marts, da Opbruddet stod for Døren for Fru Anne med alt, hvad hendes var.

Jens Boldmester var bleven løst fra sit Fæste som Høvidsmand hos Tage Thott, og var nu sat over Svende og Karlfolk her paa Kalundborg. Atter havde han forstaaet at indsmigre sig hos den naadige Frue, saa han nu var hendes højre Haand overalt, hvor der skulde handles med Omtanke.

For ham havde hun aabenbaret sin Plan om at fare til fremmede Lande for et Spand af Tid. I den Anledning skulde den liden Jomfru Sofie anbringes hos sin Faster Elisabeth Rantzau, gift med Hans Lindenow til Dragsholm.

Ogsaa Slægten tilskyndede Rejsen, de var rædde for, at der skulde udvikle sig et Forhold mellem hende og Prinsen. Navnlig Broderen Frands Lykke gjorde sit til at overtale Anne til denne Rejse. Hemmeligt havde Jens Boldmester faaet Tilsagn om at udmale en Rejses lystelige Sider, for ydermere at lokke hende til at fare. — Og ikke havde han sparet sig, thi selv vilde han gerne afsted. Man vidste dog ej, hvad ske

kunde paa en saadan Fart, hvor man havde hinanden behov! —

Oprømningen fra Kalundborg skete midt i April i stor Hast. Af Indboet blev det meste sendt til Harridslevgaard, hendes store, skønne Herresæde ved Bogense. Resten blev anbragt i Lykkernes Gaard paa Vandkunsten i København.

Kammerpigen Kirstine og Mamsel Laurette skulde med paa Rejsen. Laurette havde nu, da den naadige Frue selv var stedet udi Elskovsrus, faaet saa naadig Dom, at hun skulde gelejde sit Herskab over Grænsen ved Ejderen, for selv derfra at drage videre til Frankeland. Hun var saa ydmyg og glad for dette, at hun ikke vidste, hvad godt hun skulde gøre Fru Anne. Hvor hun traf hende, faldt hun paa Knæ og kyssede hendes Kjoles Søm. Fru Anne smilte helt venligt dertil og klappede hende stundom paa Kinden. — Kun den liden Soffen græd og bad saa mindelig om at faa Lov til at drage med Moderen til fremmed Land. Heraf blev dog intet, hun maatte fortrøste sig til alle de skønne Sager, som skulde bringes hende, naar de vendte tilbage.

Inden den endelige Afrejse opholdt Fru Anne sig en Stund i København. Mellem Vandkunsten og Slottet gik ofte hemmelig Bud og ganske geheime aflagde Prinsen Besøg i de Lykkers Gaard. Ved Hoffesterne udviste de stor Forsigtighed. Prinsen dansede nok meget med hende og hviskede hende mange galante og forelskede Ord i Øret; men da han viste andre samme Gunst, vakte det endnu ingen Opmærksomhed.

Kongelig Majestæt selv gjorde stundom Fru Anne sin Opvartning og talte skæmtende med hende under Festerne. Viste hende endog den store Ære at anmode

hende om at staa Fadder til en lille Grevinde, som var født fornylig. Senere tilbød han paa hendes Vegne at indlede Forhandlinger med Oberstleutenant Jens Sparre for at faa et Ægteskab istand, efterdi han vidste, han havde stor Estime til hende.

Anne lo og slog det hen. Endnu vilde hun ikke bytte sin Enkestand bort. „I faar min Tro ey længe Lov til at gaa løs,“ havde han skæmtende svaret; „thi I kan jo friste hver ærlig Mand med Eders Fagerhed.“

„Ak, naadige Majestæt, kunde det blot forundes mig at gaa til Alteret med ham, som jeg haver Amour til, da vilde jeg prise mig lykkelig.“

„Naa, I er altsaa faldet udi Amors Hægte og haver Elskovs Kvide fornummet. Det under jeg Eder ret af Hjertet, liden Anne. Thi I har dog forhen ey haft Ynk med andre, der var stædt udi samme Nød. — I mindes kanske hin Kvæld for mange Aar siden paa Vordingborri, kort før Eders salig Fader gik heden?“

Fru Anne rødmede. Jo hun mindedes hin Stund. Det var første Gang i alle disse Aar, at Kongen havde hentydet til den Nat, da han saa heftigt begærede hende og søgte at lokke hende baade med fagre Elskovsord og gyldne Klenodier.

Kongen havde rejst sig og stillet sig Ansigt til Ansigt med hende. Drillende blev han ved med at stirre paa hende.

„Hvor kunde jeg vel glemme hin Stund med den svare Fristelse, kongelig Majestæt.“ Hun saa dristigt op paa ham med sine straalende Øjne. Deres Blikke mødtes.

„Det var Dig dog en Fristelse, liden Anne! — Saa skal jeg og betro Dig, at Du var den første Kvinde,

som har sat sig op mod min Attraa og Villie. Men derudi skal jeg ikke forklejne Dig.“ Han lagde sin Haand paa hendes Skulder, saa skalkagtigt paa hende fra Siden. Naar Kongen var i sit gode Lune, kunde ingen modstaa ham. Anne tog varsomt om hans Haand og kyssede den.

„Ak, vilde Eders kongelige Naade altid være mig god?“

„Hvi skulde jeg unddrage Dig min Naade?“ — Han kneb hende i Kinden og gik smilende videre.

Lidt efter bød Prins Christian hende op til Sara-banden. Under Dansen fortalte Anne om hendes og Kongens Samtale og om, at Kongen vilde mage det saa, at det blev til Ægteskab mellem hende og Jens Sparre.

„Det vil Du da ey, Anne?“

„Hvor kan I spørge, Prins Christian. Jeg, som er ør og galen af Kærlighed til Eder og ey haver anden Tanke udi mit stakkels Hoved. Jeg svarede Kongen, at maatte det blot forundes mig at gaa til Alteret med ham, jeg havde Amour til, da vilde jeg prise mig lykkelig.“

„Hvad svarede min høje Fader Eder?“

„Han harcellerede og lo af mig og forundte mig saa godt, at være stædt udi Elskovs Kvide.“

„Han spurgte ey, til hvem Du havde Elsk?“

„Nej, underlig nok. Han var i saa lystigt Lune, at han kneb mig ret artig i Kinden, — se selv, hvor den blusser.“

„Han har taget sig det selv til Indtægt, maa Du tro.“

„Det formener jeg dog ey. Jeg ængstes kun saa sært for, hvad Fremtiden vil bringe.“

„Ængstes ey, mit Hjerte, giv blot Stunder. Udi det skønne Venezia vil vi to lægge vore Planer og se at stille Horoskopet ret.“

Festen var forbi. Med høj Røst raabte Herolden, at Dansen var slut.

„Nu haver Du gode Nat, mit Hjertes Hjerte,“ hviskede Prinsen.

„Dig det samme, — min Prins!“ — Et dvælende Haandtryk, inden Fru Anne steg i Karmen.

V.

I den skramlende Rejsevogn lader Fru Anne Lykke sig føre fra Stad til Stad, fra Land til Land.

Ledsaget af Kirstine Kammerpige og Mamsel Laurette, omgivet af en sikker Eskorte under Mester Jens's Kommando, gaar det i magelige Dagsrejser fremad.

Det er første Gang, Fru Anne ser sig om i den store Verden, og hun iagttager alt med aabne, opmærksomme Øjne, indtil Indtrykkene overvælder, og alt flyder sammen som i en Drøm. — I lyse Minder og i sær Forventning om al Verdens Lyst og Herlighed, der venter hende ved Vejs Ende, naar den Stad Venezia er naaet, sidder hun og nynner glade Viser. Hendes Sind er let, og inde i hende jubler det saa frydefuldt, ret som en ung Jomfru, der drager sin Fæstemand til Møde.

Da de er naaet over Lüneburger Hede til Hannover, skilles Mamsel Laurette fra dem i Herberget „den gyldne Ørn“. Her traf hun Landsmænd, med hvem hun kunde slaa Følge videre til Frankenland.

Afskeden er let og lystig mellem hende og Fru Anne, thi begge drager de mod det, deres Længsler higer efter.

„Guds hellige Moder give den højvelbaarne Frue mangan god Hjertestund,“ siger Laurette, idet Rejse-

vognen skramler videre. Og Fru Anne svarer: „Dig det samme, Laurette. Nu er vi jo begge frie som Fuglen!“ Taarerne stiger den unge, misbrugte Pige til Øjnene, mens hun tænker, at det ej vil falde hende saa let at finde Glemsel.

Fru Anne læner sig mageligt tilbage i Vognen, lukker Øjnene og drømmer vaagne Drømme om Kærligheds Fryd. Hun drager et lille Spejl frem af sin Barm, ser længe og nøje paa sit Billede. Hun smiler, thi hun møder sit eget straalende Blik, Læbernes forjættende Smil og Begær, og gennem Lemmer og Muskler gaar et sært Gys, som lader hende ane den endnu slumrende Lidenskabs Magt, der bor i hendes stærke Sjæl og Legeme. Atter lukker hun Øjnene og ser sin kongelige Ven for sig. Hun hører hans hede, ømme Elskovsord som Svar paa hendes Spørgsmaal om, hvor hun skulde drage hen: „Selv om Du drager til Verdens yderste Hav, skal jeg finde Dig og holde Dig fast,“ havde han svaret. Paa Kinden havde hun lempeligt slaaet ham og sagt, at han ey maatte tale bespottelig. „Blot sig mig, hvor det yderste Hav er?“

„Det er det adriatiske ved Venezia, hos Havets Dronning, mit Hjerte.“

Dag gaar, og Dag kommer, for hver Stund glider de Maalet nærmere.

Stundom er det besværligt at fare frem paa de slette Veje, som er opkørte og optrampede af Krigsfolk. Thi nu er de uforvarende kommet ind paa de Steder, hvor Krigen raser. Ofte er de omgivne af vilde Horder, der nødig lader dem passere. Kun det kongelige Lejdebrev, som Prinsen har givet hende — og saa hendes skønne Øjne — redder dem fra Overlast og Plyndring.

Jens Boldmester ved ikke, at Fru Anne venter Prinsen til Venezia. Han er sprudlende munter og letter Vejen for hende ved god Omsorg, Skæmt og Sang, er utrættelig i at være hende til Behag, og i fuldt Alvor tænker han ofte paa at bortføre hende paa romantisk, ridderlig Vis, til en af de øde, forladte Borge, som de ser paa deres Vej. — Han er galant og indsmigrende og belønnes med gode Ord og Smil igen, thi Anne er saa hjerteglad, at hun smiler og nikker til hver Stodder, hun møder paa sin Vej. Kirstine Kammerpige har saa meget at gøre med at passe og snøre Rejsetøjet og sørge for, at de fra hvert Raststed faar en ordentlig Madpose med paa Vejen, at hun gisper, gaber og blidelig slumrer ind, naar Rejsevognen atter sætter sig i Bevægelse.

I mangt et lystigt Officerslag er de med paa denne Rejse, naar Herbergerne naas. Fru Anne er glad med de glade og tager stundom Del i Dansen om Kvælden, — men alt gøres i sælsom, forjættende Glæde over det, der venter hende. Haandtryk tages, og Smil gives igen, dog aldrig rastes der længere, end Hvilen tiltrænges for Menneskene og Hestene.

Midt i en Kavalkade af mange Hundrede Ryttere ledsages hun ofte fra Sted til Sted. — Hvor herligt at være ung og fager og at kunne give et godt Ord til hver og én! Hendes Smil og glade Latter baner Vejen.

*

*

*

Endelig naas Venezia. Fru Anne og hendes Følge kommer til den skønne Stad i de første Dage af Maj.

Det er ved Kvældstid, saa hun faar blot lige set Taarnene og de gyldne Spir blinke i den nedgaaende Sols Straaler.

Rundt om lyder Sang og Strengespil fra rigtfarvede Gondoler, ret en Øjets Lyst, som hun aldrig tilforn har set. Hjertet banker af Forventning og Livslyst under Fru Annes stramme Snørliv.

Prinsen har sagt, hun skal søge til Albergo Merceria, der ligger ved Rio dei Baccaroli. Paladserne deromkring søges meget af fyrstelige Personer, og Prins Christian har forhen boet her. Ved Stafet har han nu sikret sig en geheime Beboelse lige ved Siden af Albergo'et.

Ventetiden til hans Komme vil nok falde hende lang, thi hele to Uger ved hun, at der vil gaa. Han skal først røgte sit rette Ærinde, som er at aflægge sine to yngre Brødre, Frederik og Ulrik, Besøg i Bremen og Schwerin, hvor de studerer Teologi ved Universiteterne for at berede sig bravt til de vordende Erkebisperembeder. De skal dog nu gøre sig rede til at drage til Danmark og opholde sig hos Enkedronning Sophie paa Nykøbing Slot, saalænge Krigen varer. Hensigten med Prins Christians Rejse er den, at han og hans Følge skal geleide dem dertil. Herfra er det nu Prinsen ganske gedulgt, med et Par tyske Kavalierer, vil rejse til Venezia. Det kniber for ham at skaffe Penge til denne Rejse. Men herfor ved hans Fætter, Hertug Christian af Brunswig*), Raad. Vel er han en Kirkens Mand; dog gør han sig ikke synderlig Samvittighed af at lade tolv Sølv-Apostle fra Kirken i Münster møntes til Penge. Da han af sin Overflod laante Prins

*) Chr. IV.s Søstersøn.

Christian af Danmark en rund Sum, sagde han: „Det er jo deres Kald at gaa ud i Alverden.“

*

*

*

Tiden led noget længere end ventet, inden Prinsen kom til Venezia.

Fru Anne blev sørgmodig og urolig. Nu var der gaaet otte Dage over den berammede Tid. Hverken Mester Jens eller Kammerpigen Kirstine kunde oplive hende. Den evindelige Sang og Musikklimpren alle Vegne fra Kanaler og Balkoner, gjorde det ikke bedre, thi det, at alle Mennesker uden netop hun havde Grund til at glæde sig over Tilværelsen, var hende nu pinlig. Længslen efter hendes lille Pige greb hende ogsaa ofte. De tusinde Gange spurgte hun sig selv: „Hvordunde lider nu min kære Datter? Hvor stædes nu min Soffen? Har kanske ogsaa hun Forlængsel efter sin Moder?“

Denne Sørgmodighed gjorde Jens end mere opfindsom. Snart fik han hende med til Fest, og snart foretog de Gondolfarter omkring til de skønne Smaaøer i Lagunen.

Paa en af disse Farter blev de overfaldne af Storm, mens de var paa Øen. De maatte blive der i et ringe Herberge, hvor de tilsammen kun fik et Rum.

„Læg Eder kun til Ro, Fru Anne, jeg skal nok vaage over Eder,“ sagde Mester Jens.

Megen Søvn blev der dog ikke af, thi Jens varme Blod gav ham ej Ro, nu han var den Kvinde saa nær, som han elskede og begærede!

I den stille Midnatsstund vovede han sig i sin

Ophidselse og Fortvivlelse hen til hendes Leje. Mens han knælende laa der med Hovedet bøjet over hende, vaagnede Fru Anne ved hans lidenskabelige og støn-
nende Suk.

„Kalder Du det at vaage over mig og væрге mig, Mester Jens?“ Hun vilde rejse sig for at staa op og undgaa ham; men idet hendes Blik strejfede ham, saa hun, hvor brændende og lidelsesfuldt hans Øjne hang ved hendes. Han saa ud som et Menneske i svar Pine.

„Fru Anne — hjertedyre Anne, gaa ikke. Ser I ikke min Sjælekvide. Jeg kan jo ikke evindeligen stride mod den store Kærlighed, jeg bær til Eder. Har I da intet Hjerte eller Ynk med mig, siden I kan se mig saa haardelig pines. Endnu er jeg da hverken gammel eller styg, — hvi tøver I da med at søge til min Favn? — Anne — liden Anne, I ved jo dog, at intet Hjerte slaar varmere for Jer end mit!

„Jens — er Du galen! Hvor tør Du tale slig! — Gaa bort her fra og lad mig ene. Endnu kan jeg da væрге mig selv.“

„Anne — hjerte Fru Anne, hvor skal jeg fare hen? Der hvor I ikke er, er jo intet i Verden for mig.“ Der var en blid Sørgmodighed i hans Stemme. Fru Anne, som selv elskede af hele sin Sjæl og kun rummede én Tanke og én Længsel, følte i dette Øjeblik Medlidenhed med ham. Hun lod sin Haand lindt glide henover hans brændende Øjne og hede Pande.

„Mester Jens, jeg, som selv har Elskov fornummet og lever i Længsel efter den, faar vel bære over med Dig.“

Men som Varmen fra hendes Haand tændte Branden endnu stærkere i ham, rejste han sig hurtigt og tog hende i sine Arme i et knugende Favntag, og med

sine Læber presset mod hendes Kind hviskede han glødende Elskovsord.

Hun stemmede sine stærke Arme mod hans Bryst og holdt ham fra sig. Vreden farvede hendes Ansigt mørkerødt: „Du vogte Dig Jens, thi Næb og Kløer har og en Kvinde.“ —

„Jeg har dem før fornummet. Mindes I hin Stund i Skoven ved Beldringe, da I slog mig som en Hund, enest fordi jeg vilde gøre det godt for Eder? Eller mindes I den fule Latter, da jeg ærligt og redeligt beylede til Eder hos Eders salig Fader, Henrik Lykke paa Vordingborri? Den var værre end Eders Næb og Kløer her, thi for dem kan jeg værge mig. — Men ser I, Fru Anne, nu vil jeg ikke værge mig længere, her — tag min Daggert og gør dette Hjerte tyst og taust for evig, thi saalænge det banker, da faar hverken I eller jeg Fred.“ Han havde trukket Dolken af Skeden og kastede den hen til hende, mens han rolig stod foran hende.

„Aa Jens — Jens, hvi gør vi to hinanden saa megen Kvide?“ Hun vendte sig bort fra ham: „Stor Sorrig, ser jeg, Du har. — Hvad kan jeg for, at jeg aldrig har haft Elsk til Dig.“ Hun tog Dolken og kastede den til ham. „Jeg vil Dig intet ondt, Du skal blot lade mig med Fred.“

„Nej — for I haver Elskov til hans Naade, Prinsen. Tror I ikke, jeg ved det. — Men nu skal I høre et Alvorsord om den høje Herre. Han er fager af Ansigt og Skabelon, høvelig udi sirlige Lader, — men en Slapsvans ligervis som sin høje Fader udi Elskovshandeler er han; dog har han ikke saa ærligt og godt et Hjerte, og er eyheller tilnærms saa klog som Faderen. Men hvad der turde være det værste af alt, er dog det,

at han er en Pebling at regne mod Eder, Fru Anne. Uden Blusel kaster I Eders Elskov til denne Dreng. For ham er I snart en aldrende Kvinde, mærk det og drag Eder til Minde, at Prinsen ret snart bør at stande udi Ægteskab med et kongeligt Blod, for at Livsarvinger kan skænkes Riget. — For I tror da vel ikke, at en Krone skal pynte Eders stolte Tinding? Nej, Fru Anne, vel er det skønne Hoved en Krone værd, men aldrig kommer dette fagre Smykke til at pynte Eder.“ — Aandeløs og i stor Harm, havde Jens Boldmester talt, og saa optaget af sine egne Ord var han, at han ikke saa den Raseriets Flamme, som farvede hendes Ansigt ved hans Ord.

Under Kjortlen knyttede hun Haanden. Nu fortrød det hende, at hun havde kastet Dolken tilbage til ham, for havde hun følt den her i sin Haand, da maatte hun se hans Hjerteblood, som stod der og haanede baade hende og Prinsen. — „En aldrende Kvinde,“ mumlede hun og knyttede endnu haardere sin Haand. Dog endnu forstod hun Kunsten at beherske sig. Ikke skulde hendes ringe Høvidsmand have den Triumf at se, han havde ramt hende der, hvor Kvinder rammes haardest. — Hendes Stemme var lige saa haard som hendes Blik, da hun med Værdighed vendte sig imod ham og sagde:

„Endnu har de Lykkers og Banners Æt ingen gjort Skam. Selve Danmarks Dronningkrone vilde ey være for fagert et Smykke til den.“

Der blev ganske stille en Stund.

„Gud i Himlen og den hellige Jomfru beskytte Eder; thi fra nu af har I kun at vente paa Skammen.“ — Han gled i det svage Lys fra Vokskerten henimod Døren, og tog fra nu af Vagt udenfor den.

Men ikke faldt der Søvn mere den Nat over Fru Anne. De Ord: „I er snart en aldrende Kvinde,“ for susende om i hendes Hoved. — Havde han ikke Ret? Otte lange Aars Forskel var der mellem hende og Prinsen. Naar hun fyldte Aar igen, var hun tredive, — og han ikkun toogtyve. — Atter kom Spejlet frem. — Jo — endnu var hun skøn og daarende. Men hvorlænge mægtede hun at stride mod Aarene og holde Prinsen fast? — Turde hun tro hans dyre Løfter? — Tilsidst blev hun vel svegen, som han alt forhen — hvor ung han end var — havde sveget andre før hende.

Den næste Dag, da Vejret havde stilnet af, kom de i god Behold tilbage til Venezia.

Jens Boldmester var blid og ydmyg og gjorde alt for at udslette Nattens Hændelser.

Da det led hen paa Eftermiddagen, bankede han paa Fru Annes Dør og meldte hende, at han havde modtaget Indbydelse fra selve Dogepaladset for den højvelbaarne Frue og ham, til at overvære den store Blomsterfest — Rosernes Fest — som hvert Aar fejredes den 26. Maj.

„Hvi kan dette ske? Jeg har jo ey ladet mig formelde, hverken hos Dogen eller hos hans Nobili?“ —

„I vredes ey, Fru Anne. I min store Kedsomhed gik jeg hen og indskrev Eders og mit Navn i Bogen i Dogens Forgemark forleden. Og jeg sparede ey paa høj-fornemme Titler. Jeg skrev saalunde: Hendes Højhed, Prinsesse Anna af Langeland og Hertug Jens Ludvigson til Ingermanland. Dertil føjede jeg vort Logements Beliggenhed, — og nu i Dag har vi Indbydelsen.“

Anne kunde ikke lade være med at drage paa Smilebaandet over dette Skælmsstykke. Dog svarede

hun lidt stramt: „Gaa hvem der vil, for ikke agter jeg at sejle under falsk Flag i Palazzo Ducale.“

„I maa da ikke tro, at nogen her, — lige fra selve Dogen — kender det Land, hvor vi er fra. Saa af den Grund tør I rolig tage det, som bydes Eder.“

„Jeg kan da ey som Prinsesse komme uden Følge,“ kom det tøvende. „Høvelige Damer har jeg jo ey med mig.“

„Vi faar pynte Kirstine af bedste Formue, saa kan hun saamænd godt gaa for en Hofdame. — Og jeg, naadige, kongelige Blod, skal love Eder at optræde som den stadseligste Hertug. Hvi skal vi ey tage denne Plasér med? Vi har da ey anden Forlystelse, end den, vi gør os selv.“

Tiden faldt Fru Anne lang, derfor lod hun sig let overtale. Og nu fik hun og Kirstine Kammerpige travlt med at udvælge Klæder og Smykker til Festen. Kirstine fik en Gyldenstyks Kjole paa, dertil perlestukken Hue og paa Købet Lektion i at bruge Viften og i at se grumme fornem ud. Fru Anne svansede op og ned af Gulvet for at øve sig i at bære den lette venezianske Silkedragt med det lange Slæb, udi Gratie og Ynde, slig som hun havde set de sortøjede Donnaer gøre. — Med denne Komædie morede de sig til langt over Kvældstid, Klokken blev henved 10, inden Fru Anne afskedigede sit Tjenerskab for at være lidt ene, inden hun gik til Senge-Alkoven.

VI.

DER lød tre taktfaste Slag paa Fru Annes Kammerdør. Ved den kendte Lyd fo'r der et skælvende Gys gennem hende, og Stemmen bævede, da hun raabte: „Hvem der?“

„Din Ven og Landsmand, min høje Frue.“

Lyden af hans Stemme — Visheden om, at nu var han kommet, som hun havde ventet og længtes efter i bævende Angst, fyldte hende med en saa jublende Glæde, at Hjertets Slag næsten standsede. Med Hænderne fast stemmede mod Brystet ilede hun hen til Døren og slog Slaaen fra.

„Guds Fred og god Kvæld, mit Hjerte.“

Med et Skrig som en befriet og lykkelig Sjæl kastede hun sig imod Prins Christian. Og hans Favn var aaben og hans Arme stærke. Heftigt og lidenskabeligt knugede han hende til sig, mens hans Haand strøg over hendes Haar og Kind.

Og som dette blide Kærtegn i det første Mødes Henrykkelse løsnede alle Strengene og sønderbrød al Beherskelse, brød hun ud i en Hulken, som fik hendes Legeme til at skælve i Graad og Smil paa en Gang.

„Saa kom I dog, min Herre og kongelige Ven!“

Hvilende i hans Arm lod hun sig føre ind i Kammeret. Hendes Stemme var snart mild og fast,

snart skælvende hed af indre Liv og forjættende Elskovssødme, saa den unge Prins Christian følte det, som Ild blev gydt i hans Aarer. — Hvor skøn og betagende var hun ikke i sin ubeherskede Glæde i Gensynets Øjeblik. Det var, som holdt han et rindende Livets Væld i sine Arme. Øjnene funkledede mod ham, og Læberne hviskede Ord, som kun Kærligheden og Længselen indgiver.

Han tog hendes Hænder, bøjede sig ned og kyssede dem begge ydmygt. Hun var gledet ned paa den lave Kanapé, og han laa for hendes Fødder og omslyngede hendes Knæ, mens han blev ved med at kysse hendes skønne, hvide Hænder.

„Du tror da og, mit Hjerte, at jeg har haft stor Forlængsel efter Dig?“

„Aa — Prins Christian, nu tror og haaber jeg intet mere, for nu ved jeg det jo, siden I var Jert Løfte tro og kom til mig!“

„Da har det ellers holdt haardt at opfylde det. Ingen maa jo vide, at jeg er her. Helt geheime med et Par tyske Kavalerer er jeg draget hid, og ey tør jeg tøve her ret mange Dage. — Men nu, mit Hjerte, har Du mig, og vi vil have det bravt lystigt og godt til-sammen. Er det ey og Din Formening?“

„Jo — jo — alt skal jeg gøre for Eder til Tak, fordi I kom. — Alt det, som Kærligheden kan ud-tænke,“ hviskede hun, mens hun tog om hans Hoved og kyssede ham ømt og ildfuldt.

„Du kan forvist give mig mere end selve Kærlig-heden. Elskovens varme Lue brænder jo i Dine Øjne. Du er som selve Livets Kilde, underbar og dejlig! — Anne — Anne, min Sjæl, mit Liv, — alt — alt er Du, og intet opvejer, hvad Du kan give mig. Gud Herren

signe den Stund, jeg fandt Dig, og den Stund, jeg nu er hos dig. — Aa — hvor jeg elsker og attraar Dig, mit Hjerte, — og hvor frydefuldt at stædes til Møde med Dig her i denne skønne Stad, hvor den liden Gud Amor lurar bag hvert Palads, hver Pille, paa hver Plet Jord af denne herlige Laguneby, der er som indviet til et Kærlighedens Tempel.“

„Jeg elsker Dig — elsker Dig — elsker Dig!“ hviskede hun. Det var, som ingen andre Ord kunde trænge over hendes Læber, thi Livets blinde, utæmmelige Magter havde dem i deres Vold, mens de holdt hinanden omslyngede. I deres Legemers Forening fødtes i deres Sjæle en vild og overmenneskelig Lykke over, at de kunde tilhøre hinanden, og over, at de begge var frie og unge. — — — —

*

*

*

„Hvad ser Du paa?“ spurgte hun.

Han lagde sig paa Knæ, mens hans unge Legeme bøjede sig over hende.

„Jeg ser, at Du er underfuld skøn. — Jeg ser, at Din Pande er hvælvet og højbaaren, — og jeg ser, at hele Dit Aasyn ombølges af Dit fagre, gyldenbrune Haar, en Skov, der vokser vildt, stolt og stærkt.“ Han gemte sine Hænder i det rige Væld, og hun lukkede Øjnene betaget, tvunget og gennemisnet af Elskovens frygtelige Magt. Men i samme Øjeblik fo'r en Gysen igennem hende, thi ved Siden af denne altbetagende Elskovsfølelse, syntes hun at fornemme en isnende Haand over sin Pande.

Jens Boldmesters haanende Ord lød for hende: „I kaster uden Blusel Eders Elskov til en Dreng. For

ham er I snart en aldrende Kvinde.“ — Ja — var det ikke sandt? Kunde hun vel være andet end en berusende Vin for ham, en Vin, der drikkes i Dag og i Morgen spildes? Men ikke mægtede hun at rive sig løs. Hun lyttede til hans Elskovsord, — Ord, hvis ildnende Brand var en Vellystens Hymne. — Og alt glemte hun over Øjeblikkets Skønhed og Sødme. — —

*

*

*

„Mit Hjerte, Du sørger da ey og angrer?“ Prinsen saa nu i det dæmrende Morgenlys, at der laa et vemodigt Drag over Fru Annes Aasyn. Han tog atter om begge hendes Hænder, kyssede dem og knugede hende fast til sig. — „Anne, mit Liv — min Sjæl, følte Du da ey, at jeg sov ind ved Dit Hjerte?“

„Jo, min kongelige Ven. Men hvad siger det. Ungdommen sover fast og godt paa hvilkensomhelst Pude, — I er jo ung!“ —

„Vi er da begge unge, mit Hjerte. — Dit Smil vil jeg se, for Dig tror jeg paa, og til Dig giver jeg mig helt over. Du er den bedste af alle, — Dit Hoved og Din Haand er stærke baade, — og jeg trænger til Dit Legems Kraft og til din klare Aand. — Anne, Anne, Du skænke mig alt til Sjæls og Legems Behov?“

„Ja — alt, Prins Christian. Med hvad giver I mig til Gengæld?“

„Ak — et Kongerige lagde jeg gerne for din Fod, stod det blot ene til mig!“

Fru Anne rejste sig og stod høj og rank foran ham. „Der talte min kongelige Ven ey som en Mand.

Hvad daadfuld Mand evner, det nemmer og Prins Christian af Danmark.“

Der blev dyb Stilhed. Prinsen stirrede ud gennem Vinduet i Morgentaagen, der laa som et graat Liglagen dækkende over Kanalen under dem. I Stilheden hørte de begge Vandenens klukkende Skvulp mod Paladsets Mure.

Brat vendte han sig om mod hende og bredte Armene ud: „Havde jeg mit Kongerige her, da laa det for Din Fod. Nu faar Du nøjes med at være stolt over, at jeg har valgt Dig til mit Maal for en farlig Rejse i disse Ufredens Tider.“ —

I samme Stund han havde talt, følte Prins Christian sig omslynget af to Armes heftige Tag, og Fru Annes Ansigt lyste i forvildet Angst imod ham.

„I svigte mig ey, min kongelige Herre og Ven, naar det gælder. Thi herefter er der intet i Verden for mig, uden Eder.“

Og det uforklarlige hændte, at Prins Christian i dette Nu følte sig gennemrislet fra Isse til Fod af en underfuld Saligheds Fornemmelse, rigere end alt, hvad han hidtil havde kendt og erfaret paa sin Vej mellem Kvinder. Hans Øjne duggedes, da han bøjede sig ned og kyssede Fru Annes skønne Pande.

„Svigte Dig, mit Hjerte. Nej aldrig, herpaa har Du mit kongelige Ord.“

*

*

*

Dagene gik nu som Sommerfugles lette Leg en Solskindag.

De tyske Kavalerer saa ikke meget til hans Naade, Prinsen af Danmark, saa deres Hoftjeneste var let.

De kunde selv flagre ud og nippe Honning fra alle de skønne, levende Blomster, der færdedes og sværmede paa Markuspladsen og Piazzetta foran Dogepaladset i disse milde, skønne Vaarnætter.

Prinsen havde fundet meget Morskab deri, at Fru Anne havde haft det Paahit at indskrive sig i den gyldne Bog paa Dogepaladsets Galleri som Prinsesse af Langeland. — At det var Jens Boldmesters Idé, tav hun klogeligt stille med. Prinsen var ikke sén til at føje sit Navn til, som Prins af samme Land, og Indbydelsen til Rosernes Fest lod ey heller længe vente paa sig. Kun var Prinsen noget piqueret over at træffe Jens Boldmester i Fru Annes Følge, for han led ey den sletske Karl, og herpaa lagde han heller ikke Skjul, hvor han kunde komme til at aabenbare det. Fru Anne undskyldte ham og sig dermed, at hun slet ikke kunde undvære ham som Høvidsmand paa denne Rejse, sprogkyndig og erfaren som han var derudi at fare om i fremmede Lande.

„Vel sandt, mit Hjerte. Jeg synes kun at fornemme, han er en Skelm, som pønser paa Lejlighed til at gøre ondt. Blot han ikke vil forraade denne min Rejse for min høje Fader, thi jeg føler, der er hemmelig Fjendskab mellem ham og mig. Hans sorte Øjne lyser saa sælsomt, naar han ser paa Dig. Jeg er ey rolig, saa længe han og Du farer sammen udi Compagnie.“

„I ved jo, min kongelige Ven, at han har været mig næsten som en Fosterbroder alt fra den Stund, min Fader var Lehnsmand paa Vordingborri.“

„Jeg ved og, at den Bastard gik om og kroede sig som Riddersmand, og nok ey heller var bange for at begære Eder til Hustru?“

„Ak, Prins Christian, tal ey om hin Stund, for da

gik det ham saa rent ilde. Min Fader lod jo saa, som tog han hans Beylen i fuldt Alvor og kaldte mig hid. Da jeg hørte, hvorum Sagen drejede sig, stod Latteren afmægtig ud af min Hals, jeg lo, saa Taarerne randt, og maatte flygte ud af Herrestuen. Hin Stund mindes og han fuldt vel, derfor formener jeg, han nu varer sig.“

„Vel gjort, mit Hjerte. Latteren kan ofte revse og haane en Mand langt mere end skarpe Ord og en sleben Klinge. Men den Lektion er vel nu glemt, slig som den Skelm krør sig i Dit Følge, ret som var det ham, der var Herre og raadede Din Skæbne.“

„Jeg tror dog nu, han skønner, hvor hans rette Plads er, saa ikke skal I frygte ham. Hans Tunge kan jeg binde.“

„Jeg tror ham ey, liden Anne. Var han blot ey saa simpel en Karl, gav jeg ham helst et Dolkestød i ærlig Kamp, som fik ham til at tie for evigt.“

„For Guds den Almægtiges Skyld, I søge ey Trætte med ham. Han er jo en Mester udi Vaabenbrug, dertil snild og listig som en Ræv og stærk som en Løve.“ Hun gik hen og lagde sine Arme om hans Hals og saa bedende paa ham, som den Kvinde gør, der vil værge det, der er hende kærest paa Jord.

Og kort efter var Jens Boldmester glemt. Prinsen saa kun to skønne Øjne og det fagre Ansigt, som var vendt imod ham.

*

*

*

Rosernes Festdag er kommet.

Venezias Himmel er høj og dybblaa. Havet derude vugger saa blidt de mange herlige Galejer, som ligger paa Lagunen, Side om Side med den store, stolte Handelsflaade.

Ved Paladsernes Marmortrapper ligger de gyldne, sølverne og spraglede Gondoler, alle dragne med skønne, orientalske Tæpper og smykkede med en Blomsterpragt, som blænder Øjet.

Venezias skønne Kvinder er dog Gondolernes herligste Smykker. Bag de lange, sorte Frynser luer Øjets Glans, kæmpende om Prisen med de ædle Stenes Blink fra Smykkerne, der lyser og spiller om Hals, Arme og paa Haar.

Canal grande er som et Ferige. Tusinder af Gondoler farer frem og tilbage. Som unge Guder staar Gondoliererne i skønne, guldbroderede Dragter, hvorfra de lange Silkeskærf flagrer let for Vinden, mens de smidigt og gratiøst styrer Baaden frem med den ene Aare.

Til Prinsens Herberge i via della Baccaroli er sendt fra Dogen en saare skøn Gondol, fra hvis Forstavn en gylden Svane krummer sin smidige Hals. — Paa de bløde Hynder tager Prinsen og Prinsessen af Langeland Plads. Begge er i Festskrud. Fru Annes hvide Silkeflors Dragt er baldyret med levende, lyserøde Roser. Slægten Banners kongelige Smykke, gaaet i Arv fra Rigskansleren Peter Oxe, straalere i den gyldne Kæde om hendes Hals. Det er Kong Frederik II.s Billede indfattet i Brillianter. Over det gyldentbrune Haar, som i hele sin Fylde vælder ned over Hals og Skuldre og danner en gylden, kongelig Kaabe om hende, ligger slynget en Rosenkrans. Haand i Haand sidder de der, helt glemmende den brogede og lystige Verden om dem. Selv alle de skønne Kvinder, med de sorte, lynende Øjne er intet for ham, betaget som han er af sit Hjertes Dame.

Skøn er ogsaa Prinsessen af Langeland, og Kærligheden gør hende endnu mere attraaværdig.

De unge Kavalerer rundt om fra de glidende Gondoler viser det og yder deres Hyldest, og fra mange Struber lyder *Evviva* for Skønheden. I deres Kølvand glider en anden blomstersmykket Gondol med deres Følge. Som Hofdame i gammel-nordisk Dragt krør Kammerpigen Kirstine sig og gør sin yderste Flid for at se spansk og fornem ud. Jens Boldmester er ej heller ilde som Hertugen af Ingermanland, mangt et dristigt Blik, som prompte bliver besvaret, faar han fra Venezias skønne Døtre. Alligevel lyser hans Ansigt blegt under den fjedrede Baret, thi den bedske Drik, som er iskænket ham ved Prinsens Komme, kan han ej ret fordøje.

Nu glider de frem foran Dogepaladset. Over Marmortrapperne er bredt herlige, persiske Tæpper, de fører helt op over Piazzetta til Paladsets Indgang, Porta delle carta, og videre over Slotsgaarden til Scala dei giganti, hvor de store Statuer af Mars og Neptun holder Vagt.

Hele Venezias fornemme Verden har givet Møde. I en Vrimmel af Baade lægger de til; men overalt, hvor Gondolen fra Dogepaladset glider frem, gives der ærbødigt Plads.

Timandsraadet, Nobili og Prokuratorerne er alle forsamlede for at overvære Rosenfesten.

Paa Paladsets Loggia er der forbeholdt dem Plads, for at de herfra kan se Toget, naar det bugter sig frem fra Marcuspladsen. Dogen selv sidder gammel og af-fældig paa Guldstolen midt imellem sit Raad. Han skal være Dommer og give Prisen til den skønneste Signorina i Blomstertoget.

Nobili maa han have til Hjælp, for hans Syn er svækket og rækker ikke saa langt ud over Loggia'ens Rand. Men der er graadige og glubske Øjne nok foruden hans til at dømme og forstaa.

Prinsen og Prinsessen af Langeland bliver af skrammererede Cavalerer ført frem for Dogen. Han løfter sig lidt i Sædet, da Prins Christian hilsende bøjer sig for ham. Med kongelig Ære hædres de. Drabanter sænker Hellebarderne og støder dem kraftigt mod Gulvet. Venezias skønne, fornemme Damer rækker Hals, da Fru Anne, som en straalende Fyrstinde fra det fjerne Land mod Nord, træder frem og nejer dybt for Dogen, efter at Prinsen har hilst. Der bliver pludselig Liv i det gamle Ansigt, de rindende Øjne spiles op, og Næseboerne udvider sig, mens de visne Læber mimrer vellystig. Smigrende Velkomstord hvisker han til den skønne Fyrstinde. Ved Dogens Side faar hun anvist Plads.

Nu drøner Skuddene fra Kartoverne, og Festen tager sin Begyndelse. To spraglede Herolder paa fnysende Heste farer frem, og idet de passerer det Sted paa Loggiaen, hvor Dogen sidder, gør de pludselig Holdt og sænker Banneret for Venezias Overhoved. Dernæst lyder skrattende Krumhorn, og idetsamme svinger Blomster-Corsoen frem fra Pladsen om Kampanilen.

En Vogn, smykket med hvide Roser, trukket af 6 Æsler, aabner Toget. I Vognen sidder Blomsterdronningen fra Aaret forud, skøn som en Gudinde. Efter hende følger en Række brogede Harlekiner med blomstersmykkede Stave. — Slag i Slag kommer Gudinder, Fauner, Bajaderer og Baccanter, alle trædende sirlig Dans og svingende grønne Vinranker. Pludse-

lig bliver der en lille Standsning i Toget, indtil en herlig Aabenbaring af Ungdom og Skønhed viser sig. Det er en ganske ung Pige, som holder et vevet, springende Gedekid i en gylden Snor. Vilde, luerøde Roser smykker baade hende og det lille kaade Kid, begge gør de de fornøjeligste Krumspring. Hendes Hals og Arme er blottede, og under den med vilde Roser oversyede Kjortel stikker et Par nøgne, buttede Ben, der sejrssikker sættes til Jorden, for hvert Dansespring hun tager. Nu er det Cavalernerne og de høje Herrer paa Loggiaen, som strækker Hals: „*Evviva — Evviva* for Ungdom og Skønhed, — hun skal have Prisen,“ raaber de og vifter med Silkeskærfene, og fra Mængden nedenunder, som i stadig tættere og tættere Skarer bølger frem i Blomstertoget, gentages Raabet.

Da Blomster-Corsoen har passeret Dogepaladset, vandres der til Riva degli schiavoni. Her gøres omkring og atter passeres Paladset.

Men Dommen er forlængst faldet. Den unge Pige med de luefarvede Roser og det lystige, hvide Gedekid, har vundet Prisen.

Af Herolder ledes hun op i Paladset for at modtage Dagens Pris.

Dogen med sit fornemme Følge har begivet sig ind i Sala del Senato. Deroppe paa Tronstolen sidder han nu, den gamle Doge og holder en Fløjelspude, hvorpaa den lille Guldkrone ligger, der er den nyvalgte Blomsterdronnings Pris.

Smilende og rødmende gaar hun ved en Nobilis Haand op ad Trinene og knæler foran ham, mens hendes hvide Gedekid ser sig nysgerrigt om i den store Forsamling. I bar Forfjamskelse giver den sig til at æde Roserne paa sin Halestump, og da alle ler,

taber den i Forskrækkelse nogle uærbødige „Bønner“ paa de kostbare Tæpper.

Dogens rystende Hænder sætter Guldkronen paa hendes Hoved, og nu frydes hans gamle Libertiner-Øjne ved Synet af den unge, friske Piges Skønhed.

„Hvad hedder Du, mit Barn?“ hvisker han.

„Rositta, høje Herre,“ hvisker hun tilbage.

„Hvor er Du fra?“

„Fra il Domo paa Pallestrina.“ —

„Naar Mørket sænker sig om Venezia, kom da igen til Palazzo Ducale, saa har jeg en større Pris til Dig.“

Hun ser op paa den gamle, hæslige Doges graadige Ansigt: „Hvad vil I mig, Herre?“

„Kun godt, mit Barn. Kom blot uden Frygt.“

Mens Stemmen skælver i Graad, hvisker hun sagte i Angst: „Ja Herre, jeg kommer.“

I det hun rejser sig, falder de rynkede Hænder ligesom dvælende fra hendes Hoved ned paa Halsen, og derfra glider de famlende videre over hendes brune Arme.

Slukt er Sejersglæden i de glade Barneøjne over Prisen, da hun med sit muntre Gedekid vandrer gennem den fornemme Forsamling og modtager dens Hyldest: „*Evviva, Evviva* for Skønheden og Ungdommen.“

Paa den store Marmortrappe under Mars og Neptun synker hun sammen. Som et fortabt og grædende Barn bliver hun løftet paa stærke Skuldre og baaret i Triumf Markuspladsen rundt.

„Hvi var det skønne Barn saa sorrigfuld?“ spørger Anne Prinsen.

„Saa Du ey, hvor den gamle Doge i Blik og Gebærder begærede hende? Det, han hviskede til hende

var nok en Befaling, som hun, hvis hun har Livet kært, maa følge.“

Det for gysende gennem Fru Anne. Men Prinsen saa lystigt paa hende og hviskede: „Herligt at være i Ungdoms Vaar, saa behøver man ey at befale, — næppe nok bede. — Kom, lad os snige os herfra, ud til Livet og Lystigheden og tømme Glædens Bæger.“

For ikke at gøre sig altfor bemærket, kastede Anne sin Kaabe om sig. Saa vandrede de sammen ud i Folkemængden, der, hvor Lystigheden gik højest.

Da Skumringen faldt paa, lod de sig føre gennem de smalle Kanaler helt ud til Fundamente nuove og videre over Lagunen til Øen Cimitera. Her paa Venezias Campo santo — de Dødes Ø — var Fred og Læ for de to, som søgte Ensomhed og havde nok i sig selv. Men ikke vidste de, hvor de var, førend de stod der mellem de mørke Cypresser og saa de hvide Marmor-sarkofager og Gravenes Statuer i det lyse Maaneskin.

„Det er jo en Kirkegaard, — hvad skal vi her, min kongelige Ven?“ hviskede Anne og klyngede sig tæt ind til Prinsen.

„Er det ey ligesælt, hvor vi er, mit Hjerte, naar blot vi er hinanden nær?“

„Ja — ja — Du har Ret. Ogsaa her er skønt. — Se Venezia derovre, der ligger Staden som en slumrende Dronning med Diamanter i sin Krone. Se, hvor Lysene glimter, og hvor de sølverne Maanestraaler bygger Bro over de glidende Vande lige her over til os. — Aa Du, hvor Livet er rigt, skønt og herligt! — Dog ængstes jeg stundom for, at det hele er en Drøm.“

„En skøn Drøm, mit Hjerte. Jeg ønsker kun aldrig at vaagne deraf.“ Han drog hende til sig, og langsomt vandrede de rundt mellem Gravene.

Stundom hvilede de sig paa Fundamenterne af de skønne Marmormindesmærker, her sank hun ind i hans Favn og lyttede i Fryd og Bæven til hans ømme Elskovsord.

Hvilken herlig Nat, og hvilken Fred her imellem Cypresserne og de blomstrende Kameliatræer, Oleander og Roser, purpurrøde og safrangule, hvis Farver ligesom gled ind i Opløsning i det vidunderlige Maaneskin. Det var, som de fine, sarte Straaler gennemtrængte dem, kun i de dybe Skygger, blev de saa mørke, at de ikke saas.

Sølvglitter over Vandene, Guldstænk derinde over Staden, — Sang og Strengespil lyder helt over til dem, Elskovsserenader til den skønne paa Balkonen.

Saa lyder der en anden Sang, vemodsfuld, klagende og enstonende. En gylden Slange bugter sig henover Lagunen, og en sort Gondol med Følge lægger til ved Marmortrinene. Stærkere lyder Sangen, det er en Dødsmesse. Og gennem den mørke Cypresalle bugter et Ligtog sig op til Gravkirken, hvor Liget ved Faklers Skær bliver sat ind i Gravkammeret.

„Her mødes Livet og Døden,“ hvisker han, mens Anne med store, ængstlige Øjne følger det sælsomme Tog.

„Det varsler, kan hænde, stygt for Prinsen og Prinsessen af Danmark,“ siger hun.

„Men godt for Prinsen og Prinsessen af Langeland,“ svarer han frejdigt.

„Ja — for det, som intet er, Prins Christian!“

„Siger Du „intet“ om Dig og mig? Vi to levende Væsener af Kød og Blod! Guds Død, mit Hjerte, Du faar da fornemme, at idetmindste Din kongelige Ven ey er et intet.“

Hun lo og vilde ikke følge ham.

„Saa tager jeg Dig med Vold, mit Hjerte.“ Han tog og løftede hende højt paa Arm og bar hende til Trappen, ned ad denne og gav hende varligt til Gondolieren, som atter varligt satte hende ind under Gondolens silkefryndsede Dække.

Som de gled fra Marmortrappen ved Cimitera, blev de pludselig omgivne af et straalende Lys. Det var det store Fyrværkeri, Afslutningen paa Blomsterfesten, der nu blev afbrændt.

„Kom og se, mit Hjerte. Her er Svar paa Din Tale. Nu stædes vi til Møde med Livet i Livets Stad. — Underbart! — Se Venezia lyser i Straaleglans for Dine Øjne, — er Du nu tilfreds? — Og saa fluks afsted til Canale grande, Gondoliere.“

Alle Vegne knitrede og bragede det om dem af Fyrværkeriets mangefarvede Ildformer, der i hvislende Luer spredte sig ud over Himlen og gled hen over Vandet. Fra Kupler og Taarne funkledede det som Juveler, mens de brogede Ildluer gød deres underfulde Skær hen over Paladsernes Søjler og Kapitæler. Alle Linier stod skarpe og det stille Vand i Kanalerne lignede Tryllespejle, der mangfoldiggjorde Virkningen.

Da de naaede Canal grande var Ildfesten paa sit højeste. Fra Rivaen, fra Dogepaladsets flade Tag og fra Campanilen steg et Væld af Ildstjerner op mod Himlen, hvor de formede sig til Roser, Lillier og skønne Buketter, der dannede brogede Blomsterhaver i den stille Luft. Og over dem dryssede en Regn af Glimmer, Guld og alle Regnbuens Farver i hastig Vekslen.

Ude paa Lagunen laa Galejerne indhyllede i magiske Farver. Azurblaa, røde, grønne, safrangule og violette Lystaager steg op om dem. St. Marcus og den vingede Løve, Venezias Vaabenmærker, stod kun mørke

og ene i dette uhyre Offerbaal, der afbrændtes til Ære for Havets skønne Dronning.

Fru Anne og Prinsen havde rejst sig op i Gondolen. Hans Arm laa om hende, og Hovedet støttede hun paa hans Skulder. Med alle Sanser aabne inddrak de dette herlige Syn, der viste dem Sydens brusende Liv som en straalende Aabenbarelsesfest.

„Har jeg ey haft Ret. Er dette ikke Livets Stad, mit Hjerte?“

„Jo — jo — her er Livet! I Tak og Pris vil jeg altid mindes denne Stund og takke Eder, min kongelige Ven, al den Stund I magede det saa, at jeg kom hid, — og at I selv kom hid. — Skulde jeg dø i denne Time, da vidste jeg dog, at jeg havde levet!“

„Herren ske Tak, at vi kan se fremad langt endnu.“

„Men naar I nu farer, Prins Christian, saa mister jeg min Ariadnetraad her i denne vildsomme Stad.“

„Derfor bør Du og fare herfra med mig. En god Stund tør vi da slaa Følge. Jeg tænker saa langt, som over de skumle og farlige Bjerger til Tirol.“

*

*

*

Over Alperne til den Stad München var Prins Christian og hans Kavalerer Æresvagt om Fru Annes Karosse. Saa turde Prinsen ey tøve længer, men forlod hende og hendes Følge for i et forceret Ridt at naa til Bremen, hvor hans Brødre, Prinserne Frederik og Ulrik ventede paa at blive geleitede til Danmark.

Men inden de skiltes, var mangt et Ord talt og Løfter givet om et glædeligt Gensyn.

Prinsen forventede at skulde bo i Odense en Stund, som Chef for det fynske Rytteri, og beder han derfor

Fru Anne om at tage Ophold paa hendes Herresæde Harridslevgaard ved den Stad Bogense, for der kan han saa angenemt komme til Besøgelse, naar Tjenesten giver ham Stunder, — og føjer han til: „Stol trygt, mit Hjerte, paa, at der skal blive mangen god Stund til Amour og Tidskort for mig paa Harridslevgaard.“

*

*

*

Atter skramler Rejsevognen afsted mod Nord i korte og lange Dagsrejser, eftersom Vejene er.

Gennem de Egne, hvor Krigen raser, maa de gøre lange og besværlige Omveje. Fru Annes Høvidsmand, Jens Boldmester, er snild og behændig, Ræv, naar det trænges, og Løve, naar det gælder, altid mager han det saa, at de undgaar Farerne.

Fru Anne sidder i søde Drømme i Mindet om det oplevede og om de velsignede Stunder, da hun med sin kongelige Ven stormede løs paa Livet i den Stad Venezia. Ret nu fornam hun, hvor skønt og herligt Kærlighedsflammen i hendes Indre brændte stærkt og varmt her i Ensomheden. Men ved Siden af denne stærke Flamme, begyndte hun, alt som Grænsen for Rejsen naaedes, at fornemme en svare Længsel efter sin lille Datter, Jomfru Sofie.

Der nede i den koglende Stad ved Adriaterhavet, hvor Livets Bølger gik højest, havde hun intet videre fornummet til Moderfølelsen. Der var det kun Elskerinden, Kvinden, som altopgivende bøjede sig ind under Elskovens Naturmagt, som havde eksisteret. Nu følte hun pludselig i sin Ensomhed, at der var noget andet der kaldte paa hende, noget som med stærke Krav næsten voldeligt gjorde sin Ret gældende, noget, hun ved

Siden af sin Lykke, kunde tænke sig glad paa, — det fuldkomne, der ligesom manglede — hendes lille Soffen! —

Og saa med et brød Længselen frem efter den Stund, hvor hun atter skulde tage sin Datter i Favn og se ind i de kære Barneøjne. —

Forunderligt hvor Kærlighedsfølelsen var sammensat! Paa en Gang et vildt og stormende Begær efter den Mand, hun havde givet sin Tro, og til hvem hun satte sit lyse Haab om ved ham at stige — stige højt og mægtigt opad mod Ærens højeste Tinde. Og saa den blide Følelse, der tog saa dybt om Hjerteroden i Længslen efter Barnet? Mon hun alligevel ikke var bundet stærkest til det, der var en Del af hende selv? — Hun mindedes hin Stund, da hun med Smerte havde født hende, og hvor hun havde følt, at den Lykke var den skønneste af alt. — „Ak, Du liden Soffen, Din Moder glemmer Dig ey, selv om hun og bærer stor Elsk til en anden,“ hviskede hun hen for sig.

Stadig maa de gøre Omveje. Hamborg drager de langt udenom mod Vest, for Staden er i Belejrings-tilstand. Helt op til Freiburg, og derfra færges over til Glückstadt.

Nu da de er i Nærheden af Breitenborg lægges Vejen derom, for at Fru Anne kan nyde en Stunds Hvile hos sin Frænde Gert Rantzau. Herfra skikker hun saa Jens Boldmester hjemad, for at han kan hente Iomfru Sofie hos Hans Lindenows paa Dragsholm og føre hende til Harridslevgaard i god Behold, — og der berede Modtagelsen, naar Fru Anne nu om føje Stund kommer hjem.

VII.

SIDEN Jens Boldmester ved Prinsens Tilsynekomst i Venezia var blevet fuldt og fast overtydet om, at alt Haab var ude for ham til at vinde den skønne, rige Fru Anne Lykke, var han først blevet helt ilde tilpas og dertil saare sørgmodig, end ikke Kammerpigen Kirstine formaaede at trøste ham. Efterhaanden som han dulgt iagttog de to og saa, hvorledes deres store altopslugende Lidenskab voksede frem, slog han sig tilsyneladende tiltaals og gjorde gode Miner til Spillet. Men bag Smilet lurede Hadet, og efter det kom Hævntankerne frem.

I mange stille Stunder havde han tænkt paa Spaa-kvinden Lamme Heine i Süderstabel. Hun maatte kunde hjælpe ham til Hævn. Thi ikke tvivlede han om, at det netop var den Elskovsdrik, hun i sin Tid havde brygget til ham, og som ved et forunderligt Spil af Skæbnen var faldet i Prinsens Haand, der havde tændt den mægtige Elskovsflamme mellem ham og Fru Anne. Derfor havde han besluttet saa snart Lejlighed gaves, at søge hende, for ved hendes Hjælp at faa stillet sin Hævntørst.

Han vidste, at hun ejede sælsomme Gaver baade til godt og ondt. I den store Foliant med de blodrøde Bogstaver, som laa gemt i Skabet for Enden af Bordet

i hendes fattige Stue, havde han læst de forunderligste Ord om, hvordan man ved hemmelige Kunster og Formularer kunde bringe Lykke eller Ulykke, ja selv Død over et Menneske. — Og Spaakvinden havde sagt hin Dag, han var hos hende og hentede Elskovsdrikken, at han trygt kunde komme igen til hende, dersom han vilde have Hævn eller Død over et Menneske, eller paa anden Maade raade dets Skæbne. Han skulde blot bringe en Tot Haar eller et Stykke af dens Klædning, som han ønskede Ulykken over.

De Ord havde han draget sig til Minde, dernede i Venezia, og hin Aften under Blomsterfesten, da Prinsen og Fru Anne havde absenteret sig uden Følge fra Palazzo Ducale, sneg han sig til Prinsens Logemente og fik fat i det han begærede. Paa Kammen sad der endnu en Bunke af Prinsens lange, mørkblonde Haar. Da han ey turde skære en Flig af de skønne, guld-baldyrede Klæder, saa tog han i Farten et Stykke af en Lærredskrave og noget af Fodsaalen paa hans høje Rytterstøvler, det havde siddet saa løst, at det ej var vanskeligt at komme til. Af Fru Annes Haar og Klæder havde han ogsaa Prøver, saa nu var alt i Orden. Det gjaldt kun om i en Fart at naa Süderstabel for at stædes til Møde med Spaakvinden.

To Dage vilde det tage. Men de var godt anvendte, hvis alt lykkedes, siden skulde han nok indvinde det forsømte ved et rask Ridt, naar det gik hjemad. Kanske han fra Eckernförde kunde være saa heldig at slippe med en Skude til Falster eller Vordingborri, saa var derfra ej saa langt til Hans Lindenow paa Dragsholm, som ad den lange Omvej ad Hertugdømmerne og over Fyn til Sjælland, hvor han skulde hente den liden Jomfru Sofie Rantzau.

Det var ved Kvældstid han naaede Süderstabel. Lamme Heines Dør var stængt, og ingen Ild brændte paa Arnen, da han spejdende kiggede ind ad Hyttens Glar. — Han skulde netop til at dundre paa Halvdøren, da han saa en Skygge bevæge sig indenfor Ruden, og lidt efter stirrede et Par hvasse Øjne ud paa ham gennem nogle runde Hornbriller.

„Guds Fred og god Kvæld, Lamme Heine.“

„Hvem er Du?“ lød en skarp Stemme indefra.

„En farende Svend og dansk Riddersmand, som begærer at stedes til Tale med Süderstabels klogeste Kvinde.“

„Der løjst Du! — Du er Fanden ikke Riddersmand. Men derfor kan Du godt komme ind. — Ey — ey — er det Jer, bitte Jens — velbaarne Hr. Bastard til Nørlund. Nu kender jeg Jer igen. Har Elskovsdrikken ey forslaaet, saa I vil have mere af det herlige Livets Vand? — Ja — ja — det kommer vi vel overens om. Den er kun lidt dyr nu — meget kostbarere end sidst, bitte Jens Boldmester. Under to Rosenobler faar I den ikke, — Livets Kilde rinde ey længer paa disse Kanter, — og jeg er et stakkels fattigt Skrog, som har ondt ved at bekomme de kostbare Draaber, der skal til, for at Drikken ret kraftig kan virke.“

Jens Boldmester gik ind gennem den lave Halvdør. Paa den tomme, kolde Arne sad tre sorte Katte, de hvæsedde stygt af ham og langede ud med Poterne, idet han gik forbi dem.

„Nej, se til mine Husdyr, de tykkes ey ret om Dig. De vejrer ondt, skal jeg sige Dig. Du er en Lurifax, bitte Jens, — og Elskovsdrik er det nok ey, Du søger i denne Stund, skønner jeg Kattene ret. Du vil højere op i Kunsten! — Kom hid, lad mig se ind

i Dine smukke Øjne. — Ja, tænkte jeg ey ret, der lurer Hadet. Elskovsflammen er slukt, — nej, ikke slukt, kun halvvejs kvalt er den! — Naa, sig frem, hvad fører Dig til mig?“

„Jeg ræddes næsten for Jer, — I har set ret, førend jeg fik talt. Lamme Heine, I er en saare klog Kvinde, og derfor søger jeg Eder i min store Kvide. Elskovs-drikken, I gav mig for Aar og Dage siden, den var god nok.“ — — —

„Naa, hvad har I saa at klage over?“

„Jeg har det at klage, den ved et sælsomt Skæbnens Spil kom til at falde i andre Hænder. En anden Mand tog Bægeret for Synet af mig, og hende, jeg havde Elsk til, kredensede det for ham, inden han drak Bægeret ud.“

„Ha-ha-ha, — ja, saa skønner jeg, at Du var dummere end elskovssyg Svend har Lov til at være. — Kunde Du ey naa at tage Drikken tilbage, da kunde Du allenfals have slaaet den fra ham, Du dumme, dumme Kerl af en Däne.“

„Det gik ey an, al den Stund, han var af saa høj Byrd, at det kunde have kostet mig min Hals, om jeg havde gjort det, I sagde.“ —

Lamme Heine saa hvast paa ham over Brillerne: „Saa flød der nok kongeligt Blod i de Aarer, som holdt Bægeret med Drikken?“

„Kan hænde I har Ret!“

„Og nu vil Du have Hævn, — for Hadet brænder og martrer Dig, Jens. — Ja vist, Hævn er godt, — men der er Fandens saa høj Pris paa den Vare.“ —

„Skaf mig blot Hævnen! I skal faa til Hvid og Sysling alt det, I kræver.“ Han greb hende haardt i Armen.

„Hov — hov, far varsomt, bitte Jens, — med

haarde Tag kommer Du ey langt med mig! Guldet først, saa snakker vi siden nærmere ved.“

„Se her er to Rosenobler; de er skønne og lysende røde. Og hører I Klangen, — den er eyheller ilde?“

„Højere op, Jens. — Naa, for disse kan vi jo tales ved. Siden maa der mer til, om jeg skal hjælpe. — Kongeligt Blod, ser Du, det tusker vi ikke om, der maa Prisen gives, thi meget staar paa Spil, fatter Du vel?“

Atter greb Jens hende haardt i Armen, mens han hæst hviskede: „For hende Ulykke, — for ham Død!“ —

„I alle Djævles Navn, er Du galen! — Død for en Kongesøn — eller kanske Kongen selv, er det ham Du vil se ligge todt. Nej, det faar Du mig ey til! — Ulykke og Kummer over hende, kan Du faa; — men Døden — Døden over ham, nej Jens, det vil blive for farligt for os begge. Mig kan det drage paa Baalet, — og koste Dig Din Hals.“ —

„Lamme Heine, hør nu her. Naar vi er snilde som Slanger og fromme som Duer, mon vi saa ey kan naa Maalet? Hende jeg har Elskov til, er ey langt herfra. Naar hun nu selv sendte sin Kammerpige til Eder og krævede en Elskovsdrik for sig og Prinsen og med det samme bad om Død for ham, der staar deres Kærlighed og Ægteskab imod, kunde I saa give hende det sælsomme Middel, der kan virke til begge Dele?“

„Ja, saavidt rækker vel min Kunst. Men dertil kræves Haar af hans Hoved, hun har Elsk til, og et Stykke af hans Klædebon, som Døden skal over.“

„Alt det skal bringes Eder, og hendes egen Pige skal komme med det. Forresten har hun overdraget mig at røgte dette hendes Ærinde, men nu vil jeg skikke Bud til hende, at hun maa enten komme selv eller

skikke sin Kammerpige hid. Min Hævn faar da gemmes end en lille Stund.

„Kan Pigen være her ved 7 Slet i Morgen tidlig?“

„Hun kan det!“

„Far saa herfra, thi i Nattens Mulm maa jeg øve mine Kunster.“

*

*

*

Da Jens Boldmester gik ind til Byen for at søge Herberge, havde Tanken undfanget Hævnplanen. Det skulde se ud, som Fru Anne Lykke selv søgte Spaa-kvindens Hjælp for at vinde Prinsens Kærlighed og dernæst Kongens Død, for at Ægteskabet mellem hende og Prins Christian kunde fuldbyrdes. Han vidste dog, at hendes lønlige Tanke og Ærgerrighed var, at det maatte føre lige til Brudeskamlen. Men dertil skulde det aldrig komme. Naar Tiden var belejlig, skulde han nok røbe det hele for kongelig Majestæt, — og saa kom Hævnens Time. Thi var der noget Kongen frygtede, var det Trolddom og Forgørelse og alt Hexeri. —

„Nu, skønne Fru Anne, kan I kanske komme til at naa højt, — højere end I drømmer om! — Forsvinde til et lysende Intet paa Toppen af det høje, flammende Hexebaal. — Ja, saa sandt, der er Hævn til, Eders Time skal komme, naar I mindst er beredt dertil,“ mumlede han, mens han gik mod Staden.

Samme Aften gik han ud paa Gader og Stræder for at søge en Kvinde, som han kunde faa til at udgive sig for Fru Anne Lykkes Kammerpige. Det kunde ej være svært. Løse Kvinder var der nok af. De flokkedes jo som Ravne i Krigens Kølvand.

En liden lystig Pige fandt han, som gik ind paa Spadsen, og med hende exercerede han den ganske Nat, saa hun lærte alt, hvad hun skulde sige Lamme Heine den næste Morgen.

Prinsens Haar og Stykket af Skosaalen pakkede han omhyggeligt ind i et Klæde, som havde tilhørt Fru Anne. Dernæst bad han hende hilse fra den højvelbaarne Fru Anne Lykke til Harridslevgaard paa Fyens Land og sige, at hun var hendes Pige Kirstine, som var sendt hertil for at bede Lamme Heine mage det saa, at den Mand, som havde baaret Saalen under sin Fod, maatte ske noget ondt, og ham, paa hvem Haaret var vokset, maatte fatte Kærlighed og bevare den til bemeldte Frue. — Spurgte Spaakvinden hende ud om, hvem disse Mænd vel kunde være, da skulde hun nævne Kongens og Prinsens Navne.

For at udføre dette Arbejde paa bedste Maade, gav han Pigen — som forresten hed Else Siguardz — en Pung med Guldpenge, hvoraf hun skulde give Lamme Heine de to Rosenobler og selv beholde de andre to.

Ærindet blev godt røgtet. Op ad Formiddagen gik Jens Boldmester selv til Lamme Heine; men hun var snu nok til ikke at ville røbe, at Pigen havde været der. Først da Jens gav hende to Rosenobler til, sagde hun, at Kammerpigen havde været der med Bud fra Fru Anne Lykke om at øve ondt mod Kongen ved sine Trolddomskunster. — Hvad hun ikke nævnede var det, at hun kendte Pigen og altsaa vidste, hun ikke var sendt fra bemeldte Frue.

Nu tog Mester Jens et Par baldyrede Halsklude frem, som havde tilhørt Fru Anne og Prinsen, og bad Spaakvinden læse over dem og øve sine Kunster, saa

megen Ulykke kunde komme over hende, der havde baaret dem.

I en skrap Lud, hvori baade Lamme Heine og Jens spyttede mange Gange, blev Kluden kogt, forbandet og læst over. For dette Stykke Arbejde fik hun en Rosenobel.

Skosaalen og Prinsens Haar skulde bero hos Spaa-kvinden, for at den rette Virkning kunde fremstaa deraf. Derimod fik Jens begge Kludene med sig for at de kunde lægges i Fru Annes Linnedkiste.

Efter denne veludførte Daad red Jens Boldmester glad og lettet bort fra Süderstabel. Da han samme Aften naaede Eckernförde, laa der en Galej sejlferdig. Næste Morgen gik han ombord i den, og da Vinden var god, naaedes Vordingborg Dagen efter.

VIII.

DET led nu henad Høsten. Agrene omkring Harridslevgaard laa gule og nøgne. Kvæget drev endnu om ude paa Engene og nippede af det stride Græs, der saftigt og grønt skød op nede ved Mølleaaen.

I Lunden omkring Herresædet begyndte de gule Blade saa sagtelig at drysse over Fiskedammene, hvor de sejlede om som smaa Fartøjer drevne frem af Vinden, der raakold strøg ind fra Fjorden.

Haven havde dette Aar været saare skøn, thi Fru Anne havde lært meget paa sin Rejse i Syden, ved at se, hvordan Blomster drives frem, naar de hæges og plejes. Blomstrende Hegn, Roser og Nelliker var vokset frem, saa det ret var en Øjens Lyst; — men nu strøg Dødens isnende Pust indover Sommerens brogede Rigdom, saa de fleste af Blomsterne alt hang med bøjede Hoveder paa deres Stilke.

I Fruerstuen oppe i Borgens andet Stokværk sad Fru Anne og Kammerpigen Kirstine hver ved sin Baldyreramme. Det lyste fra Kaminen, hvor de tørre Brændestykker laa i knitrende Baal og spredte Varme omkring i Stuen.

Der var saa stille, at den sagte Lyd af Naalene, som blev stukket ud og ind, ligesom skar igennem Stilheden. De to Kvinder sad og drømte hver om sit.

Fjernt og vide gik Fru Annes Tanker, Smilet laa om hendes Læber, thi det var ret saa lystige og herlige Stunder, hun kaldte frem i Erindringen.

Ak, hvormeget var ikke levet og oplevet i dette Aar! Selv Vintren, den lange triste, som stundede til, forjættede om noget lyst, muntert og godt, som skulde times hende, der sad her sund, stærk og frodig som den attraaede og begærede Adelsfrue. Thi Bejlerne meldte sig fra fjern og nær; men Svarene var let at give, eftersom hun kun bar et Billede i sit Hjerte, Billedet af hendes kongelige Ven og Elsker, Prins Christian. Med Hovedet løftet fulgte de klare, mørke Øjne Naalen, som gled ud og ind i det fine Lin hun baldyrede. Det skulde være til hans Brudgomsskjorte, som en Gang skulde lede hende frem til Herrens Alter, naar Bryllupsfest blev fejret. Saa skønt og kunstfærdigt var det hvide Lin udsyet, at det kunde være en Konge værdig. — Ak, kunde hun blot kigge et lidet Gran ind i Skæbnens Bog for at se, om han, hun tænkte paa, nogensinde skulde iføres dette skønne Lin, og om hun trygt skulde hvile ham næst i Ægtesengen?

Haabet var lyst, thi just i denne Tid kom Prins Christian saa tit og ofte til hende. — Hvorfor tvivle, naar hun af hans Gerninger fornam hans gode Villie og af hans egen Mund hørte saa løfterig Elskovs Tale; thi det havde han sagt, at af alle Kvinder var hun ham den dyreste, og altid var hun i hans Tanke. — Havde han ikke hos sin Fader, Kongen, faaet udvirket, at han blev skikket til den Stad Odense, som Oberst for det fynske Rytteri, — alt blot for at være hende nær. — Jo — det var da saa klart og sikkert, at til hende stod al hans Hu. — Gud Herren i Himmerig vide, hvad kongelig Majestæt vilde sige, naar han meddelte ham,

at han vilde beyle til hende? — Ak, beylet havde han forvist, og mer end det, — rød og bleg blev hun ved at tænke derpaa. — Med denne Tanke kom Tvivlen. Var han nu ogsaa ret tilsinds at lade det komme dertil? Kanske hun kun var Tidskort for ham?

Fru Anne løftede Hovedet og knejste. Hvasse Glimt skød frem fra de mørke Øjne, de, der kunde være blide som Duens, men og staalhaarde som Falkens.

Sveg han hende, saa højfornem og berømmelig han end var, skulde han lære at kende og fornemme, den liden Due og havde Næb og Klør. Ey skulde hun sidde hen som forladt og sørgende Enke og flæbe Tiden bort i Tungsind. Sin store Elskov skulde hun kvæle og døde, selv om det skulde koste hende Hjertebloodet. — Naaede hun end ikke Ærens højeste Top, sin Stilling skulde hun dog hævede som dansk Adelsdame!

Hun knyttede Hænderne og løftede dem truende op, mens Øjet søgte Fruerstuens skønne, hvælvede Loft, som vilde hun tage selve den Højeste til Vidne paa, at der og kunde være Kraft og Villie i en Kvinde.

Og talende ud af sin Tankegang sagde hun højt:

„Eysandt, Kirstine, hvis man forraades eller glemmes af sin Fæstemand, da bør man gøre ligervis, glemme ham, og siden tage Hævn?“

Kirstine smilte stille og sukkede: „Hvad baader Hævnen, naar alt er forbi!“ —

„Da har Du ey Elskov fornummet. Den er som den søde Kløe — tabes den, da er det som Forgift i Blodet, — den eller Hævnen, om man skal leve.“

Kirstine løftede langsomt Hovedet og saa alvorligt op paa sin Frue: „Mig synes at have fornummet, Elskov er som Hjertet, standses dets Slag, da kan man ey ret leve.“

„Aa Du, kun de svage dør af Elskov. — Men Du har ret, Elskov er Livet — Livets herlige Pulsslag! Og uden Elskov er det eyheller ret bevendt med Glæde og Gammen.“ —

Kirstine tav længe. Endelig saa hun op, fast og alvorligt paa sin Frue: „Den naadige Frue kan da dø roligt, for I haver da megen Elskov fornummet.“

„Ja — Tak og Pris for det, Kirstine.“

„Fager var Eders salig Herre, Lehnsmand Caj Rantzau.“

Fru Anne bøjede sig over Baldyrerammen: „Fager er og Prins Christian af Danmark, — og dertil berømmeligere.“

„Hvad Daad angaar, da tør Eders salig Husbond trygt staa Maal. — Farlig Leg turde det være, at fange Elskov til kongeligt Blod. — Var Eder for den sure Svie!“ —

Fru Anne skulde lige til at give et hvast Svar, da der ude fra Vindeltrappen lød en skingrende Barnerøst, som sang af fuld Hals.

Varm og rød kom den liden Jomfru Sofie stormende, med det lokkede Haar vildt brusende om Ørene og de mørke Æventyr-Øjne vidt opspilede af al den Skæmt og Galenskab, hun kom fra dernede i Borgerstuen. Hun løb hen til Fru Anne og kastede sig i hendes Favn.

„Hvi stormer Du saadan løs, min hjerte Soffen?“

Moderen strøg blidt henover de blussende Kinder, hvor Smilehullerne kom frem og atter svandt.

„Min Moder, Du sige mig, om det er sanden, at jeg alt har Fæstemand?“

„Slig taler ey en liden Pige. Fæstemand er kun for fuldvoksen Jomfru.“

„Jeg sagde og til Fadebursterne Bodil, at det var

Løgn; men hun sagde, det var sandt og vist. Skal jeg have Fæstemand, min Moder, saa skal han være fager, — ligesaa fager som Vedkører Troels Dreng, den gultoppede Søren.“

„Ja, saalunde skal han være, min Soffen. Naar Du fanger Fæstemand, skal han være gultoppet, have Dolk ved Siden og rødhælede Sko.“

„Nej — han maa gerne gaa i Bøgesko, naar blot han er saa fornøjelig en Gedebuk, som den liden Søren. For han og jeg har leget Buk i Dag. Aa, hvor kunde han springe, baade sidelænds og avet om.“

„Saa siger vi det, Soffen.“ Fru Anne tog hende varligt i Favn og kyssede hende ømt. „Hvad andet har Du paa Hjerte?“

„Kan jeg faa Lov til at ride paa min Pasgænger med vor Høvidsmand, Mester Jens og de andre Svende til Bogense?“

„Hvad Ærind skal røgtes der?“

„Jo, min Moder, Hovbønderne er kørt afsted med syv Studelæs af de Bogense Rosiner*) til Slupperne, som ligger og venter paa Vind for at sejle til Klakring.“

„Du faar vel fare med, Din liden Vildbasse.“

„Aa Tak, min Moder kære.“ Hun tog med begge sine Hænder og trak ud i Moderens Kinder: „Det skal Du have et rigtig beget Sømandssmadsk paa,“ sagde hun, hoppede ned og forsvandt skyndsomst ad Trappen til Borggaarden, hvorfra der lidt efter hørtes Hovslag paa de toppede Sten gennem Porten.

I Fruerstuens Vindu stod Fru Anne og saa ud mod Vejen, hvor hun med Blikket fulgte sin Datter, saa langt hun kunde.

*) „Bogense Rosiner“ kaldtes i hin Tid de efterspurgte og særlig søde Gulerødder, som dyrkedes i Nordfyn.

„Hvad er dog Elskov mod den skønne, ægte Følelse, som binder Moder til Barn,“ tænkte hun, da hun atter satte sig tilrette foran Baldyrerammen.

*

*

*

Lidt efter blev Fru Anne og Kirstine skræmmet op af høje Raab og Larm. Begge for de i Hast til Vinduet.

En Karm med to vilde, løbske Heste for kom farende mod Gaarden. „Kors i Jesu Navn, — det er Prinsens Karm,“ sagde Kirstine.

Fru Anne stod ved Siden. I bævende Angst og Hjertekvide stirrede hun ud paa Vejen. Hvert Øjeblik kunde bringe en Katastrofe.

To af hendes egne Svende fulgte efter til Hest. De søgte at komme udenom, for derved at kunne standse de løbske Heste for Prinsens Vogn.

Det lykkedes ikke, Farten var alt for rasende. Nu var de i det bratte Sving ved Mølleaaen, — „Herre Jesus, der gik det galt!“ Hestene, Karmen og Prinsen laa i ét Kaos paa den bratte Vejskraaning, — og alt rullede nu ned ad Skrænten til den skummende Mølleaa.

Det var som Hjertets Slag standsede i Fru Annes Bryst. Kanske hun aldrig saa sin kongelige Ven levende efter dette? —

Sanseløs styrtede hun ud, ned ad Vindeltrappen og videre gennem Borggaarden til Aaen. Langt nede ad Assensvejen til, saa hun Jens Boldmester roligt holde stille med Haanden fast om Tøjlerne paa Jomfru Sofies Pasgænger. Det var, som han med Vold holdt Barnet tilbage, der vilde storme frem til Ulykkesstedet. Hvem der var nær nok til det, kunde have set et

skadefro og ilde Smil, der krusede hans Læber ved det Syn, der mødte ham deroppe i det bratte Sving ved Mølleaaen.

„Nu har kanske Lamme Heines Trolddomskunster alt frugtet! Sante Clara og alle Helgener ske Tak, den Medbeyler var vel nu ryddet af Vejen,“ mumlede han. Da han saa Fru Anne deroppe, sporede han Hesten og red frem. For et Syns Skyld maatte han vel ogsaa hjælpe til, — men forhaabentlig var Hjælp ej nødvendig.

Svendene stod i Vand til over Livet. Karmen havde de rejst og skaaret Seletøjet over, saa Hestene kunde skøtte sig selv og søge til Land. — Prinsen blev nu varligt løftet op, bleg og livløs laa han paa Skræntens Grønsvær. Fru Anne bøjede sig over ham. Skælvende gled hendes varme Haand over hans Pande og Kinder, der var kolde som Is. I sin store Kvide rev hun Koften op og lagde Haanden over hans Hjerte: „Gud den almægtige ske Tak, død er han ikke, for Hjertet slaar. Far nu varsomt, Svende, og bær hans Naade ind paa Borgen og op paa Prinsens Kammer ved Siden af Fruerstuen. Du, Kirstine, faar løbe afsted og tage et Varmebækken og ophede Sengen, før hans Naade lægges til Hvile.“

Inden de naaede helt op ad Vindeltrappen, slog Prinsen Øjnene op, og efter en voldsom Brækning kom han helt til sig selv.

Da han en Stund efter laa varm og godt forvaret i Fru Annes bløde Bolstre under Silketæppet, kunde han berette om, hvordan alt var gaaet for sig.

Han var kommet kørende fra Assens, hvor han havde været for at inspicere en Afdeling af Rytteriet og de Tropper, som skulde holde sig beredt, dersom Kongen fik Brug for dem i Tyskland.

Da var det, at han havde faaet stor Forlængsel efter Fru Anne og derfor vilde lægge Vejen om ad Harridslevgaard, inden han drog tilbage til Odense. Træt og mødig som han var, havde han foretrukket at age istedetfor at ride. Der hvor Assensvejen, midtvejs mellem Bogense og Harridslevgaard, skærer Odense Landevej, var det, Ulykken skete. Hestene for Prinsens Vogn blev sky for de mange Læs med „de Bogense Rosiner“, som blev trukket af Studene. Magten tog de fra Køresvenden, og saa væltede Vognen i det bratte Sving ved Mølleaaen. „Herren ske Tak, mit Hjerte, at Dine Svende var i Bered til at yde mig Hjælp, ellers var jeg nok ikke sluppet derfra med Livet. Eller er det kanske Din Høvidsmand, Jens Boldmester, jeg kan takke for Frelsen? Thi netop der, hvor mine Heste tog stærkest Fart paa, saa jeg ham tilhest ved Siden af Din lille Datter, Jomfru Sofie. Han, som er saa rap og snar i Vendingen, var vel første Mand paa Pletten til at hjælpe mig, da jeg rullede ned ad Skrænten i Aaen? — Det lyster mig forresten ey ret at være ham Tak skyldig!“

„Det er I ingenlunde. Jeg saa ham holde deroppe paa Vejen, stille og urokkelig, — og om jeg saa ret, hindrede han og min liden Soffen i at fare hid til Ulykkesstedet.“

„Er det ikke det, jeg altid har forment. Den Karl vil mig ondt. Hans sorte Sjæl havde ret frydet sig, om det havde gjaldt Livet for mig.“

„Han skal saa sandt ske Skam, fordi han ey rørte Haand i Tide for at hjælpe Eder. Ey denne Dag til Ende skal han længer være Høvidsmand paa Harridslevgaard efter dette.“

„Ret saa, mit Hjerte, jag den Skælm paa Porten, saa flux Du kan.“

„Det kan snart ske,“ svarede Fru Anne, idet hun rejste sig og lod Bud skikke efter Jens Boldmester, som ogsaa hurtigt kom op i Fruerstuen, glad springende i Forventning om, at Prinsens Død skulde meldes ham. Det gik ej saa, som han tænkte. I den aabne Dør til Prinsens Kammer talte Fru Anne ham haardt til og dadlede i bitre Ord hans Forsømmelighed ved ikke at yde Prinsen skyldig og rettidig Hjælp i Farens Stund.

„Jag den Kerl — den Teufel ud af Din Gaard med Hundepisken,“ hørte han Prinsen raabe derinde fra Sengen.

„Drag bort herfra, lad mig aldrig se Dig mere for mine Øjne,“ raabte Fru Anne i saa stor Vrede, at hun nær havde lagt Haand paa ham. „Er Du ikke inden en Time ude af min Gaard og Grund, da har Svendene Befaling til at sætte Dig i Fangehullet.“

„Hov — hov, naadige Frue. Far blot ikke saa hastigt frem. Eders Ære er vel vogtet og beskyttet uden min Nærvær, ser jeg.“ — Han skævede ind i Prinsens Sengekammer. — „Jeg skal nok fare herfra, — men vi mødes igen, Fru Anne, og til den Stund har kanske Piben faaet en anden Lyd.“

Førend Fru Anne fik givet Svar, var han ude af Døren. Paa Trappen mødte han Kirstine Kammerpige. I Galgenhumør favnede han hende og kyssede hende ømt.

„Nu farer jeg herfra, min liden Sukkergris. Din Frue har jaget mig som en Hund, — og Prinsen, hendes Galan, vilde, at jeg skulde piskes ud af Gaarden. Det gøres ey nødig, jeg har længe været beredt paa at

fare. — Kom nu Kirstine og drag med. I Dag mig, i Morgen Dig, saa drejer Vindhanen paa Harridslevgaard! Jeg har Dig behov, thi denne Forsmædelse skal hævnnes, og Du skal hjælpe mig.“

„I alle Helliges Navn, hvad ondt pønser Du nu paa?“

„Det skal Du siden faa at høre. Kom blot med, vi har ey Tid at spille.“

„Jeg kan da ikke fare slig i Gedulghed fra min hjerte Frue og den liden Jomfru Sofie.“

„Bah — tag mig Hjerte her og Hjerte der, — har Du et Hjerte, saa bered Dig og tøv ikke, thi udaf Snak vindes ey Hævn.“

„Nu er Du bøs, Jens. Og mig vil Du føre med i Ulykke! Nej — far Du fort herfra i Fred, jeg følger Dig ey paa Dine vildsomme Veje.“

„Saa far selv ad Helvede til.“ Han vendte sig for at gaa, men snoede sig atter en sidste Gang om til hende.

„Kirstine — vær ey ond, mit Hjerte. Mester Jens er ey saa gal, som han løber aved om til. Du glemmer mig ey, vel min lille Due?“

„Aa, hvor Du snakker, Jens.“

„Kirstine, kom hid, saa skal jeg betro Dig noget.“ Hun gik et Par Trin ned ad Trappen til ham. Han bøjede sig imod hende: „Ved Du, at Din Frue ofrer Guld for at faa øvet Trolddomskunster?“

„Jens — Jens, hvad er det, Du siger, vogt Din Mund.“

„Jamen, det er sandt. Da hun var paa Breitenborg, søgte hun Spaakvinden Lamme Heines Hjælp for at bevare Prinsens Kærlighed — og for at faa hans Fader,

selver kongelig Majestæt, gjort ondt — indtil Døden —.“
 Det sidste hviskede han i hendes Øre.

„Der løjst Du! Fru Anne var ey hos nogen Spaa-
 kvind, da vi var i Holsten. Det ved jeg da bedst.“ —

„Tys — tys — Kirsten. Vogt Dig for at sværge
 hende fri, naar Tid kommer, for da vil Alverdens onde
 Magter bryde ind over Dig.“

Han kom hende atter ganske nær: „Har jeg Din
 Hjælp behov, da yde Du mig den, mit lille Sukker-
 hjerte. — For Du var jo den, der først blev sendt til
 Heksen i Süderstabel med Haar fra Prinsens Hoved
 og en Skosaal af Kongens. Nægt det ikke, thi da vil
 Baal og Brand være Dig vis.“ —

„Hvi tør Du tale slig, Jens? Du er jo ondere end
 den Onde selv, — allenfals er Du i Ledtog med ham.
 — Vig fra mig.“ — Hun slog Korsets Tegn for sig og
 flygtede op ad Trappen.

*

*

*

Flere Dage blev Prins Christian paa Harridslev-
 gaard hos Fru Anne. Lidt Skrammer havde han faaet
 ved Faldet i Mølleaaen og derefter fik han Kolden i
 Kroppen.

Fru Anne plejede ham godt. Alt til Sjæls og Legems
 Behov blev givet af et godt Hjerte, og derefter gik det
 ret lystigt til med Gæstebud.

Adelsmændene med Fruer, Døtre og Sønner stæv-
 nede hid for at bevidne Prinsen deres Glæde og Reve-
 rens over det lykkelige Udfald af den Ulykke, der
 havde truet Danmarks udvalgte Tronfølger.

Det var grumme svært og drøveligt for Prinsen at

drage bort igen. Derfor tog han ogsaa det Løfte af Fru Anne, at hun nu ret ofte skulde tage til den Stad Odense for at vederkvæge ham med sin saare store Dejlighed og sin varme Elskov. Og daaret som hun var af fagre Ord og Løfter om al Verdens Herlighed ud i Fremtiden, gjorde hun alt, hvad Prinsen ønskede.

Saadan gik Vinter og Vaar. Ej var der Ende at se paa al den Estime og Amour, Prinsen baade offentlig og geheime viste den skønne Fru Anne Lykke.

Venner og Frænder nær og fjern fra kom ofte hid for at tale et Alvorsord og lade en advarende Røst høre mod det saa aabenbare Kærlighedsforhold, der havde udviklet sig mellem det kongelige Blod og den skønne Adelsfrue. Saa fanget var de udi Amors Vold, at de intet hørte og intet sansede uden det, at de var to, som ey kunde eller vilde staa imod hinanden. Den mægtige Lidenskab, som havde grebet dem, blev den Magt, der uden Redning førte mod Afgrunden, fordi de ikke kendte til Maade eller sømmeligt Hensyn.

Streng var ellers Tiderne i Danmark. Inde i Hovedstaden gik Bølgerne højt i Rigsraadet, som ikke vilde tilraade eller give sit Minde til, at Landet atter stædtes i en Krig, der kunde og burde undgaas, efter som de uberegneligste Følger kunde drages efter, naar Landet blev indviklet i og omspændt af de Krigsluer, som flammede over det meste af Mellemeuropa.

Kongen vilde det anderledes. Han brændte af Iver efter at kaste sit Lod i Vægtskaalen om 30-Aars Krigens Udfald. Under Paaskud af at værgе Danmarks Grænser mod Syd, lod Kongen sig overtale til, som tysk Fyrste at modtage Overbefalingen over en Hær paa 20,000 Mand.

Adelen herhjemme holdt sig passiv, og i det hele var der kun lidt hvervet Mandskab fra Danmark. Ingen dansk Officer vilde være med, end ikke det slesvig-holstenske Ridderskab kærede sig om at melde sig ved Hæren.

I de sidste Dage af April i Aaret 1625 maatte Prins Christian over Hals og Hoved forlade Odense. En kongelig Stafet kaldte ham til Frederiksborg. Vel havde han længe været forberedt paa at fare derfra, thi han vidste jo, at hans kongelige Fader stod klar til Opbrud for at drage til den ventende Hær i Holsten, og da skulde han jo i Forening med Rigsraadet overtage Landets Styrelse.

Tung var Afskeden fra Fru Anne. Paa Odense Kloster blev Afskedsbægeret drukket, og atter blev dyre Løfter givet og modtaget om evig Troskab og ingen Svig i dette Kærlighedsforhold, som nu var ført til sin yderste Grænse, hvilket var aabenbart for alle, der saa Fruen og Prinsen sammen.

Han bad Fru Anne drage efter sig til Hovedstaden saa snart ske kunde, for at han eyheller der skulde stædes udi Armod efter det, hans Hjerte krævede. Og Fru Anne gav ham Løfte paa at stævne did, inden mange Dage var rundne, og det Ord blev holdt.

Morgenen efter, at Prinsen var draget med sit Følge fra Odense, laa Fru Anne til langt op ad Formiddagen i fagre Drømme. Som en mørkegylden Strøm gled hendes Haar mellem de hvide Fingre, mens de store, skinnende Øjne stirrede op mod Loftsbjælkerne.

„Herligt — herligt, at Livet dog er mer end Drøm,“ hviskede hun henhørt. „Nu skal alt snart vorde anderledes, thi Prins Christians kongelige Løfte har jeg

paa, at han vil tale med sin høje Fader og aabenbare ham, hvor stor Kærlighed han har til mig. — Og hvi skulde kongelig Majestæt ey give sit Minde til vort Ægteskab, han som selv har søgt sig Viv udi adelig Urtegaard og befinder sig vel derved! Kan hænde, jeg snart tør kysse min kongelige Ven „gode Nat“ og „gode Morgen“ som hæderkronet Hustru.“ Hun lukkede Øjnene, Læberne buede sig, som bød hun dem alt til Velkomst for sin kongelige Husbond. —

IX.

I største Hast stædtes Prinsen til Møde med Kongen. Først helt privat i Kongens Brevkammer, og her modtog han mangt et faderligt Raad til Sjæls og Legems Behov for den korte eller lange Stund, han nu skulde staa for Styret som Landets Regent i Kongens Fravær.

„Fæld ingen Dom, førend alt vel er prøvet, og gør Ret og Skel efter bedste Formue,“ sagde Chr. d. IV. „Hold og Maade udi Æde og Drikke, thi der hvor Rusen gaar ind, farer Vid og Forstand ud. Dine galante Æventyr bør du og minisere med, al den Stund de spreder Tanken og sløver Aanden. — Om alt gaar vel, og nye Sejrens Blade skal indskrives i Danmarks Historie, da vil jeg søge en fornemme Brud til Dig ved et fyrsteligt Hof, saa du ved Ægteskab ydermere kan befæste Fædrelandets Anseelse. — Endnu er der en Sag af Vigtighed, som jeg maa tale til Dig om.“ Kongen gik i Uro op og ned af Gulvet. En lang Stund var han taus, som om det, han vilde sige Prinsen, alt var gaaet ham af Minde.

„Hvad Sag, min Fader?“

Kongen vendte sig brat om mod Sønnen, hans Øjne tog stærk Glans, idet han heftede sit skarpe Blik paa ham:

„Det er kommet mig for Øre, at Du ligger i med

den skønne Adelsfrue, Anne Lykke, Lehnsmand Caj Rantzaus Efterleverske. Hin Frue turde blive farlig for Din Hjertefred, min Søn; derfor er det mit Ønske, at Du lader hende fare, mens Tid er. I Elskovssnarer er det saa grumme let at blive hildet, men ey saa let at rede sig ud af igen.“

Der var stille i nogle Øjeblikke. Prinsen var sunket ned i Hyndestolen ved Bordet. Dette kom ham helt uventet, eftersom han før havde mærket, at Faderen var tolerant udi Elskovshandeler.

„Jeg har hende saare kær, min Fader,“ kom det sagte. Han løftede ikke sine Øjne mod Kongen, saa der kunde intet spores i hans Ansigt, hvor nær dette gik ham til Hjerte.

Atter stod Kongen længe taus og saa paa Sønnen, saa lagde han sin Haand tungt paa hans Skulder og sagde: „Hin Frue er meget for gammel for saa ungt Blod. — Nu handle Du klogt, min Søn; thi Kvindelist er ret behænde, det haver jeg tit nok fornummet. Slig Adelsdame som Fru Anne Lykke, hun stiler højt — saare højt, — selve Dronningekronen drømmer hun vel om, kender jeg hende ret. — — Men sligt kan ey ske. Danmarks udvalgte Prins og vordende Konge maa beyle til Kongeblood, — og aldrig, mærk Dig det — aldrig kan selv den fagreste Adelsdame naa didop, — det haver jeg dog selv beviset overfor min sidste, kære Hustru.“

Langsomt løftede Prinsen Hovedet og saa for første Gang ret paa Faderen: „Du har dog til Hustru selv ophøjet en Adelsdame.“

„Ja, til Hustru, ey til Dronning! Du og Dine Søskende har hadet hende ret af Hjertet. — — Der ser Du selv, hvad derudaf kan flyde,“ svarede Kongen haardt.

De to, Fader og Søn, saa paa hinanden. Deres Træk var slappe, og deres Øje forraadte intet. Men de forstod hinanden som to mætte Falke, der begge har jaget samme Due, og nu ser den ligge død imellem sig.

Kongen brød først Tavsheden, og atter lagde han sin Haand tungt paa Prinsens Skulder.

„Kronen vil jeg sætte paa en ung Kvindes Hoved af kongelig Byrd. Det er min Villie, Prins Christian af Danmark. Og det tør hænde, jeg ret snart er tilbunds at fuldbyrde den.“ —

„Min høje Fader, I forhaste Eder ey. Det har da gode Stunder endnu.“

„Om Tiden kan vi altid tale, min Søn. Jeg forventer kun at Du lægger Dig mine Ord paa Sinde; thi ellers turde det hænde, jeg vendte de hvasse Klør til der, hvor jeg nu farer frem med Læmpe og varende Ord.“

Blodet jog op i Prinsens blege Ansigt, idet han rejste sig fra Hyndestolen og med taareslørede Øjne saa op paa Faderen: „Jeg faar vel være beredt til at gøre Eders Villie, min Fader, — for her er vel ey Vej udenom?“

„Nej, ingen Bagvej, min Søn. Gør min Villie, og hold Vejen klar til Tronen, det baader Dig og os alle bedst. — Hermed Gud befalet.“ —

*

*

*

Denne Sagens Udgang var ej let at overbringe Fru Anne, da hun faa Dage efter Afskeden i Odense indfandt sig i København og tog fast Bopæl i de Lykkers Gaard paa Vandkunsten.

I det første Gensyns Glæde blev der ejheller

spurgt, og Prinsen skulde vel vogte sig for at komme ind paa det Emne. For at døve sig selv og Fru Anne, var det, som om hans Lidenskab blev heftigere og vildere for hver Dag, der gik, og i deres Kærlighedsrus æggede de hinanden op til et Overmaal af Uforsigtighed. Allevegne saas de i hinandens Selskab. Tilhest og tilvogns fo'r de ofte ud paa lange Udflugter, baade til Kronborg og Jægersborg, hvor de blev borte flere Dage ad Gangen.

Regeringsanliggenderne smøg Prinsen af sig og overlod alt gladelig til Rigsraaderne. Først hen i Slutningen af Juli, da Efterretningen om Kongens Uheld paa Fæstningen Hammelens Vold, naaede ham, tog han sig saa meget sammen, at han kort efter Kirstine Munks Afrejse til Verden, hvortil Kongen syg og skamslaaet efter Faldet var ført i Kvarter, ogsaa forlod Hovedstaden for at ile til sin syge Fader.

Anne Lykke maatte følge ham og ikke skiltes de, førend de naaede Bremen. Her i Herberget „Der goldene Adler“ tog hun Ophold, mens Prinsen drog videre til Verden. Kongen blev ikke rask før henimod Midten af August, men saa længe forblev Prinsen ikke hos ham. Saa hurtig han kunde, ilede han tilbage til Bremen for at være sammen med Fru Anne, og af deres galante Æventyr stod der længe Ry udi den gode Stad. Rygtet herom naaede ogsaa Kongen.

Kirstine Munk havde paa Hjemvejen fra Brunswig lagt Vejen over Vordingborg og Gisselfeldt. Hos Frands Lykke, Annes Broder paa Gisselfeldt, havde hun truffet sammen med Jens Boldmester, som nu gjorde alt for at indynde sig hos hende ved at berette, hvad han vidste, — og mere til — om Prinsen og Fru Anne. Han fortalte, hvorlunde Prins Christian

havde søgt den skønne Frue i Venezia og senere paa Harridslevgaard. Ydermere vidste han at fortælle om, at hun havde fulgt ham lige til Bremen, da Prinsen maatte ile til Kongens Sygeleje, og at de der havde vakt Forargelse ved deres letfærdige Liv. Fru Kirsten, som af Hjertet hadede Prins Christian, var ikke sen til at berette om dette i Brev til Kongen, og herefter svor Kongen, at han ikke skulde tage med Fløjelsvanter paa dem, naar han kom hjem.

Dette skete dog ikke førend næste Aar, 1626, i Februar, da Kongen efter vekslende Held og Uheld i Krigen, maatte hjem for at samle friske Tropper i Danmark for nu virkelig at kunne væрге Landets Grænser, som stærkt truedes af General Tilly.

I den korte Tid, han var hjemme, undersøgte han selv nøje Sagen om, hvordan det stod til mellem Prinsen og Fru Anne Lykke.

Deres Forhold kunde ikke skjules, dertil for de fort altfor aabenbart.

For yderligere at faa Oplysninger, lod han Jens Boldmester kalde til sig, og i den Beretning han af lagde af Sandhed og Løgn, blev Kongen saa oprørt, at han lod Prinsen kalde og holdt en skarp Tordentale til ham i et Par Rigsraaders Nærværelse samt befalede ham nu, under Trusel af Landsforvisning, ej at have mindste Samkvem med Fru Anne.

*

*

*

Paa Hjemrejsen fra Bremen var Anne og Prinsen skiltes i Roskilde. Hun for at drage til Harridslevgaard, han til Hovedstaden. Men Aftalen var, at de henad Efteraaret skulde mødes i København.

Sandt at sige begyndte Fru Anne at blive træt af Legen. Bestandig kom Prinsen med Udflugter, naar hun talte om en lovformelig Forbindelse. Derfor trak hun Vejret helt befriet ved atter at være ene og myndig Husfrue paa Harridslevgaard.

Men Prinsen, som nu en Gang havde faaet Galskaben i Blodet, og hvem Faren ved Kongens Forbud endnu mere æggede, søgte saa snart Lejlighed gaves tilbage til hende. Da Kongen var draget til Hæren, rejste Prinsen til Odense under Paaskud af, at samle Rytteriet og Kærnetropperne paa Fyn, for at de kunde staa parate til, under hans Kommando, at gaa over til Jylland og derfra videre mod Syd for at komme Kongen til Undsætning om fornødent gjordes. — Kongen, som heller ikke stolede paa Prinsen, havde sine Spioner ude, og blandt disse var Mester Jens. Sit Hverv udførte han af et godt Hjerte, rasende og hævnfyldt som han var.

Prinsen søgte ofte til Harridslevgaard, og Fru Anne var ogsaa til mangt et kongeligt Gæstebud i Odense. Nu sidst havde hun ladet sig overtale til den Uforsigtighed at ledsage Prinsen til Kolding, hvor han skulde præsidere ved den almindelige Herredag i Kongens Sted. Alt dette glemte Mester Jens ikke at berette paa højere Steder.

X.

TIDEN var ledet helt hen i Oktober. Paa Harridslevgaard stod Festlarm ud over Borggaarden. Oppe i Kongesalen i tredie Stokværk gik Dansen lystigt. Tæt blev der drukket af Frankervin og det gamle, stærke fynske Øl. Kertesvende og Pager sørgede bravt for, at Stobene tømtes og Bægrene ej stod tomme.

Mangen brav Adelsmand laa under Bordet, thi Lystigheden havde været vild og stærk paa det sidste. Der, hvor Prinsen og hans Officerer førte an, kendtes der ikke til Maade.

Gæsterne begyndte alt at drage bort, allenfals havde Fruerne og de unge Jomfruer trukket sig tilbage ad Vindeltrappen ned i Salene i andet Stokværk, hvor nu et sidste solidt Maaltid, med alt godt af ferskt og salt, blev indtaget ved de lange Borde.

Fru Anne og Prinsen var søgt til Fruerstuen i Sidefløjen. Her stod beredt et særskilt Maaltid for dem, ganske geheime. Ad den lille, skjulte Trappe fra Kælderen førtes stadig ny Forsyning af Mad og Drikke herop.

Prinsen var blevet noget rusende, dog ikke mere, end at han kunde staa saa nogenlunde paa Benene. Skiftevis sang og drak han og drog Fru Anne til sig i graadige Favntag.

„Kredens mit Bæger, mit allerkæreste Hjerte, — Du — Fyns fagreste Blomst,“ lallede han, idet han rakte Bægeret op til hendes Mund, saa han spildte den røde Vin ned over hendes hvide Brystdug.

Blodet skød Fru Anne til Kinderne: „Saa styg selv en Prins tér sig, naar Vinen gaar til Hovedet,“ sagde hun, og stødte til Bægeret, saa det væltede.

„Tvi for arrigt Fruentimmer, Du er blevet,“ svarede han, idet han rakte Bægeret hen til Kirstine Kammerpige, som stiltfærdig gik om og vartede op. Hun fyldte Prinsens Bæger paany, og atter rakte han det hen til Fru Anne, for at hun skulde kredense det. Da hun ikke vilde, greb han hende i Struben og hældte Bægerets Indhold med Magt ind i hendes Mund. I kvælende Gylp maatte hun sluge det, mens Prinsen lo, saa det klukkede. Fru Anne kæmpede fortvivlet for sig, men intet mægtede hun overfor det faste Tag, han havde om hendes Hoved. Nu slængte han Bægeret fra sig og vilde kysse hende: „For liden blid Due, Du blev, mit Hjerte. Giv nu Din kongelige Ven Dine røde Læber og Dit skønne Legem til Gammen og Forlyst.“

Tirret til Raseri var Fru Anne nu. Hun gav Prinsen et Skub, saa han nær havde tabt Balancen. Til Kirstine gjorde hun Tegn, at hun skulde lade dem ene.

„Arrig Kvind er nok ey god at bides med,“ lo han, mens han ravede om og formente Kammerpigen at komme ud.

„Vil ey den ene, saa skal den anden,“ sagde han og kyssede Kirstine, saa det gav Ekko i Fruerstuen. Da hun drog sig ud af hans Arme for at trække sig tilbage gennem Døren, vilde han med hende.

Fru Anne, som havde siddet stiv og kold og fulgt det hele Optrin med et stille, opdæmmet Raseri, rejste

sig nu og trak Prinsen tilbage, mens hun hurtigt skød Slaaen for Døren.

„Du bliver kanske føjelig nu, mit Hjerte,“ læspede han, mens hans Hænder ublu for over hende.

„Skæmmes Danmarks udvalgte Prins ikke ved sligt Postyr.“

„For Sanden, det mener Du ey, mit Hjerte. Jeg er kun saa glad.“ — I det samme saa han hendes lynende Øjne — „og saa sorrigfuld tillige.“

„Og derfor favner Du min Kammerpige lige for Synet af mig.“ Fru Anne var traadt ham ganske nær og strakte en knyttet Haand truende ud mod ham. Prinsen veg langsomt. Ved at stirre ind i hendes Øjne blev han ædru.

„Tør Du lægge Haand paa kongeligt Blod?“ raabte han fejt og i stor Vaande.

„Haa — aa — lægge Haand paa Dig, nej, dertil er jeg ey dum nok. — — Men nu faar vi to gøre vort Regnskab op. Du skal staa mig til Ansvar for, hvi Du ey har holdt Dit Løfte og aabenbaret Din høje Fader, at Du haver saa stor Elsk og Estime til mig, at Du vil forenes med mig udi ærligt Ægteskab. — For et Ord af kongeligt Blod tør man vel have Fortroende til?“

„Mit allerkæreste Hjerte, det var jo blot Skæmt, det med Din Kammerpige. Ey vilde jeg have noget med hende at skaffe, al den Stund, jeg eneste har Dig kær.“ Han greb famlende efter hendes Haand.

„Du tager storligen fejl, hvissom Du tror dette gaar mig til Hjerte, al den Stund det ey er første Gang, det er hændet mig, at jeg har maattet se paa, at Du droges til andre. Jomfru Else Sivert i Odense har da været villig nok til at springe, naar Du fløjtede, — og Du har nok kurret og fløjtet tit for hende! Elsebeth

Barth udi København har Du nok og forset Dig paa. Men alt dette kerer jeg mig ey om, eftersom jeg ved, Du dog har mig af Hjertet kær og altid ærlig bekender, naar Dit skrøbelige Kød er løbet af med Dig. — Vi skal blot her tales ved om vor Fremtid. — Det er jo saa, at med os Kvinder kan der fares frem, som I Mænd lyster, og naar Talen er om saa fornemt Blod som en Prins, da skal man vel neje dybt og sige Tak til for den store Ære! — Men slig er nu jeg ikke, det ved Du! — I tvende Aar har jeg været Dig god. Ærligt har jeg givet Dig mit Hjertes bedste og dyreste Eje, for Du var mig den bedste af alle! I dette stolte Hjerte dirrede hver Streng i Elskov til Dig! — Du, som ved, hvad jeg er værd og hvor meget jeg er i Stand til at give, hvorfor tøver Du med at aabenbare og fuldbyrde for Gud og Hvermand denne vor Elskov udi ærligt Ægteskab?”

Han strakte Armene ud for at drage hende til sig. Men hun veg tilbage. Op og ned ad Gulvet gik hun i stor Vaande, som vidste hun ey sine levende Raad af Angst og Uro; thi altfor ofte havde hun jo i den sidste Tid set hans Vankelmodighed og Upaalidelighed.

Med et kastede hun sig ind til ham. „Min er Du, — min Prins — min kongelige Ven — min Elskede — mit Himmerig — og mit Helvede! — Aa, Prins Christian, ikke mægter Du at drage Dig fra mig! Kun ene jeg kan give Dig det, som Din Aand og Dit Legem tiltrænger.“ De sidste Ord kvaltes i Hulken, og med sit Ansigt presset mod hans Skulder gennemrystedes hun af en Graad saa saar og heftig, som kun den føler, der er gennemtrængt af al Menneskehjertets Angst og Sorg.

„Anne — Anne, græd ey saa, mit Hjerte, Du ved jo, at alt — alt kan jeg give Dig!“

„Hvi giver Du mig da ey alt? — Hvi tøver Du? — Jeg er dog Danmarks bedste Blod, kun det, at jeg ey er af Kongeæt!“ —

„Anne — det er jo derudi, hele Ulykken ligger! Du er ey af Kongeblood. — Min Fader giver aldrig sit Minde til Ægteskab mellem Dig og mig, det ved jeg fuldvist!“

„Har Du talet til ham?“ I aandeløs Spænding stirrede hun paa ham.

„Ja — jeg har talet,“ kom det sagte.

„Hvad havde han at svare dertil?“

„Som et Magsvejr var han første Gang.“

„Naar var hin Gang?“

„Forgangen Aar, da han lod mig kalde og overgav mig Styrelsen af Land og Rige; kort før han drog i Felten, talede han Alvordsord til mig, om at lade Dig fare?“

„Begærede Du mig til Hustru?“

„Nej, det var ham selv, der først talede til mig om Dig. Det var kommet ham for Øre, at vi havde Elsk til hinanden.“

„Men da — begærede Du mig da ey?“ Hendes Ansigts Farve gled over i stor Blegthed.

„Jeg sagde, at Du var mig saare kær.“

„Hvad sagde Kongen dertil?“

„Han svarede, det var hans Villie, Kronen skulde sættes paa en ung Kvindes Hoved af kongelig Byrd.“

„En ung — Kvindes — Hoved — af kongelig Byrd,“ gentog hun langsomt og tonløst. — — „Og anden Gang han talede?“

„Det var nu i Vaar. Men da var min kongelige Fader vred, han fo’r frem som et Stormvejr og befalede

mig at afbryde al Forbindelse med Dig. Han truede endog, dersom vi fo'r fort i vor Elskov.“

„Mig priggav Du værgeløs! — Ja — slig er Mændene. Naar de har plukket Blomsten og kendt dens Duft, saa slænger de den bort. — Der er jo Blomster nok at plukke, baade i Urtegaard og ved Alfarvej,“ kom det atter tonløst. Lidt efter var det, som om hun vaagnede op. —

„Hvi fuldbyrder Du ikke Daaden og lyder Din Konges Bud. Der ligger Din Daggert — her, tag den og stød den i mit Hjerte, saa faar det Fred — og Du faar Fred! — Men har Du ey Mod, Prins Christian, saa gaa. Se Slaaen er fra, did gaar Vejen.“ Hun havde rejst sig og pegede paa Døren.

„Jeg kan ey gaa fra Dig, mit allerkæreste Hjerte. Selv Kongens Bud trodser jeg, naar blot jeg kan beholde Dig.“ Atter famlede han ør og hjælpeløs ved hende.

Fru Anne stod ved Bordet, skælvende legede hendes Fingre med Daggerten. Der zitrede svage Rykninger om hendes buede Mund, og alt imens rejste hendes stolte Blod sig imod den svage, vankelmodige Mand, der stod for hende, det Blod, der havde sine Rødder rundt om i Danmarks fribaarne Ætter. Susende steg det frem fra skjulte Kilder og fo'r hamrende gennem hendes Aarer.

„Tal nu, Prins Christian, og aabenbar for mig, hvad Du vil med mig. For Du drages vel til Minde, alle de dyre Løfter, Du har givet mig?“ —

„Anne — Anne, hvad vil Du, jeg skal gøre?“

„Lade Dig knytte til mig ligesaa geheime, som Din høje Fader gjorde hin Midnatsstund paa Skanderborg

Slot, da Præsten lagde hans og Jomfru Kirstine Munks Hænder i hinanden.

Prinsen tav længe og stirrede sløvt hen for sig.

Foran ham stod Fru Anne, høj, stolt og sikker paa sig selv, fast besluttet paa nu at vove det sidste for at fremkalde en Afgørelse. Hun, der ejede Evnen til at betvinge Mændene, viste nu her sin Herskertrang! Hendes Blik veg ikke fra ham. —

Men her var Kampen forgæves, Prinsen vovede ikke at trodse den Villie, der var over ham, hans Fader, Kongens. Ej heller vovede han at trodse hende, thi gjorde han det, følte han uvilkaarlig, at hun i samme Stund var tabt for ham.

I sin Vaande sank han ned paa Knæ og klamrede sig til hende: „Anne, mit dyre Hjerte, Du kræve ey saa meget af mig, at Buen brister.“

„Vil Du da, at jeg alene skal staa med Skam og Foragt for Kongen, Venner og Frænder Landet over? — Prins Christian, vis nu, at der er Mands Mod og Villie i Dig. — Præst kan fort hentes, lovformelige Vidner har vi nok af deroppe i Kongesalen.“ —

„Jeg tør ey trodse min høje Fader! — Tal ey saa stærkt og haardt, der er jo ingen Fare for Dig, mit Hjerte.“ — Ydmygt kyssede han hendes Haand og saa bønfoldende op paa hende.

Med et Slag følte hun det nedværdigende og modbydelige i denne Kamp. I dyb Foragt vendte hun sig fra ham, der kun kunde tigge og trygle, men ikke handle.

Atter gled hendes Haand over Bordet til Daggerten, den hun nu greb om, som var der Redning at finde hos den. Hellere dø, end leve i Forsmædelse! — Nej, det var han ey værd. — Mens en Raseriets Flamme

farvede hendes Kinder, satte hun den over sit Knæ, brød den over og kastede Stumperne foran Prinsen.

„Som jeg har brudt denne Daggert, bryder jeg med Dig. — Gaa nu, Prins Christian af Danmark. Dine Ord er som Vinden, der drejer Vejrhanen paa Taarnfløjen.“

„Hvi gjorde Du det, Anne. Du skulde hellere have stødt den i mit Hjerte.“

„Nej, Prins Christian, Din Død vil Du selv langsom fuldbyrde, — ikke vil jeg besmitte mine Hænder med Blod, der end ikke er min Hævn værd.“

Stolt gik hun ud af Fruerstuen til Sengekammeret og skød Slaaen for med et højt Smeld.

Den Nat sad hun bøjet paa Sengekanten. I Sengen slumrede roligt og trygt den lille Sofie, intet anende om den Kamp, der rasede i Moderens forpinte og saarede Hjerte. Paa Langvæggen stod Døren paa Klem, som førte ind til Prinsens Kammer. Hun rejste sig vaklende og skød ogsaa Slaaen for der.

„Aldrig mere — aldrig mere,“ sukkede hun, mens Ordene skar som hvasse Knivstik gennem hendes Hjerte. — Her, hvor alt mindede om hans Kærtegn og dyre Løfter, var det som Giften sved og brændte endnu dybere. Ak, fra nu af skulde selv Tanken om al den rige Kærlighed og deres Lidenskabs Styrke dødes. — Hvad bød saa Livet hende herefter? — Kunde hun, den stærke, elskovsfulde Natur leve uden der, hvor Livets mægtige Kræfter rørte sig? — Ak, aldrig, aldrig mere — hvor tomt og fattigt var nu ikke det hele.

Du milde Krist, hvi er jeg skabt slig, at saa stærke og vilde Drifter rører sig i mig? — Hvad kan jeg arme

for, at der i mit Indre brænder en flammende Ild, som kun Elskovens Vellyst kan slukke, — — eller Hadets Flamme dulme? — Hun gemte Ansigtet i sine Hænder. Hjertet hamrede i hendes Bryst, som skulde det sprænges.

De rolige Aandedrag fra hendes lille Datter vækkede hende atter til Bevidsthed. Hun vendte sig om og strøg kærtegnende over den bløde Barnekind. — Var kanske her Frelsen? Stod hun, den liden Soffen, paa Vagt for hende?

Atter kom Tankerne som sorte, vilde Fugle med tyste Vingeslag og sænkede sig over hende og gød sin uendelige Smerte over Lejet her i Nattens Mørke. Hun tænkte paa alle de lykkelige Stunder, hun havde levet sammen med Prinsen, og hvor deres graadige Livskraft og Ungdom havde fostret uforglemmelige Øjeblikke, da Rusen var paa sit højeste. Billederne fra hine rige, lykkelige Stunder i Venezia drog forbi hendes indre Syn. Atter saa hun den skønne, glade Stad for sig, hvor Sangen lød fra de festsmykkede Gondoler, og hvor hendes Øjne havde frydet sig ved Kunstens Mesterværker, mens Lyset spillede gennem de malede Ruder i de mange skønne Kirker. Hun vandrede i Tankerne gennem de gyldne Sale i Dogepaladset, — eller hun stod atter i Paladsets Loggia og saa ud over Lagunens glidende Vande, der vuggede Hundrede af spændte Sejl. — Men først og sidst mindedes hun den brusende Festtummel, hvor hun var med, ledet af Prinsens Arm, som da for hende var den ypperste Mand i Verden, og over hvis Elskov hun følte sig stolt og hædret. — Og nu, hvad var der tilbage af den stolte Bygning? I Grus laa den styrtet, strøet for alle Vinde! —

Der lød Tummel inde fra Prinsens Sengekammer.

Kort efter bankede det paa hendes Dør. — Hun svarede ikke, pressede kun Hænderne fast under Hjertet.

Sagte blev Haandtaget vredet om; men Døren var stængt.

„Anne — Anne, drag Slaaen fra. — Vi vil da ey kymre os om Kongens Forbud. Drag Dig til Minde, at han er langt herfra, hans Vrede kan ey naa os. — Anne, mit Hjerte, Du komme og tale gode Ord til mig?“ —

Ak, den Stemme, — den daarende Røst, endnu lød den lifligt i hendes Øre. — —

Der lød et dybt Suk fra Jomfru Sofie. I Søvnne fægtede hun uroligt med Armene, som vilde hun værges sig for noget, der skræmte hende.

Fru Anne bøjede sig over Lejet og tog hendes Haand varligt i sin. Og som Barnet fornemmede Moderens Nærvær, rejste hun sig op og slog Armene om hendes Hals, mens de varme Læber fandt Hvile ved Moderens Kind.

„Ret saa, min liden Soffen, værg Din Moder, det gøres nødig nu.“ Heftigt knugede hun Barnet til sig. Hendes Sjæl vaandede sig i Skam og Stolthed. — Og atter følte hun det modbydelige i denne Kamp mellem hende, den modne Kvinde, og den unge, vage, livslustne Prins, som larmede derinde og tiggede hende om gode Ord — og vel ogsaa om „gode Nat“. —

Klart og nøgternt saa hun sig selv som den aldrende Elskerinde i Forhold til Prinsens Ungdom. — Vel følte hun endnu Ungdommens Kraft og Styrke, — men ret betænkt, Kampen var for ulige! — —

Haabet var bristet! Den stolte Drøm om Dronningekronen for bestandig skrinlagt. Kanske havde,

naar alt kom til alt, hendes Ærgærrighed været større end hendes Kærlighed? — Men ham var det, som fejgt og lumpent havde brudt Pagten. — Kanske han troede, hun hørte til de Kvinder, hvis Gunst man køber med tomme Ord, for siden at svige dem? — Nej, nu skulde han fornemme, at hun ey var slig! Stolt og med løftet Pande kunde hun gaa fra ham, ladende ham tilbage med Savnet og Længselen efter det, han havde tabt. —

Ikke skulde han være hendes Skæbne. Eyheller klage og klynke skulde hun, thi endnu havde hun Ret til at leve, — der var da andre Mænd paa Jorden, som var hendes Elskov værd. Den Dag kom vel nok, hvor hun mødte én, der kunde drage hendes Hjerte! — Ak nej — det var alligevel ikke saa let at lade kold og haard, saa længe hun hørte hans kaldende Røst derinde, som fra en Skibbruden i Nød.

For intet at høre og intet at sanse, borede hun Hovedet dybt i Sengens Puder, med Barnets lille faste Legeme tæt i Favn.

Da Prinsen en Stund forgæves havde kaldt og tigget ved Kammerdøren, gik hans ydmyge Beden over til Rasen, slig som Mændene plejer at té sig, naar deres Elskovs Brynde ey bliver stillet. — Drabeligt sparkede han løs paa Døren, og da han tilsidst følte sin Afmagt, befalede han Hestene opsadlede og red saa med sit Følge i den gryende Morgen tilbage til Odense.

I det han red bort, sneg en Skygge sig om bag Taarnet i Borggaarden. Det var Jens Boldmester, som kom listende fra Kælderen, her havde han holdt sig skjult for at kunne snige sig op ad den lille, hemmelige Vindeltrappe, der førte til Fruerstuen. Saa godt det lod sig gøre, havde han luret og opsnappet saa

meget af de Ord, der var vekslet mellem Fru Anne og Prinsen, at han forstod, der nu forelaa et Brud imellem dem, fordi det var aabenbaret, at Kongen havde befalet Prinsen at bryde al Forbindelse med hende. At hun vilde overtale ham til, at de hemmelig skulde lade sig vie, glemte han ej heller at lægge sig paa Sinde.

Nu var ej Tid at spille. Han maatte ile ned i det holstenske til Kongen for at aflægge sin Beretning. Men vel skulde han vogte sig for at aabenbare, at det var Fru Anne, som havde brudt med Prinsen. Nej, kun det, at Prinsen atter havde været til galant Møde hos hende paa Harridslevgaard, skulde berettes. Naar han saa dertil lod nogle velvalgte Ord falde om Spaa-kvinden i Süderstabel, — kun saa meget, at Kongens Mistanke blev vakt om, at Fru Anne Lykke ved Trolldomskunster søgte at holde paa Prinsen, ja saa vidste han, at Ærindet var vel røgtet, — thi var der noget Kongen fo'r strengt frem mod, saa var det Hexeri og al gedulgt Forgørelse. — „Jo — jo — der var meget for en snu og hævngherrig Mand, som havde Hjertet fyldt med Had og Hævntanker, at berette for kongelig Majestæt.“ —

*

*

*

Øjeblikket var netop nu gunstigt valgt til at vække Kongens Vrede mod Prinsen og Fru Anne Lykke.

Sorgfuld og nedbøjet efter det tabte Slag ved Luther am Barenberge, hvor Størsteparten af Hæren var sat til, de fleste af de trofaste og dygtigste Officerer faldne, samt i Vrede og Ærgrelse over, at Forbunds-fyrsterne havde sveget ham og var gaaet over til Kejseren, traf Jens Boldmester Christian d. IV i Lübeck.

Kongen havde just modtaget andre slette Efterretninger fra Danmark om Prins Christians Ledelse af Regeringen under hans Fraværelse. Rygtet, som flyver hurtigt, havde denne Gang ikke løjet. Prinsen kærede sig ikke i mindste Maade om sine Pligter for Land og Rige. Netop nu var det rent galt fat. Han fartede rundt paa Jagtudflugter og galante Æventyr fra Provins til Provins med stort Følge, „Pak og unyttigt Gesinde“, som Beretningen lød fra Kirstine Munk. Hans Svaghed blev benyttet af Lykkeriddere og forarmede Adelsmænd, der nu skaffede sig Fordele ved Mageskifter, Monopoler og Forlehnninger. Selv Misligheder ved Leverancerne til Hæren var han indblandet i for at skaffe sig Penge.

Da Jens Boldmester lod sig melde, var Kongen i saa slet Lune, at han modtog ham med det Udbrud:

„Naa, nu vil Du vel ogsaa have Penge for at bringe mig en Hoben nye Ulykkesbud fra Danmark! Tal Teufel og sig frem fort, hvormeget det andrager i Tærepengene og rejs saa ad Heckenfeldt til med Dine Beretninger.“

Jens Boldmester bøjede sig dybt for Kongen. Hans snu Øjne var sænkede mod Jorden. Længe stod han bøjet uden at tale eller se op paa Kongen.

Christian d. IV gik frem og tilbage uden at værdige ham Tiltale. Saa med et standsede han og hæftede sine staalgraa Øjne fast paa ham:

„I alle Djævlens Navn, hvad Nyt bringer Du?“

„Kongelig Majestæt har jo paalagt mig at have et vaagent Øje med den højvelbaarne Fru Anne Lykke udi hendes Elskovshandel med hans Naade, Prins Christian.“

„Hvad ved Du derom?“

„Kun det, kongelig Majestæt, at bemeldte Frue fremturer derudi ret af Hjertens Lyst, saa alle, der ser derpaa, maa blues.“ —

„Vogt Dig, dersom Du ey taler Sanden. Erindrer Dig, det er kongeligt Blod, Du skænder med hende.“

„Min Salighed tør jeg sætte i Pant paa Sandheden af disse mine Ord.“

„Hvor saa Du dem sidst?“

„For fjorten Dage siden, da Prinsen gæstede hende paa hendes Herresæde Harridslevgaard. Spil, Dans og Dobbelt og det som værre var, gik lystig i Svang ved hint forargelige Gæstebud.“ — Dernæst kom en intim Beretning om alt det, som han havde luret sig til under Lemmen i Fruerstuen. Løgn og sandt imellem hinanden, ligesom det bedst passede for ham.

En mørk Skygge af Vrede gled over Kongens Ansigt ved denne Beretning.

„Saa de trodser mig helt aabenbar? — Og denne Fru Anne Lykke blues end ikke ved at fare fort i sine Efterstræbelser efter kongeligt Blod. — Geheime vil hun lade sig vie til Prinsen! — Naa — vil hun række højt, skal hun nu faa sin Lyst styret. — Paa et Kongeslot skal hun bo, — men ey i Riddersal eller Fruerstue. — End har vi Fangehuller i Taarnene, som er beredte selv for skønne Kvinder.“

„Trolddomskunster blues hun nok eyheller for at øve. Allenfals ved jeg for vist, at hun har søgt den lede Heks, Lamme Heine udi Süderstabel, for ved hendes Kunster at holde paa Prinsens Kærlighed, — — og — saa siges der, — ved andre Kunster at volde selve kongelig Majestæt Fortræd.“

Kongen for op som stukket af en Brems.

„Søger den forbaskede Kvind at forlokke min Søn

ved Trolddomskunster og at volde mig ondt ved Forgørelse, saa skal hun for Sanden fornemme, at jeg ey er til Sinds at fare frem med Lempe. — Stiler hun højt, saa skal hun og stige, selv om Baalet skal bygges i Taarnhøjde! — Men vogt Dig, Jens, hvisom Du farer med løs Tale, udi Udøvelsen af den sorte Kunst taaler jeg ikke Spøg.“

„Jeg kan om føje Tid bringe kongelig Majestæt Beviser og Brevskaber derpaa.“

„Om dette tales vi senere ved. Kanske den skønne Dame farer saadan fort, at hun dømmer sig selv.“

„Kongelig Majestæt kender jo Fru Anne og har kanske og fornummet, at hun er en saare klog Dame, der nok forstaar at hytte sig, naar det gælder. — Min naadige Konge skal dog være forvisset om, at jeg ærligt skal forske og være tilrede med alt, som kan fremme denne Sag.“

Atter fo'r Kongens hvasse Blik hen over Jens Boldmester.

„Du hader nok Fru Anne af et ærligt Hjerte?“

„Jeg gør saa, Eders Majestæt.“

„Naar jeg er hjemkommet til Hovedstaden og faar Stunder, tales vi atter ved. — Skaf paalidelige Efterretninger imens, saa Lov og Dom kan tale, naar Tid kommer. — Til Tærepenge kan Du kræve 6 Daler lybsk ved min Privatkasse.“ — Kongen vendte sig fra ham, og Jens Boldmester trak sig med en dyb Bøjning hurtigt tilbage.

XI.

VINTREN meldte sig tidlig i det Aar 1626.

Alt i de første Dage af November begyndte Snefnuggene at lægge sig som et hvidt Dække over Haridslevgaards Hovmarker, og Stormene fo'r med vilde Hyl og klagende Tuden om Gaardens høje Mure.

Fru Anne, Jomfru Sofie og Kammerpigen Kirstine gik rejseklædte frem og tilbage i den lange, stenlagte Gang i andet Stokværk. Ret som det var, kiggede de ud ad de frosne Ruder i de buede Vinduer og saa ned i Borggaarden, hvorfra der lød Larm fra de to Rejsekarmes tunge Hjul og af mange Hestes Trampen.

En Svend kom nu frem i Døraabningen fra Vindeltrappen og meldte, at alt var rede til Afrejsen.

Fru Anne samlede sin Forværkskaabe om sig, tog den liden Jomfru Sofie ved Haanden og gik hastigt ned i Borggaarden, parat til at fare mod Hovedstaden, hvor hun vilde tilbringe Tiden, fra nu af og indtil Julehøjtiden.

Idet hun traadte ud af Taarnet, lød et muntært Jagthorn udenfor Borgporten, og en Junker med Fjer i Hatten og Jagtmynder ved Siden meldte hans Naade, Prins Christians Komme.

Farven veg fra Fru Annes Ansigt, mens hun stir-

rede hen mod Porten, hvorfra Prinsen med Følge allerede red frem.

„Guds Fred og Goddag, velbaarne Frue,“ raabte Prinsen med et frejdigt Smil, idet han strakte Haanden ud mod Fru Anne.

Hun bøjede sig dybt for Prinsen. „Eder det samme, min naadige Prins.“

„Er I ved at fare?“ Prinsens Øjne søgte ængstlig Fru Annes.

„Ja, Eders Naade, som I ser. Rejsevognen er forspændt, og jeg parat til, sammen med min Datter, Jomfru Sofie, at fare til Hovedstaden.“

Prinsen var sprunget af Hesten og stod hende nu ganske nær. Han var askegraa i Ansigtet. Sagte hviskede han til hende: „Jeg farer med Eder.“

I stor Værdighed vendte Fru Anne sig om mod Hushovmesteren og de øvrige forsamlede Folk. „Bered Maaltid for hans Naade Prinsen og hans Følge, sørg i alle Maader godt for vor kongelige Gæst. Tænd Baalet i Herrestuen og lad Kertesvendene sætte Lys i Stagerne.“

„Anne — Anne — mit Hjerte, Du tøver da en Stund hos mig.“

„Ja,“ — svarede hun højt og skarpt, „alt skal gøres rede for Eders Naade. — I Borgerstuen sørges for Mad og Drikke til Svendene,“ føjede hun til henvendt til Hovmesteren. Langsomt vendte hun sig om og steg op i Karmen tilligemed Jomfru Sofie. —

„Eders Naade maa forlade mig, at jeg ey denne Sinde ved mit Nærvær kan indestaa for, at der i alle Maader bliver sørget godt og vel for Eder. — Guds Fred og Farvel, Prins Christian.“

Rejsevognen gled skramlende over Borggaarden, fulgt

af et stort Følge til Hest, og videre ad den slagne Vej til Nyborg. — En trykkende Taushed faldt over Prinsen og hans Kavalerer, da de blev ladet ene.

„Djævelen annamme og staa i alle Fruentimmer,“ sagde Prinsen og stampede i Brostenene, saa Sporene klirrede, inden han i stor Hast løb op ad Vindeltrappen i Taarnet, for sammen med de øvrige Junkere at drukne sin Skuffelse og Harme ved Bægrene.

*

*

*

Samme Dag hen under Aften naaede Fru Anne Nyborg. I Herberget var kun daarlig Plads til hende og Følget, eftersom der var Herredag. Hun lod derfor en af sine Svende forhøre paa Nyborghus, den gamle Kongsgaard, om der var Plads for hende og Datteren.

Kongen havde selv ledet Herredagen. De fleste af den fynske Adel var endnu nærværende tilligemed flere af Rigsraaderne. Nu sad alle de højfornemme Folk ved Maaltidet.

Den fremmede Svends Forespørgsel blev forebragt Høvidsmanden og Kommandanten, Hr. Ove Vibe, som sad ved Kongens Side under Gæstebudet.

Da Kongen hørte, at det var Fru Anne Lykke, der begærede Husly og Gæstfrihed paa Kongsgaarden, gled der et ondt Smil over hans Ansigt.

„Den Kvind vil jeg give Husly og dertil frit Leyde under Bevogtning til et Fangehul udi en af vore gode Fæstninger.“

„Eders Naade spørger vel?“ Høvidsmanden Hr. Vibe saa hastigt hen paa Kongen for at vejre, hvor rusendes han var.

„Vist ey. Dette er Alvor, min Villie og Befaling,

at denne højvelbaarne Frue føres herfra som Fange.
— Kald hid Kaptajn Falbe!“ —

„Eders Naade bedes tilgive mig, at jeg gør Indsigelse. Uden Bevis for Brøde kan en højbaaren Adelsdame ikke fængsles.“

Der gik en utaalmodig Rykning over Kongens Ansigt. „Tror Du, Din Konge ey ved, hvad Ret og Skel er, og hvad Lov og Dom fordrer her til Lands? — Gør min Villie og kald Kaptajnen hid.“

Kort og skarpt fik Kaptajnen Befaling og skriftlig Ordre til at føre Fru Anne Lykke som Fange ombord paa et af de Skibe, der laa sejlklar i Nyborg Havn.

*

*

*

Fru Anne stod og talte med nogle Venner og Kendinge fra de fynske Herresæder, da Kaptajn Falbe, ledsaget af fire Landsknægte, stormede ind i Gæstestuen. Idet han lagde Haanden tungt paa hendes Skulder, sagde han:

„I vor naadige Konges Navn har jeg Befaling til at føre Eder, Fru Anne Lykke, som Fange til Kronborg.“

Der gik et angstfuldt Stød igennem Fru Anne, og i samme Øjeblik var det, som Jorden gled bort under hendes Fødder.

Stort Røre blev der blandt de forsamlede Adelsmænd. Alle rejste sig og sluttede Kreds om Adelsfruen og Kaptajnen.

Den første, der ret kom til Mælet, var Hr. Mogens Bilde til Rygaard. I Vrede vendte han sig om mod Kaptajnen: „Ikke kan her tages en fornemme Adelsdame tilfange paa Eders løse Ord,“ sagde han.

„Jeg har og dette Ord skriftlig. Se her mine Ordre.“ Flere af Adelsmændene havde draget deres Kaarder.

Mogens Bilde læste langsomt den givne Befaling igennem. Her var intet at tage fejl af, Underskriften var Kongens. Sagte lod han Armene synke, vendte sig om til Fru Anne og sagde: „Dette er Kongens Villie og Befal, I har, højbaarne Fru Anne Lykke, kun ene det at lyde.“

„Hvem klager mig an, — og hvad er min Brøde?“ kom det tonløst.

„Intet staar at læse derom i denne Ordre. Senere bliver det vel aabenbaret. Nogen maa have forklaget Eder.“ En misbilligende Mumlen lød fra de andre Herrer.

Fru Anne vendte sig om mod Kaptajnen. Høj og bleg stod hun for ham, mens et haanligt Smil fløj over hendes Ansigt. Thi dette maatte være et Mistag, saameget turde hun vide og forstaa.

„Jeg skal gøre mig rede til at følge Eder. Men først faar jeg vel Lov til at tage Afsked med min liden Datter, som er hos Kammerpigen her ved Siden i Kammeret.“

„Den kongelige Ordre lyder paa, fluks, uden Opsæt at føre Eder som Fange ombord paa Galejen.“

Fru Anne tog et Skridt frem. Hænderne løftede hun knugende op mod Brystet. I Blikket laa en fortærende Glød, som vilde hun tage alle dem, der stod omkring hende, til Vidne paa denne Uret og overdrevne Haardhed.

„Naa, saalunde lyder Kongens Befal,“ sagde hun lavt og lidelsesfuldt. Der fo'r en sælsom Bevægelse gennem de forsamlede. Atter vilde Mogens Bilde til at tale, da Døren gik op, og den lille Sofie kom stor-

mende hen til Moderen og stak sin Haand i hendes, mens to undrende Barneøjne søgte rundt for ligesom at finde Svar paa denne underlige Tavshed. Og som følte hun, at her var Fare paa Færde for Moderen, klamrede hun sig fast til hende og heftede de angstfulde Øjne rundt paa hver enkelt.

„Moder — Moder kære, Du farer da ey fra mig?“

„Jo — min hjerte Soffen. En grumme, kongelig Befaling tvinger mig dertil, men ret snart kommer Din Moder igen til Dig.“ — Hendes Ansigt var dødblegt af Sorg og Smerte, og i et heftigt Favntag knugede hun Barnet til sig og kyssede det lidenskabeligt.

Atter lagde Kaptejnen sin Haand tungt paa hendes Skulder. „Nu er der ey længer Tid til Klynk og Klage, Fru Anne Lykke. Vi maa afsted.“ —

Som drevne af en fælles Barmhjertighedsfølelse slog alle de forsamlede Adelsmænd Kreds om hende og Barnet. Selv Kaptejnens og Landsknægtenes dragne Sabler anfægtede dem ikke.

„Vær ved godt Mod, velædle Fru Anne. Jeg skal staa inde for Eders Datter. Hvor vil I, hun skal føres hen?“ sagde Mogens Bilde.

„Til mine Frænder, Lehnsmand Hans Lindenow og Fru Elisabeth Rantzau paa Kalundborri.“ Hendes Ansigt var bøjet over Barnet, ustandselig strøg hun hen over dets Haar og Kind. Intet Ord kom over hendes Læber, Taarerne randt kun ustandseligt, mens hun trykkede hende ind til sig, saadan som det Menneske gør, der skal skilles fra det kæreste og bedste af alt paa Jord. Hun saa paa Barnet, som hun for Evigheders Evighed vilde indprente de kære Træk i sin Erindring. I dette Øjeblik var det, som om et Liv blev gennemlevet i hendes sorgfulde Sjæl. Endelig løsnede hun

sagte sit Tag, og med Hænderne for Øjnene, for ikke at se de taarefyldte Barneøjne, gik hun hen til Kaptejnen.

„Nu er jeg rede,“ sagde hun. Tavse bøjede alle de forsamlede Herrer sig, da hun langsomt gik bort og som Fange førtes til Skibet.

Skammens og Ydmygelsens Bæger var endnu ikke tømt til Bunden, thi nu viste Kaptejn Falbe sin raa og brutale Magt overfor hende. Med Haanden om hendes Arm skubbede han hende frem foran sig gennem Folkemængden. Rygtet var jo som en Hvirvelvind fløjet ud over den ganske Stad, at en højfornemme Adelsfrue skulde føres som Fange ombord paa et Skib efter selve kongelig Majestæts Befaling. Blod og Baal vejredes i Luften. Hun maa jo være en forbandet Hex, siden Kongen tør lade lægge Haand paa hende. Landsknægtene gaar ved Siden af med dragne Sværd for at splitte Mængden og bane Vej. Der raabes, hujes og pibes om hende. Hendes Haar hænger løst om Skuldrene, for Kvinderne har trukket Hætten af Hovedet for at se hendes Ansigt. Hun er bleg som Døden, Trækkene forstenede og Øjets Glans slukt, — det er, som Sorgen og Skammen har dræbt hendes Sjæl, saa den ikke længer føler Frygt. — Som en Søvngængerske bevæger hun sig fremad, og hvor hun viser sig, viger mange tilside, som gribes de af Ærefrygt for menneskelig Lidelse.

„Hvem er hun?“ hviskes der fra Mund til Mund.

„Det er Fru Anne Lykke, Prinsens Kæreste. Her har Du en Lygte, for bedre at se den højfornemme Bolerske, som har forlokket det kongelige Blod.“

Høje Raab lyder bag dem. Det er en Flok unge Adelsmænd, som kommer fra Gæstebudet paa Kongs-
gaarden. De er gaaet ud i Byen for at fortsætte

Lystigheden. Nu møder de Sværmen og ser Kvinden med det flagrende rødgyldne Haar. — Hej — hid — her er noget at slaa Gækken løs paa, — her er Plads for Galenskab og Løjer.

Snart er de trængt gennem Mængden og har omringet Kaptejnen med sin Fange. — Saa med et bliver der stille, de fleste har kendt Fru Anne. Spørgsmaal krydser i Luften, og raa Svar gives.

Ud fra Flokken træder en ung, fager Junker. Det er Adelsmanden Knud Ulfeldt. Dybt sænker han Kaarden for Fru Anne Lykke, idet han gaar hen til hende og byder hende høvisk sin Arm. Kaptejn Falbe vil skyde ham tilside, men i det samme lyner det af dragne Kaarder om ham og Landsknægtene: „I styre Jer, Kaptejn, og fare sindigt frem, thi ellers turde det hænde, her flød Blod,“ siger han myndigt til Falbe.

Under Mængdens Tavshed skrider Toget videre frem over Skibsbroen til Baaden, som ligger nedenfor. Kort efter lyder taktfaste Aareslag, og Fru Anne Lykke forsvinder i Mørket, ud mod Skibet, som ligger under Sejl parat til at lette Anker.

Aldrig siden glemte Knud Ulfeldt det vemodige og sorgfulde Blik, han fik til Tak af Fru Anne, fordi han og Kammeraterne med fuld Honnør viste hende denne Skyldighed.

*

*

*

To Dage herefter lagde Galejen til ved Kronborg. I et skummelt og koldt Taarnkammer sad nu Fru Anne som Fange paa Slottet. I de dybe, fugtige Kælderfængsler havde Kongen dog ey fundet det fornødent at sætte hende.

Her paa Træbriksen sad hun med Hænderne foldede i Skødet og stirrede ud over Sundet gennem de grønne Ruder bag Jernstængerne. Skønt hun var svøbt i sin Foerværkskaabe, skjalv hun af Kulde.

Intet forstod hun af det, som var sket. Nogen Brøde var hun sig ikke bevidst, som berettigede til dette Fængsel. Hendes Kærlighed til Prinsen kunde Loven da ey ramme hende for. — Hvormange højfornemme Adelsdamer havde ikke før hende haft Elsk til kongeligt Blod og ey faaet Skam derfor. Der var den liden Dyveke, som var selve Kong Christjerns Frille. Vel blev hun skammeligt snigmyrdet, men det var dog af en Adelsmand, som selv begærede hende; sligt var til at fatte. Og der var den fagre Fru Edele Jernskæg, som delte Alvor og Gammen med Kong Hans og blev hædret som en Medhustru. Og der var Anne Hardenberg, som delte Bord og Seng i mangfoldige Aar med kongelig Majestæts højsalige Fader, Frederik II, uden at hun derudaf led noget paa sit gode Navn og Rygte. Kongen selv havde da eyheller nægtet sig noget udi Elskovsforlyst. Da Dronningen levede, boledede han med Kirsten Madsdatter, hun som døde saa skønt foran Spejlet, der hun sad og flettede en Perlesnor i sit Haar. Dernæst kom Anna Viboldt, eyheller blev der krummet et Haar paa hendes Hoved. Den skønne Karen Andersdatter fra Bremerholm daarede Kongen i en Dans og dette førte videre til et helt langt Elskovsforhold. — Og alle disse Kvinder fødte Kongen Børn, Sønner, som blev hædret, adlet og ophøjede til Landets første Mænd, skønt Mødrene ey var af Adelsblod. — Og nu Kirstine Munk, der hæderkronet sov Kongen næst og æredes som hans lovformelige Hustru, skønt hun hørte til Landets ringere Adelsætter! — Kunde hun ikke jævn-

stilles med alle disse Kvinder? — Kanske alt var vordet anderledes, dersom hun havde født Prinsen et Barn; thi da skulde hun være hædret for det kongelige Blods Skyld! —

Eyheller var det hende, som havde søgt Prinsen! Fra liden Purk havde han haft Estime til hende, — og Gud bedre — siden lærte hun af ham, hvordan det var at stædes udi Amors Hegte! Men fri og frank havde hun været, da det skete. Ikke havde hun sveget sin Husbond, skønt Gud Fader i Himlen maatte vide, at hun havde skellig Grund dertil, efterdi han ey bluedes for at svige hende. I de otte Aar, hun havde været Caj Rantzaus Hustru, havde hun taalt og lidt langt mer, end Slægt og Venner vidste af. Hvor havde ikke hendes varme, rige Hjerte krympet sig ved ey at være den Kvinde for Husbonden, som hans Hjerte krævede og attraaede. — Hun, som ejede saa stærkt et Følellesliv og saa stor Elskovstrang, havde følt sig højlig krænket over, at hun end ikke i de mange, lange Aar kunde give ud af disse rige Gaver. Thi aldrig havde hun i Flæng kastet sig til andre, skønt der var nok, som bød sig til. Alt havde hun sparet og givet til ham, den unge, livsglade Prins, da han kom og aabnede sin Favn for hende. — Og dyre Løfter havde han givet, de hun havde troet paa, som Kirkens hellige Ord, thi Svig var der ey i hende. —

Nu var hun sveget. Vel ogsaa forraadt af ham, hun havde givet saa meget og ofret Æren for. — Kanske Livet og skulde ofres, før alt var fuldbragt? — Nej, dertil skulde det ikke komme! Vise dem alle, skulde hun, at hun ey var tilsinds at give op ved det første Angreb. Ikke skulde de finde hende ydmyget med bøjet Nakke for Anklagerne. Af stolt og adelsbaaren

Slægt var hun runden, og som Ørnen, der roligt sejler hen over Jorden, frigjort for al det smaa og smudsige Kævl, Løgn og Bedrag, skulde hun ogsaa svinge sig op og sejle videre frelst og uantastet.

Hun strakte Hænderne op og ruskede i de tykke Jernstænger, der stængte for Ruderne.

„Sæt kun Laas og Slaa for, kongelig Majestæt, alt det I formaar. Men ikke mægter I at kue mit Sind eller bøje min Villie.“

Frem og tilbage gik hun i Taarnkammeret, mens Slæbet fejede henad det snavsede Stengulv. — Det var, naar Dagens Timer randt, at Modet steg med Lyset over Himmelhvælvingen. I de lange, trange Nætter meldte Mismodet sig, og haardt anklagede hun sig selv, fordi hun havde været dum og godtroende nok til at stole paa alle de fagre Ord fra hendes kongelige Ven. Thi hvad andet var han vel end en villieløs Slapsvans, der gav op, naar der krævedes Handling af ham. Havde han ikke nu, da Mands Villie og Mands Mod skulde staa sin Prøve, vist sig som en usselig Regent under Kongens Fravær. Ey havde han haft Tanke for andet end det, der gav Forlyst til Legemets Behov, og kun keret sig i ringe Grad om det Ansvar og de Pligter, der paahvilede Regenten. Dette havde hun bebrejdet ham og ladet ham høre. Kan hænde det var denne hendes Dristighed, som havde vendt hans svage og forfængelige Sind fra hende i de sidste Tider, Nar, som han var efter Smiger og sukkersød Tale.

Ja, tusindfold dum havde hun været, da hun gav ham sin Tro, hun, der havde otte lange Aars Erfaring forud for ham. Nu kunde hun blues ved Tanken om, hvor henført og betagen hun havde været af hans Favntag og daarende Tale. — Men ey kunde det da være en

Dødssynd? Thi det vidste hun for sandt, at ærlig havde hendes Følelse været for ham og uden smaalig Prutten havde hun skænket ham al Livets Lyst.

Slig sad hun i det usle Taarnkammer Dag efter Dag, Nat efter Nat, givende sig sine sorgfulde Tanker og Stemninger i Vold. Nu var det den femte Nat efter hendes Fængsling.

Klagende og hylende fo'r Nordenvinden om Slottets Mure. Gennem hver Sprække og hvert Hul peb den med sælsomme Toner og stak hende med isnende Kulde. Hvor meget hun svøbte og dækkede sig til, værgе sig for denne Fjende, kunde hun ikke, tænderklaprende sad hun og krøb sammen. Og som denne grufulde Nat langsomt skred hen, steg Fortvivlelsen og Haabløshedens Gru frem af Mørket og martrede den stolte Frue til Vanvidkets Rand. Udenfor brølte og rasede Stormen, mens Havets Bølger brød mod Slots-murene, klagende, stønnende og sukkende, som al Verdens onde Aander var sluppet løs.

Tys — lød det nu ikke som Tusinde Stemmers forvildede Raab? Hør, hvor de stiger — højere og højere til et Fortvivlelsens Skrig, hvori en Helvedes Latter og Haan blander sig. — Nu stilner det af og synker til Graad og Klage — Suk og Stønnen saa dybe og hule, at hendes Legeme krymper sig i Rædsel, saa hun farer op og raaber: „Hvem er herinde? Hvad vil I onde Aander mig? Hvem raaber derude i Natten? Hvad klager I mig an for?“

Men Natten er tavs og sort, som det sorteste Kul, kun Stormen skriger stygt i Mørket. Nu lyder det som vilde Dyrs Hylen og saar Barnegraad, eller arme Menneskers Klage i Dødsangst. —

„Er det Dig, mit lille Hjerte, min Soffen? Lider

og Du ilde for Din Moders Skyld?“ — Taarerne, de forløsende, rinder nu, men ikke giver de varig Husvælelse for det oprevne Hjerte. Hænderne strækker hun ud, Armene vil favne det lille, bløde Barnelegeme, det hun i Tanken drages til sig. Ved Berøringen af den klamme, frønnede Mur viger hun tilbage, — ak, saa trøstesløst indestængt er hun fra alt det, hendes Tanke kredser om.

Faar da denne Helvedes og Vanviddets Nat aldrig Ende? Nu lyder det som Latter, først sagte — saa højere, vildt og ræddeligt. Over Havet derude, over Landet og Skovene raser Uvejret, som kom det i Følge med al Jorderigs Jammer og Rædsel. —

Da Slutteren den Morgen kom, fandt han Fru Anne sammensunket og slumrende paa det haarde Stengulv. Lindt gled hans varme, ru Haand hen over hendes Kind. Da han fornam Livets Varme, skyndte han sig ud, og kom kort efter tilbage med et Varmebækken, thi ikke vilde han være med til at pine en skønne Kvinde med ufornöden Grumhed.

*

*

*

Fru Anne stod og stirrede ud ad det tilgitrede Vindu mod den blaa Luft. Stormen havde jaget de tunge, graa Skyer bort, og Solen skinnede helt lystigt ind i Taarnkammeret, — og med de muntre Solstraaler gled nyt Haab ind.

Snart maatte noget ske; thi ikke taalte da hendes mægtige Frænder den Haan og Overlast, som handlet var mod hende. — Prinsen kunde eyheller være til-

sinds at lade hende i Stikken, for dybest inde i hans Sjæl maatte hun dog staa som et stolt og daarende Elskovsminde for ham, — et Minde, der vel var værd at hæge og frede om. — Ja tilvisse, fra ham maatte Frelsen komme, saa Fængslets Døre kunde aabne sig, saa hun fri og frank kunde vandre bort, ladende alt det grumme og stygge bag sig som en ond Drøm. — Kanske hændte det, at de slumrende Kræfter i ham nu vilde røre sig, saa han i Alvor talte sin og hendes Sag for sin høje Fader og begærede hende til Hustru med Ære? Ved Tanken farvede Blodet hendes Kinder. — Nej, end ikke for den Pris skulde hun lade sig tage! Stolt og ukueligt Adelsblod flød der i hendes Aarer, selv om det nu var haanet, skændet og misbrugt af en Konge og en Prins! —

Der lød Larm op til hende fra Slotsgaarden, som naar et Tog af mange Ryttere drog hen over de top-pede Sten.

Fru Anne løftede Hovedet og lyttede. Kanske det var Prinsen eller hendes Broder, Frands Lykke, som kom for at befri hende? Hun hørte Portdøren falde i med sit hule Drøn. Saa blev alt igen stille.

Lyttende sad hun Time efter Time. Intet skete af det, der var faret igennem hendes Tanke, — og atter sneg Timerne sig vaandefuldt hen.

Det raslede med rustne Nøgler ved Taarnkammerets Dør. Stemmer hørtes og Sporer klirrede. — Nu endelig kom vel Befrielsen!

Kongelig Majestæt var det. Høj og bred stod han der, svøbt i sin store Rytterkappe.

Dødbleg rejste Fru Anne sig og bøjede sig dybt for ham. Bag ham stod en Del høje Herrer, hun syntes

at skimte Mogens Høegh til Kærgaardsholm og Hofjunker Knud Ulfeldt.

Kongen gik et Par Skridt frem, Haanden var fast knyttet om Dolkehæftet ved hans Side, Blikket stift heftet paa Fru Anne. Han talte ikke, saa kun med et ildevarslende Blik paa den skønne Kvinde, som stod bøjet for ham. I Døraabningen stod de adelige Herrer og rakte Hals. I deres Ansigter spejlede sig Medynk med Fru Anne. Endelig talte Kongen:

„Naa, saalunde skal vi stædes til Møde, Fru Anne Lykke, — Du Bolerske og letfærdige Kvind.“ Hans staalgraa Øjne ligesom brændte i hendes med fortærende Glød.

Det gav et Sæt gennem Adelsmændene bag ham. De raslede med deres Værger og Sporerne klirrede mod Stengulvet, som vilde de give deres Mishag tilkende. Brat vendte Kongen sig om, saa skarpt paa dem og slog ud med Haanden. „I gode Herrer, lade mig ene her,“ sagde han. Hurtigt trak de sig tilbage, mens Slutteren lukkede Døren til. Kongen og Anne var nu ene. Med korslagte Arme stod han stadig tavs og saa paa hende.

Den haanende og haarde Tiltale fra før havde faaet Harmen og Modet til at stige hos Fru Anne. Endnu stod hun med bøjet Hoved, men fra hendes Øjne for hvasse Glimt, mens hun langsom veg et Par Skridt tilbage.

„Blues Du ey og synker i Knæ for Din Konge, Du letfærdige Kvind, som ey har undset Dig for at ville lægge det unge Blod, den udvalgte Prins Christian, øde ved Din skammelige Færd udi Elskovs Kehraus?“

„Kongelig Majestæt, min allernaadigste Herre fejler

saare, hvissom Eders Naade formener, jeg har bedrevet sligt skammeligt Spil med Prins Christian.“ Hun løftede Hovedet og mødte Kongens Blik. Saadan stod de en god Stund og stirrede paa hinanden som to Falke, der tager Maal af hinanden, inden de farer løs med Næb og Kløer.

„Prins Christian af Danmark har søgt til mig. Kurret, leflet og tigget har han om min Elsk og Estime. Ey blues jeg her for hans høje Fader, al den Stund jeg tilforn har vist, at jeg ey var tilfals for fagre Elskovsord og skønne Klenodier, — selv da en Konge begærede mig. — Jeg beder kongelig Majestæt drage Eder det til Minde. — Men der er andet, som jeg nu blues for, og det er det, at jeg af et ærligt Hjerte og i god Tro til et kongeligt Blods Ord har ladet mig besnære og givet mig i en vankelmødige Mands Vold. — Der er og det, jeg i denne Elskovshandel er stolt over og regner mig til Gode. Det er det, at jeg er mig i Sandhed bevidst, at hin skønne Stund for to Aar siden, da hans Naade Prins Christian fortroede sig til mig om sin store Kærlighed og Estime, jeg da af et godt og uegennyttigt Hjerte stædtes til Møde med ham, ene og aleneste af den Grund, at jeg elskede ham saa højt, som menneskelig Elsk kan række.“ —

Kongens Øjne stod dræbende hvasse paa Fru Anne: „Du haver her talet ud over al min Forventning. Nu har jeg Dit eget Ord for, at Du har staaet i et vederstyggeligt og utilladeligt Forhold til Danmarks udvalgte Prins og kaarede Tronfølger. — Du har og strakt Haanden ud efter Dronningekronen, nægt det, om Du tør?“

Blodet steg op i Fru Annes Ansigt. De rene, skønne Ættelinier tog skarpere Drag, idet hun svarede Kongen:

„Jeg skønner ey kongelig Majestæts Tale ret. Hvad Tilstaaelse er det, at jeg aabent beretter om det, som

ey kan dølges. Og hvad Dronningekronen anbelanger, da var den vel ey for god til at pryde en dansk adelsbaaren Kvindes Tinding, al den Stund vi her til Lands har Blod fuldt saa godt, som det, der rinder i det tyske Rige. Kongelig Majestæt har da selv beviset det, ved at hæve en Adelsdame op ved sin Side som lovformelig Hustru.“

„Dog ey til Landets Dronning. Din forbaskede Kvind, der tør tale slig til Din Herre og Konge.“

„Dette turde være Kongens Fejl, at han ey vovede at hæve Kirstine Munk til Dronning, fast Kongen dog haver megen Elsk og Estime til denne Adelskvinde.“

Det dirrede af Raseri om Kongens Mundvige. Hans Haand greb om Værget, han kunde have dræbt denne stolte, hovmodige Adelsfrue, der talte saa frit, som var hun selv af kongeligt Blod, hvis han havde turdet.

„Hvad angaar min Elsk og Estime denne Sag. Ved Du, om der er flydt Sorg og Forbandelse ud af denne Forbindelse. — Efter Synd kommer Straf, Fru Anne, mærk Dig det! — Vi tales nærmere ved om føje Stund.“ — Ud af Døren stormede Kongen, mens Fru Anne mødig sank sammen paa Bænken.

Ak, efter dette var nok Haabet ey stort om snarlig Frifindelse, slig som hun havde ægget Kongens Vrede. — Aa — saa godt det alligevel lindede at faa talt ud! Aldrig i Evighed skulde Kongen mægte at faa bøjet hende i ydmyg Tiggen om Naade, selv om nok saa haard en Dom blev fældet.

*

*

*

To Dage blev Kongen paa Kronborg tilligemed nogle Rigsraader og Hofjunkere, der var med i hans Følge.

Mørk og tavs var han efter Mødet med Fru Anne, selv under Maaltiderne, hvor det plejede at gaa lystigt til med Drik og Skæmt, herskede nu en trykket Steming. Kongen grundede paa, hvordan han skulde klare for sig, naar han nu maatte gøre Rede for det overilede og vovelige Skridt, han havde foretaget overfor denne kloge og højfornemme Adelsfrue, han havde ladet fængsle. Mange Forestillinger var allerede gjort ham over dette Myndighedsmisbrug. — Kan hænde, hun blev ham en vel seig Gren at kroge eller knække, — men knækkes og ydmyges skulde hun, det svor han hin Stund i Gaar, da han gik bort fra Taarnkammeret. — Som en sorryfuld og ydmyg Høne paa Pinden derinde, havde han ventet at finde hende, og i det Sted fandt han en kæphøj Høg med hvasse Klør. — Men nu ved Retterthinget i Morgen skulde der tales et Alvorsord om denne Sag.

Lange Stunder til at tøve havde Kongen ikke. Saa fort som ske kunde, skulde Vejen herfra føre til Holsten, hvor den fornyede Hær ventede paa hans Overledelse, for at standse General Tillys Indmarsch over den danske Grænse, der var saa stærkt truet mod Syd. Men forinden Afrejsen vilde han nu offentlig fremføre en lovformelig Anklage mod Fru Anne Lykke. Selve Elskovsforholdet mellem hende og Prinsen frygtede han for ikke at kunne komme hende haardt nok tillivs paa. Derimod den Anklage, der lød paa Samkvem med Spaakvinden Lamme Heine i Süderstabel, kunde der bygges en haard Dom paa, efter de vægtige Beviser, Jens Boldmester havde opsporet for hendes Brøde.

XII.

DET var paa Kronborg Slot Dagen før Morten Bisp's Dag i Aaret 1626, at mange højfornemme Folk var samlede til Retterthing i Riddersalen.

Mange Sager havde der været at forhandle, og ligesaa hurtigt var de gaaet fra Haanden, thi der hvor Forlig ej kunde opnaas eller Dom kendes for Ret, blev Sagen udsat til bedre Tider.

Da de løbende Sager var færdige, blev Fru Anne Lykke kaldt for Kongen og de høje Herrer, thi nu skulde Anklage rettes imod hende.

Kongen sidder mørk og alvorsfuld for Enden af det lange Bord. Rundt omkring har Herrerne af Rigsraadet og Kirkens Mænd taget Plads efter deres Rang og Værdighed. I Grupper staar Junkerne og en Del andre Adelsmænd i sagte Samtale og drøfter Udfaldet paa denne mærkelige Sag, som nu skal for.

Der er Biskop Oluf fra St. Anna Kirke, og Provst Daa fra Helligaandskirken. Rigsraad Albert Skeel til Rugaard sidder Kongen næst paa den ene Side, paa den anden Ditlev Reventlov til Brahetrolleborg, og saa videre den lærde Junker Christian Pentz, Knud Ulfeldt, Mogens Høegh, den gamle, hvidhaarede Sigvard Grubbe, den milde og lærde Holger Rosenkrands til Rosenholm og mange flere.

Da Døren aabnes, og Fru Anne Lykke ledsaget af to Drabanter føres ind, bliver der dødsstille i Salen.

Høj og rank gaar hun frem. Hendes sorte, side Rejsedragt af flandersk Klæde falder i bløde Folder om hende. Det lange Slæb bølger fornemt, og det skønne, blege Ansigt omsluttet af venezianske Kniplinger, der falder rigt og blødt ned fra Halsrundingen og de puffedes Ærmer. I det hun gaar hen imod Bordet, rejser alle de høje Herrer sig og hilser hende tavst og ærbødigt — kanske en Kende for ærbødigt, for en Fange at være, thi saa opfattes det nok af Kongen, hans Øjne farer hvasse og misbilligende rundt om Bordet, inden han staalfast hefter dem paa Fru Anne.

Stum og bleg staar hun ved Bordets nederste Ende, dog tør hun møde Kongens strenge Blik, efter at ogsaa hendes Øjne har faret Bordet rundt, og hun har set, hvem der er nærværende. Da hun ser Holger Rosenkrands og Knud Ulfeldt mellem de høje Herrer, gaar der et svagt Smil over hendes Ansigt, thi nu ved hun, at det ej er lutter Fjender, hun her møder.

Kongen rejser sig og staar let støttet til sit Værge; mens han taler, er der dødsstille i Salen.

„Højærværdige Herrer af Kirkens Raad, ædle Herrer og velbaarne Riddere af Danmarks Riges Raad, har jeg bedet endnu bie en Stund og stande til Rette, al den Stund, jeg her i disse høje Herrers Nærvær ønsker at gøre det vitterligt for Eder, og alle og enhver udi mit Rige, om Aarsagen til Fru Anne Lykkes Bortførelse og Arrest. Hvad min Del udi denne Sag anbelanger, da er det saa, at hun aleneste paa mit Bud og Befal er gjort til Fange. Alt for langsommelig Tid siden, var det kommet mig for Øre, at bemeldte Dame, som her staar, ved alskens Elskovs Kunster havde

lokket vor elskelige Søn, Danmarks og Norrigs udvalgte Prins saa i sine Garn, at han, som saa meget yngre og uerfaren var, end bemeldte Dame, saare let var at indfange til Letfærdighed. Da dette var mig bleven forebragt, lod jeg fluksens min kære Hr. Søn kalde, formanede ham faderligt og bad ham herefter lade al slig Elskovsforlyst fare.

Paa dette gav han ogsaa sit Ord. — Men desformedelst ungt Blod er let at lokke, lod bemeldte Dame ham ey heller efter dette Forbud stande i Fred, eftersom hun har fremturet i sin skammelige Adfærd, og aarle og silde ved letfærdig Gesinniken den højvelbaarne Fyrste og Herre opægget og forlokket haver.

For det andet har hun imod alle ærlige Fruentimmeres Sæder og Brug fulgt Prinsen af et Land og ind i et andet, saa at gamle og unge baade inden- og udenlands har af hendes Rippen og Rejsen vidst at tale spottelig. Ud fra dette er dertil at sige, at hun ikke aleneste ganske ringe har agtet sin egen Stand, men endog sat bag Døren den Ære og Reverentze, hun os, som hendes af Gud den almægtigste tilforordnede Øvrighed at bevise skyldig var. Hvorfor vi ingen Betænkende har haft ekstraordinære at lade bortføre og sætte under Fængsels Laas og Lukke, bemeldte Fru Anne Lykke, efterdi hun hverken har kymret sig om Gud i Himlen, sin Øvrighed eller Tugt og Høviskhed udvist, hvilket vi af hende eller nogen at lide eller taale hverken for Gud eller Mennesker kunne forsvare.

Da vi nu kunne befrygte, at hun udi vor Fraværelse skulde videre Horeri anrette, haver jeg anseende det for betimeligt at handle som sket er, paa det at enhver kan tage Exempel deraf og se, at det bør alle og en at holde Gud, sin Øvrighed, Fædreland og egen

Ære udi god Agt, — og naar sligt ey sker, da undergives tilbørlig Straf.“

Under Kongens Tale var ikke hørt andet end Skrivernes skrattende Penne hen over Pergamentet.

Længe var der Stilhed. Paa Fru Annes Ansigt var Farven skiftevis kommet og gaaet. Ufravendt havde hendes Øjne hvilet paa Kongen, mens denne Anklage lød. Ogsaa efter at Kongen havde sat sig, veg ikke Blikket fra ham. Rundt om Bordet sad de høje Herrer og saa forlegne paa hinanden en Stund. Hviskende begyndte de at tale, Mand og Mand imellem, det lød som dæmpet Sus gennem Salen, og alles Øjne søgte Fru Anne, der hun stod ensom og stirrede frem i urokkelig stolt Værdighed, Herskerinden til meget Jordegods og af Adelsæt, den bedste i Danmarks Rige.

Nu, da hun gik et Skridt frem, saas det, at hun ikke var til Sinds at bøje sig, selv for en Konge, der her vilde hende til Livs. — Saa talte hun, med sin dybe, klangfulde Stemme:

„Til kongelig Majestæt og alle de høje Herrer, som her ere forsamlede, har jeg det at sige, jeg ey erkender for Ret, at jeg er fængslet paa lovlig Vis. Den Brøde, hans Naade Kongen klager mig an for, har jeg ey begagnet.“

Kongen for rasende op.

„Der løjst Du, Kvind. Bekendte Du ey selv for mig i Gaar, at Du havde staaet i vederstyggeligt og utilladeligt Forhold til Danmarks udvalgte Prins? Du gik end videre — nægt det, om Du tør — og tilstod uden at blues, at Du havde strakt Haanden ud efter Dronningekronen.“

Dødsens stille blev der i Salen. Urolige Øjne flakkede spørgende om. Kun Fru Anne stod der bleg

og rolig; hun kendte blot Blodets susende Slag i alle Pulse af Harme. Langsomt strøg hun sig med Haanden over Panden, inden hun atter tog til Genmæle.

„Siden kongelig Majestæt selv minder om hin Tale, vi havde tilsammen i Gaar, skal jeg her i det høje Raads Nærvær saa hjertens gerne aabenbare, hvorlunde Ordene faldt.“ Fru Anne saa sig om i Kredsen, og hendes Øjne blev skarpe som Rovfuglens.

„Intet har jeg at blues for. Ingen ved bedre end kongelig Majestæt selv, at jeg ikke har været tilfals for fagre Elskovsord og skønne Klenodier. Ey heller haver jeg skellig Grund til at blues over den Elsk og Estime hans Naade, Prins Christian, har bæret mig med, al den Stund den fandt Genklang hos mig, saa jeg gengældte den af et godt, sanddru og ærligt Hjerte, aleneste af den Grund, at jeg elskede ham saare højt, — ja, som jeg alt har sagt kongelig Majestæt, saa højt som Elskov kan række, — og det tør hænde, jeg rækker højt, naar jeg stædes til Møde med den, som jeg haver Elsk til.“ — Der gik en Sitren igennem hende, og Blikket stirrede vildt frem. Denne Bevægelse bredte sig til de høje Herrer, saa og de fornam, at den Kvinde, som stod her anklaget for dem, var værd en ærlig Mands Elskov. Ingen af Herrerne var mere betaget, end den unge Hofjunker, Knud Ulfeldt. I sit stille Sind svor han, at turde ingen andre tale til hendes Forsvar i Kongens Nærvær, saa skulde han.

Kongen gispede efter Vejret, uden at faa et Ord frem, derimod tømte han ofte Bægeret, der stod ved hans Side.

Saa tog Fru Anne atter til at tale. Først sagte med bøjet Hoved, senere i stigende, bevidst Højhed.

„Kongelig Majestæt bebrejdede mig haardelig, at

jeg havde strakt min Haand ud efter Dronningekronen. — Ey heller blues jeg ved at tilstaa det, al den Stund, jeg ey agter ædelt, dansk Adelsblod for ringe til at stige op til Danmarks Trone. — Hans Naade, Prins Christian, gav mig mangt et dyrt Løfte om, at Kirkens Baand skulde forene os.“ — Med Værdighed saa hun sig om i Kredsen. „Er den Synd saa stor, at tro paa et kongeligt givet Ord?“ —

Kongen rejste sig nu op og slog i Bordet, saa Kander og Bægre dirrede: „Der hører I selv, I høje Herrer, hvilket snedigt og letfærdigt Fruentimmer hun er! Det faar være nok nu. Retten er hævet!“ —

Holger Rosenkrands rejste sig sindigt op og talte roligt og fast: „Kongelig Majestæt faar tilgive, at jeg derudi ey er ret enig med Eders Naade. De højvelbaarne og velbaarne Herrer Riddere af Danmarks Riges Raad og de højærværdige Kirkens Mænd, som her er tilstede, formener jeg vil give mig Ret, naar jeg hævder, at det bør være velbyrdige Fru Anne Lykke tilstædet at tale og forsvare sig her overfor den grumme Anklage, der vel formløst er rejst imod hende af kongelig Majestæt.“ Alle Adelsmændene rejste sig, kun Bisp og Provsten blev siddende. —

„Værgeløs og ene staar Fru Anne Lykke her. Ingen Frænder er nærværende til at yde hende Forsvar og Hjælp. Til Vold overfor en værgeløs Kvinde, kan jeg ey være med! Derfor er det min Bøn og mit Begær, at hun faar Lov til at fremstille sin Sag for os, da det for hende kanske kan komme til at gælde Velfærd og Ære.“

Kongen lod sig falde tilbage i Stolen igen. „Tal da, hvis Du har mer at sige,“ sagde han.

Taknemlig saa Fru Anne hen paa Rigsraad Holger Rosenkrands, — og atter blev der Dødsens Stilhed.

„Højvelbaarne Hr. Holger Rosenkrands har saa sandt Ret. Værgeløs staar jeg her i Dag til Rette for en saare grum og uretfærdig Anklage. Hedengangen er min høje Fader, Rigsraad Henrik Lykke, og langt herfra sidder min eneste nære Slægt, min kære Broder Frands Lykke til Overgaard, som ey er bleven budsendt for at være nærværende ved denne Færd mod hans Søster. — Men det tør jeg sværge for Gud den almægtige, min Konge og de høje Herrer, at kunde min salig hedengangne Husbond, Lehnsmand Caj Rantzau vidne for mig, da vilde hans Udsagn lyde paa, at jeg i de otte Aar, jeg var hans Hustru, ey nogen Stund har krænket hverken hans eller vort Huses Ære med letfærdig Færd. — Frit var jeg stillet, da hans Naade Prinsen aabenbarede mig sin Elsk, og som fri og ubunden Kvinde gav jeg ham min igen. Eyheller blues jeg derfor! — Men der er andet, jeg blues for, og det er det, at jeg ey fluks brød vort Forhold, da jeg fornam, det ey var Prinsens Hensigt at indfri sit Løfte og gøre mig til hans Ægteviv med Ære, — og da jeg mærkede, at han var lastefuld og hengiven til Svir og megen anden Letfærdighed.“

„Du drak da bravt selv med ham,“ afbrød Kongen.

„Ja, det gjorde jeg stundom, men det var fordi, jeg derved formente, jeg kunde afvende desmere fra ham.“

„I hører nu selv, I høje Herrer, hvorlunde hun sætter en Ære i sin Skændsel,“ nikkede Kongen med et ilde Smil.

„De høje Herrer skal høre mere. Den Stund, da Prins Christian for knap og nap en Maaned siden aabenbarede for mig, at hans høje Fader, vor naadige Konge,

strengelig havde forbudt ham at have Elsk og Fortroende til mig, da brød jeg selv vort Forhold, — og det sværger jeg her for Gud i Himlen og min højeste, jordiske Øvrighed, at jeg siden da ey har været stædet til Møde med Prinsen. End ikke hin ulyksalige Dag, da jeg drog ud fra Harridslevgaard for at fare til Nyborri, og Prinsen kom og med grædende Taarer bad mig tøve, hørte jeg paa ham, men drog min Vej, ladende ham ene tilbage med sit Følge. — Dog vil jeg nu her ey lægge Skjul paa, at jeg forventer, at hans Naade Prins Christian vil tale min Sag og give mig den Oprejsning, som jeg med Rette kan kræve.“

Kongen for atter op: „Der høre I selv, hun formener, at Kongen — Prinsen og hele det danske Rigsraad skal falde hende til Fode. Ret saa min Dukke, nu kommer vi fluks og knæler ydmygelig for Dig. Der er blot et lidet andet Mellemværende, Dig og mig imellem, som vi først skal have klaret. Din forbaskede Kvind har nok søgt og annammet Magt over Prinsen ved fule Trolddomskunster. Hans unge Villie har Du manet til Lydighed og Underkastelse ved Elskovsdrik og anden Forgørelse, — og mig, Din Konge og jordiske Dommer har Du villet skade paa Liv og Helse, for at Vejen kunde vorde aaben lige til den gyldne Krone, Du saa graadig har rækket efter.“

Dødbleg blev Fru Anne ved disse Ord; thi som et Dommedags Brag kom denne Anklage over hende. Hænderne greb fat i Bordet, træt og segnefærdig som hun var. — Triumferende betragtede Kongen hende. Nu endelig fik han Ram og fast Tag i den stolte Frue, vitterlig som det var for alle, der saa hende her, at hun følte sig skyldig. Over Adelsmændenes Ansigter gik der Skygger af Usikkerhed, og alles Øjne søgte Fru Anne.

Knud Ulfeldt, som saa, hun var ved at daane, rejste sig, skød sin Stol hen til hende og hjalp hende læmpeligt til Sæde. Det varlige Tryk af hans Haand paa hendes Arm vakte hende til Liv igen. Deres Øjne mødtes, hendes i Taknemlighed og hans fulde af Medlidenhed og Betagethed over det djærve Forsvar, hun havde ført for sig.

„Svar nu, i alle de Djævles Navn, som Du har plejet Omgang med,“ brølede Kongen, helt glemmende sin Værdighed.

„Udi denne Sag har jeg intet at sige, al den Stund jeg ey er mig noget ondt bevidst, efterdi jeg aldrig har behøvet at søge Trolddomshjælp for at vende Mands Kærlighed til mig.“ Det kom lavt og usikkert, thi endnu havde hun ej forvundet Slaget af denne sidste Anklage.

Atter rejste Holger Rosenkrands sig, idet han bøjede sig dybt for Kongen.

„Hvad denne Anklage anbelanger, da maa der først granskes og forfares efter Beviser, som rettelig kan ærklæres fuldgyldige. Og beder jeg her, paa Fru Anne Lykkes, den højvelbaarne Caj Rantzaus Efterleverskes Vegne, om en klar Udtalelse, hvorpaa kongelig Majestæt støtter denne svare Anklage?“

„Udi denne Sag trænges ey mange Ord, men Dom desto snarere. Det er forebragt mig vederhæftigt og beviseligt, at hosstaaende Fru Anne Lykke har søgt Spaakvinden Lamme Heines Hjælp for ved Trolddomskunst at tilvende sig Prinsens Kærlighed og ligeledes ved samme bespottelige og forargelige Kunst at øve ondt over mig, hendes Konge og Herre. At sno og vende Dig fra dette, vil nok falde Dig vanskeligt.“

„Intet har jeg at svare herpaa, da jeg intet ved,

allernaadigste Konge. Kun saa meget fornemmer jeg nu, at Vold gaar foran Ret i Danmarks Rige," lød det med træt og brudt Røst fra Fru Anne.

„Mig synes, der nu er skellig Grund til at udsætte Sagen. Thi meget maa her vorde undersøgt og klargjort, førend noget retsligt Skridt kan foretages mod den velbaarne Frue," indskød Holger Rosenkrands.

„Glem ikke „dydsiret“ og „højvelbaarne“,“ vrængede Kongen, som nu begyndte at føle sig usikker ved alle de tilstedeværende Herrers saa aabenbare Mishag og Uvillie til at fremme denne Sag.

„Det er derfor mit ærbødige Forslag at udsætte Sagen og skikke Fru Anne Lykke tilbage til hendes Gaard paa Fyns Land, for at hun der kan afvente, hvad videre er at foretage hendes Sag anbelangende," fortsatte Holger Rosenkrands.

„Nej, ikke om saa Djævelen selv kom for at fri hende," fo'r Kongen op. — „Det er min Villie og Befal, at hun forbliver i Fangenskab, saalænge Sagen staar paa. Nu da jeg saa hastigt maa fare herfra, kan jeg ey tage Beslutning om, hvor hun skal forvares, eller ved hvilken Herredag Sagen skal fremmes. Ret snart skal hun høre fra mig.“

Rosenkrands vilde atter rette Indvending, men Kongen atbrød ham kort: „Intet kan her ændres, min kære Rigsraad," — højt sagde han til de andre: „Retten er hævet! — Før Fru Anne Lykke til Taarnet," raabte han til Dørvagten, og i samme Nu kom Drabanterne ind og fulgte hende ud og videre gennem Slottets lange Gange til det skumle, kolde Taarnkammer.

Idet hun forlod Riddersalen, fik hun dog hvisket til Knud Ulfeldt, der stod hende nærmest, „bed for mig

om et mildt Fangenskab, og om min liden Datter Sofie maa komme til mig.“

Inden Kongen fjernede sig, blev der af Holger Rosenkrands og Ulfeldt saa mindelig bedt om denne Gunst. De fik ogsaa Løfte paa, at hun ikke skulde sættes i haardeste Fængsel, og at der skulde ydes hende skyldig Hensyn, indtil Dommen faldt. — Hendes Begær om at have Datteren hos sig, blev kort afslaaet med de Ord: „I en Horerskes og Bolderskes Varetægt kan ey et Barn fortros.“

*

*

*

Før Kongen henad Aften forlod Kronborg, havde han givet Befaling til, at Fru Anne Lykke skulde forvares paa Båhus Fæstning.

Allerede Dagen efter gik hun ombord i den Skude, som skulde føre hende til Gøteborg. Derfra sejlede hun videre i Baad op ad Gøtaelven til Byen Kungelv, hvor Fæstningen med sine graa Mure laa som en Ørne-rede paa Toppen af Klippen paa den lille Ø, hvor Elven skiller sig i to brede Arme og løber om Hissingen.

Helt ene og forladt var hun ikke her; thi hendes Ven og Barndomskammerat, Jens Sparre, var Kommandant paa Båhus, og han gjorde hendes Fængsel saa mildt, som det stod til ham. Ordren lød paa, at hun skulde sættes i det østre Fangetaarn, det som kaldtes „Mors Mösse“, den Ordre maatte jo følges. Men her fik hun en god Seng at sove i og megen anden Lempelse. Om Dagen kunde hun gaa om indenfor Fæstningens Volde, hvor hun vilde, og hos Jens Sparre og

hans unge Frue paa Kommandantboligen, var hun altid velset.

Trods det milde Fangenskab, sneg Tiden sig knu- gende langsomt hen. Sjældent fik hun Efterretninger fra Danmark, og naar de kom, lød de lidet trøstelige. Saaledes fik hun hen ad Vintren Underretning om, at Kongen kort Tid efter, han havde forladt Kronborg og naaet sit Kvarter i Stadeby i Slutningen af November, han da for at gøre Rede for sin Adfærd ved hendes Fængsling havde udstædt et aabent Brev til samtlige Indbyggere i Danmark og Norge, saalydende:

Ii Christiann den fjerde, med Guds naade Dan-
marckis, Norgis, Wendis och Gottis Konning,
hertug udj Slesvig, Holsten, Stormarn och Dytmerßen,
greffue udj Oldenborg och Delmenhorst etc., helse alle
vore fiere tro vndersaatte, saa mange som bygge och
boe offuer vore riger Danmarck, Norge och derunder
liggende provincier, fierligen och euindeligen med Gud
och vor naade. Paa det alle och huer af eder, saa
mange som Gud den allermegtigste hassue for øyne
och eders federnelands velferdt gierne see och ynske, saa
och lyst och vilie hassue till it erligt och christeligt lif
och leffnit, kunde nocksommeligen forfare aarsagen till
fru Anne Lyczis hastige bortførelse och arrest, da hassue
wi naadigtt for gott anseet eder alle och huer samtligen
den hermed att lade tilkiendegissue. Som er først, da
hassuer hun emod ald erlig fruentymmers och enckers
manere udj vor fiøbsted Kolding, der almindelige herre-
dage nu sidst forleden ere bleffuene holdene, sig paa
nogle vgers tid (w=anseet hun till samme herredage
intet skall hassue hassit att forrette) opholdt, och der med
drif och anden letferdighed aarlig och sildig den høy=

baarne første och herre, herr Christian den femte, Danmarkis, Norgis, Wendis och Gottis udvalde printz, woris elskelige fiere h: sønn, som nu vdi woris fraverelse aff oss naadigtt till regeringen er forordnet, opholdt, og hans fierlighett allehaande slett gesindeten till opvartning tillstankit, huilckit wi paa fremmede steder udj denne besuerlige tilstand dageligen motte erfare. For det andit da hassuer hun emod alle erlige fruentymmers seder och brugg folgit effter høybemeldte hans fierlighett ud aff it land ind i det andit, saa att baade unge och gamle inden och vden lands hassue om hendis rippen och reysen vist att tale spotteligt nock. Aff huilcken leylighed er att eracte, att hun icke alleniste gandske ringe hassuer acted hendis egen stand, medens end ochsaa satt bag dørren den skyldige ære och rewerenke, hun oss som hendis aff Gud den allermegtigste tilforordnede øffrighed at bevise skyldig var: huorfore wi ingen betenckende hassue hassit extraordinarie process emod hende att begynde, effterdi hun hverken om Gud i himmelen eller om sin øffrighed, tuct och høffuisshed passit hassuer, huilckit oss aff hende eller nogen att lide eller taale wi hverken for Gud eller mennisken kunde forsvare. Wi oss ochsaa hassde att befrycte, att hun udj woris fraverelse skulde oss videre harme anrette. Huilckit wi saaledis som forbemelt hassue forordnit att publiceris, paa det en huer fand hassue exempell Gud, sin øffrighed, federneland och egen ære att elske og holde udj god act, under tilbørlige straff. Giffuit udj vort hoffuit quartier Stadeby den 24. novembris aar 1626.

Wnder wortt signett.

Christian. *)

*) Rigsarkivet i København. Domme, Tingsvidner m. m.

Dette aabenbare og uretfærdige Skandskrift formaade paa langt nær ikke at bøje den stolte Fru Anne.

„Der kommer end en Dag efter denne, Kong Christian,“ sagde hun, mens hun i Raseri knyttede Hænderne og truede op mod det maledede Kontrafej af Kongen, der hang i Herrestuen paa Kommandantboligen paa Båhus Fæstning. I stort Sindsoprør gik hun op og ned ad Gulvet. Lidt efter traadte hun hen til Bordet, hvor Jens Sparre sad og vederkvægede sig ved Ølstoben.

„Se paa mig, Tage. Fornemmer Du, hvor ond og haard jeg er vorden i denne bitre Strid, hvor min Ære skændes, og mit Liv lægges øde, al den Stund, jeg udi hele Danmarks Rige staar som en usselig Horekvind og et letfærdigt Fruentimmer, lig dem der stilles offentlig frem til Beskuelse i Gabestokken! —

Hvi skal jeg lide saa ilde, som dog intet andet ondt har bedrevet end det, at jeg elskede Prins Christian for en Stund?“

„Er Rusen da nu forbi, liden Anne?“

„Ja, forlængst er jeg vaagnet op fra det Gøglespil. Nu raaber jeg Ve over hin Stund, der forhen var min Livsens Lykke og Stolthed. — Men ham, Du — Prinsen, hvi tier han? Hvi rører han ey Haand eller Mæle til Forsvar for den, som jo aldrig har beviset ham andet end det, som godt er? — Hvi vil han lade sig krænke ved denne skammelige Skrivelse? — Tvi paa det falske, kongelige Blod, — og tvi paa ham der, kongelig Majestæt selv, der agter Elskovs Forlyst og alt, som godt er, saa ringe, at han skænder det bedste Blod i den danske Adelstand.“

Og som hun ikke havde nok i tomme Trusler,

greb hun Ølstoben og sendte dens brune, klæbrige Indhold lige i Synet paa Kongens Billede: „Fanden skal ta' mig, som jeg her staar, om jeg vil lade mig sligt gefalde,“ sagde hun, mens hun dirrende af Harme stod med oprejst Hoved og lynende Øjne efter det Slag.

„Anne — Anne, styr Din Tunge.“ Jens Sparre saa sig ængstlig om. „Godt er det, at ingen af Fæstningens andre Befalingsmænd er nærværende, dette kunde ellers komme til at koste Dig Din Hals?“

„Ja — hvad sagde saa det? Naar Æren er strøget, kan og Halsen ryge. — Men hvi sidder alle I Adelsmænd stille hen og folder fromt Hænderne, naar en Adelsdame uforskyldt og skammeligt sker Uret og Forsmædelse? Haanes jeg, saa haanes og alle I, som Standsfæller er.“

Atter tog hun paa at vandre op og ned ad Gulvet, med korslagte Arme og bølgende Barm. — Lidt efter lidt faldt dog mere Ro over Sindet, indtil Modløsheden atter greb hende.

„Saa hjælp mig da, Jens Sparre. Du, som kender mig fra Barnsben, lige fra hin Stund, Du hos Din Moder, Fru Clara, saa tit og ofte tog mig paa Fang og trøstede mig, naar jeg havde faaet Straf for min Uvornhed. Da værgede Du mig altid og sagde, jeg var en liden hidsig, men god Jomfru, som man blot skulde fare frem imod med Lempe. — Læg nu atter et godt Ord ind for mig hos dem, som mægtige er udi denne Sag?“

„Giv blot Tid, Anne. — Jeg har jo sendt Skrivelser rundt til alle dem, som formaar noget. Svar lader nok ey længe vente paa sig. Men drag Dig til Minde, at

vi lever i Ufredens Tider, og at kongelig Majestæt er langt fra sine Riger og Lande.“

„Og imens skal jeg tæres hen i Fængsel og i Savn efter alt mit, som nu ødes og stædes i Forfald.“

Jens Sparre saa leende hen paa Fru Anne, mens han godmodigt stod og tørrede Kongens Billede af efter den store Ølskvæt.

„Mig tykkes dog ey, Dit Fængsel er saa haardt. Kongen skulde blot vide, hvor læmpelig jeg farer frem mod den grumme Misdæderske, han har overantvordet mig til Forvaring under sikker Laas og Slaa.“

„Du tilgive den liden Anne, Jens.“ Hun gik hen og lagde Armene om hans Skulder. „Her har Du mig god og blid igen, som forhen i de glade, muntre Barndomsdage, da et Strøg af Din Haand paa min Kind og et godt Ord altid gjorde mig saa lind og god.“

„Ret saa, Anne. Kan hænde jeg nu tør aabenbare Dig, hvad som er hændet i Danmark udi denne Sag. Vore Venner og Frænder dernede har eyheller ligget paa den lade Side. Kæremaal og Bæsværinger har de ført over den haarde Behandling og Tiltale, som er bleven Dig tildel. Nu har jeg bekommet Brevskaber fra Din Svoger, Hans Lindenow paa Kalundborri, til Svar paa Din Begæring om at drage hjem til Din egen Gaard, for der atter at forenes med Din Datter Sofie, som Du haver saa stor Forlængsel efter.“

„Hjerte Jens, saa giv da hid, at jeg kan se hvad Svar, Kongen har givet herpaa. Men sig fort frem, om min liden Soffen lider vel?“

Frem bag Vamsen tog Jens Sparre et Bundt Brevskaber og glattede dem ud foran sig paa Bordet: „Her er nu først Brev fra Hans Lindenow. Se selv, hvad han skriver“:

„Velbaarne Her Oberst Jens Sparre,
velagtede Frænde o. s. v.

„Som Svar paa Din og min Svigerskes, Fru
„Anne Lykkes Skrivelse, haver jeg at berette, at
„den liden Jomfru Sofie i alle Maader haver det
„godt, og lever vel. Kun haver hun stor For-
„længsel efter sin hjerte Moder, for hvem hun
„saa skønne beder til den gode Gud baade ved
„Aften silde, naar hun lægger sig, og naar hun
„ved 7 Slet om Morgen sidder op. Udi Viden-
„skabens Forfarelse gaar det og godt, takket være
„den kære Gud Fader, som haver givet hende et
„godt Nemme. Dansemesteren er og tilfreds med
„de Fremskridt, hun gør udi Pas og Reverence,
„saa alt anbelangendes den liden Sofie er godt
„og vel.

„Dernæst haver jeg at berette, at hans Naade
„Kongen nu synes at være faldet til Ro og Be-
„sindelse i Sagen anbelangendes Fru Anne og
„Prinsen, hvilket fremgaar af den Skrivelse, som
„jeg haver modtaget fra ham, og som jeg her ved-
„lægger i Copie.

„Mig og mange andre gode Mænd af den danske
„Adelstand tykkes og, at kongelig Majestæt er faret
„for grumme frem og haver overilet sig ved uden
„forudgangen lovlig Rettergang at belægge vor
„kære Svigerske med saa strengelig Arrest. Derfor
„haver vi, saa mange som ere hendes Frænder og
„Venner, forestillet hans Naade det uberettigede
„heri, og dette haver nu haft til Følge, at kongelig
„Majestæt er tilsinds at give sig, og herefter fare
„mere besindigt frem. Nu er det vort Haab og
„Fortrøstning, at vor kære Svigerske i ydmyg Tak

„og god Fortrøstning tager imod dette Bevis paa
„vor kære Herres og Konges store Naade?“

„Gud Fader i Himlen ske Tak, saa har da Kongen
endelig givet sig. Tak og Pris og til Frænder og Venner,
som haver taget sig af min Sag.“

Jens Sparre saa alvorligt op paa Fru Anne. „Du
læse nu hans Naades Brevskab først, inden Du takker
og priser for højlydt.“

Kongens Brev lød saaledes:

„Vi Christian den Fjerde, med Guds Naade,
„Danmarks, Norges, Venders og Gothers Konge
„o. s. v. hilse Dig naadigst.

„Vid at vi naadigst er tilfreds, at dersom os
„elskelige Fru Anne Lykke vil udgive hendes
„*revers*, saasom denne herhos følgende Copie inde-
„holder, og love den siden at holde og efterkomme,
„at hun da maa komme hjem til hendes eget Hus
„igen, eftersom Du af samme Copie videre kan
„erfare. Dog saa, at hendes Datter, os elskelige
„Jomfru Sofie Rantzau og ikke uden vor udtryk-
„kelige Befaling igen fra Eder forløffuis, førend
„Gud hende naadigst udi Ægteskab forføjer. Thi
„bede vi Dig og naadigst befale, at Du haver flittigt
„Indseende med, at forne Fru Anne Lykkes hendes
„Datter, imidlertid hun er udi Dit Hus, hos Din
„kære Hustru, hverken med Skrivelse, Bud eller
„i andre Maader lader besøge, med mindre det
„sker med Din og forbete Din Hustrus Minde og
„Vidskab.“ *)

*) Reversen, hvoraf Copi medfulgte dette Brev, lød paa, at Fru Anne Lykke forpligtede sig til, straks at begive sig hjem til sit eget Hus, og fremdeles der altid at opholde sig, og paa intet andet Sted at komme end i Kirken, og hvor hun paa

Atter gik Fru Anne rastløs op og ned ad Gulvet, da hun havde læst denne Skrivelse.

„Saalunde er det, hans Naade vil lade mig fare til Danmark. Fange skal jeg vorde paa min egen Gaard, og dertil formenes det mig at have min Datter hos mig. — Nej, Kong Christian, for denne nye Haan og For-smædelse køber jeg ikke min Frihed! Endnu kan jeg tøve en Stund her i Fængslet, thi ikke nejer jeg mig efter dette Kongebud. — — Skriv, Jens Sparre — skriv Kongen og det høje Raad til, at enten maa jeg med Æren entlediges, al den Stund jeg ey er mig den Brøde bevidst, som mig tillægges, eller hvis dette ey kan tilstedes, jeg da forbliver indtil videre som Fange paa Båhus Fæstning.“ —

„Hør nu og denne liden Skrivelse, som Hans Lindenow ganske privatum har vedlagt Brevskaberne til mig. Han skriver:

„Helt geheime har jeg faaet det Budskab, at „Kongen, naar han vender tilbage fra Holsten, lov- „formelig vil anklage min kære Svigerske for at „have øvet Trolddomskunster for at skade Kongen „og fremme Prinsens Kærlighed til sig. For stren- „gelig at føre denne Sag frem til Doms, haver han „alt ladet Spaakvinden Lamme Heine fra Süder- „stabel fængsle og føre til Odense. Bemeldte „Kvinde har og ved Pinen bekendt, at der havde „været en Pige hos hende, sendt fra Fru Anne „Lykke, og givet hende Guld for at hun kunde mage „det saa, at Prinsen kunde blive ved at have hende

Rettens Vegne maatte møde i egen Person. Ligesom hun ogsaa forpligtede sig til at lade Datteren blive hos sin Faster, Fru Elisabeth Rantzau, og altid være hos hende og følge med hende indtil hendes Giftermaal.

„kær. Ligeledes havde Pigen begæret i sin Frues
 „Navn, at Spaakvinden ved sine Trolddomskunster
 „skulde ombringe Kongen eller gøre ham andet ondt.

„Senere er kommet mig for Øre, at det er
 „min Svigerskes forne Høvidsmand, Jens Bold-
 „mester kaldet, som har røbet dette for hans
 „Naade, Kongen.

„Er der noget i denne svare Anklage, da til-
 „raader vi, hendes Frænder og Venner, at Du,
 „kære Oberst Sparre, lader det have Udseende af,
 „at hun er flyet fra Båhus, samt at Du, saa geheime
 „som ske kan, skikker hende til Stockholm, for at
 „hun der udi Frihed kan afvente Processens videre
 „Gang. Som Sagerne nu staar mellem Sverige og
 „Dannemark, yder Kong Gustav Adolf hende nok
 „sin Beskyttelse.“

Fru Anne smilte et koldt Smil og drog paa Skuldrene, mens hun atter gik op og ned ad Gulvet.

Saa standsede hun atter foran Kongens Billede, løftede truende Haanden og raabte: „For slig Løgn vil en Konge købe sig Hævn, tvi — og tusindfold tvi! — Nej, Jens Sparre, ikke skal Du komme i Fortræd for min Skyld. Jeg flyer ikke fejgt, al den Stund jeg udi dette ey er mig nogen Brøde bevidst.“

„Anne, har Du aldrig søgt hin Troldkvinde, — aldrig begæret hendes Hjælp til det, Du anklages for?“

„Aldrig, Jens Sparre, det sværger jeg ved min Sjæls Salighed og ved min Datters uskyldige Hoved, — aldrig!“

„Gud være lovet, Du ey er skyldig i saa svar Synd. — Men nu sværger og jeg, at Ret og Retfærdighed skal ske Fyldest i Danmark. I Morgen, den

Dag, farer jeg til København og møder frem med Brev og Fuldmagt paa Dine Vegne for at begære denne Sag fremmet ved Dit eget personlige Vidnesbyrd ved Retterthinget i Odense. Vær nu ved godt Mod, Anne, thi snart skal Befrielsens Time slaa for Dig, for nu skønner jeg, at Kong Christian har vovet sig vel langt ud i sin Vrede mod Dig. Ey længe skal Du paa denne krænkende Vis sidde her som Fange.“

Bevæget rakte hun sin trofaste, gamle Ven Haanden: „Retten maa vel en Gang sejre overfor Løgn og Uret,“ svarede hun. — „Men det sværger jeg her, falder Jens Boldmester i min Vold, da skal han kende det slig, at han vil tigge mig om, som Forløsnings Naade, at faa Lov til at dø.“

XIII.

FOR Danmark var det tunge Tider. Aldrig kom der gunstige Tidender fra Krigsskuepladsen. Kongen søgte, saa godt han formaaede, at holde General Tilly fra Grænserne, men det var, som al Lykke og Held havde forladt ham. De fremmede Tropper drog stadig længere Nord paa. Wallenstein var kommet til med sin Hær og oversvømmede hele Holsten og Slesvig og truede stærkt med at gaa op i Jylland. Selv Kongens Forbundsfæller faldt fra og gik over til de kejserlige, da det kneb. Hans nære Frænder sveg ham. Hertug Frederik af Gottorp blev aabenlyst Forræder og sluttede Forlig med Fjenderne, hans Broder, Hertug Adolf bar sig endnu skammeligere ad; han gik i Kejserens Tjeneste og kæmpede mod Christian IV, gik endog saa vidt, at han bad Kejseren om at sætte den danske Konge i Rigets Akt, og som Løn give ham hele Norge og den kongelige Del af Hertugdømmerne.

Hæren, som mest bestod af lejede tyske Svende, flygtede, saa snart de saa sit Snit til det, og de, som Kongen beholdt, skændte, brændte og plyndrede overalt, hvor de kom frem, saa det mange Steder gik saaledes, at de kejserlige Tropper blev modtagne med aabne Arme, mens de danske blev udjagne af Borgerne i Byerne.

Under disse sørgelige og lovløse Forhold havde Kongen ingen Tid tilovers for sine private Anliggender, og Sagen mod Fru Anne Lykke maatte derfor foreløbig hvile.

Og alt imens sad Fru Anne som Fange paa Båhus.

Prins Christian var straks ved hendes Fængsling sendt med en Afdeling af Hæren mod Wallenstein. Men til Feltherre duede han ikke. Først blev han trængt tilbage ad Rendsborg til af de kejserlige Tropper. Som Flygtning drog han videre til Breitenborg, hvor han satte sig fast hos Gert Rantzau. Efter 12 Dages Belejring maatte Slottet overgive sig, og Prinsen med sit Rytteri flygtede nu mod Nord, mens den gamle, stolte Borg blev plyndret, og Henrik Rantzaus store, berømte Bibliothek, der var Slægtens Stolthed, spredtes for alle Vinde og ødelagdes.

Kongen mødte de flygtende Skarer ved Flensborg. I stor Vrede tiltalte han Prinsen: „Hvor Du er med, skal Nederlag og al Ulykke nok følge“, sagde han. Forgæves søgte han at tale Officererne til Rette, men intet hjalp, alt var i Opløsning. Hans Befaling til langsom Marsch mod Haderslev, blev ikke adlydt, al Krigstugt var brudt. I Sorg og Harme over Nederlagene og over den frygtelige Tilstand, Hæren var i, hvor ikke en Gang hans egne Folk vilde lyde ham, ilede han til Kolding.

Her tabte han helt Besindelsen. Ude af Stand til selv at tage nogen Beslutning, opgav han Jylland, og tog over Bæltet til Fyn, hvor han slog sig ned paa Dalum Kloster ved Odense.

Saasnart han havde forladt Kolding, plyndrede hans egne Tropper Koldinghus.

Fra Dalum sendte Kongen den unge, smukke

Oberst Otto Ludvig, Rhingreven kaldet, til København for at afhente og ledsage Kirstine Munk til Dalum.

Den galante Greve røgtede dette Hverv saa godt, at han fik Kirstines letfængelige Hjerte til varmt at banke. Denne Amour, som til at begynde med var ret uskyldig, blussede ved det lange Samvær stadig op, saa det endte med, at Fru Kirstine fik en saa voldsom Elsk og Estime til ham, at hun end ikke i Kongens Nærværelse forstod at skjule sin Følelse. Christian d. IV's Mistanke blev vakt, og dette tilligemed alle de andre store Ulykker, der ramte ham og Landet ved Krigsnederlagene, gjorde ham bitter og mistænksom.

I alle Forhold blev han svegen. Hustru, Frænder og Venner gik over paa Fjendernes Parti, og selv Tronfølgeren, Prins Christian var nu Troen tabt paa. Han, som var sat til at samle Tropperne i Kolding, var den første til at flygte, da de kejserlige med Wallenstein nærmede sig. Nu oversvømmedes hele Jylland, og uantastede røvede og plyndrede Krigsfolket overalt, hvor de kom frem. Alle Forhold var i Opløsning, Ejendommene lagdes øde, og Bønderne nægtede at gøre Hoveriarbejde eller i det hele at vise Lydighed.

Og imens flygtede Prins Christian op gennem Jylland, kom over Ringkøbing Amt helt op til Thy. Da han naaede Thisted, væltede han med Vognen og fik flere drøje Skrammer, deriblandt en Skade i Laaret. Syg og elendig maatte han alligevel drage videre, for her var ingen skønne Fruer til at pleje og hæge om ham. Paa Gaardene forskandsede de sig, naar han viste sig med sine vilde Skarer, som ikke gav Fjenderne noget efter i Selvtægt. Halvdød naaede han Aalborg, og her ydede en Borgerkone ham Hjælp.

Hun var gammel og styg, saa nogen Elskovsforlyst blev det ey til. For at naa tilbage til Hovedstaden, maatte han lægge Vejen om ad Gøteborg. Syg og elendig naaede han dertil og søgte Hvile paa et Herberge.

Budskabet om Fru Anne Lykkes Fængsling var naaet ham nede i Bremen. Noget videre stærkt Indtryk havde det ikke gjort paa ham, thi han følte sig stadig dybt krænket over, at hun hin Dag paa Harridslevgaard havde vist ham sin Haan og Ligegyldighed ved at rejse bort, da han kom for at gæste hende og vise hende den Naade og Ære at slaa en Streg over Nattens Hændelser, fra den Gang hun havde laaset Døren, da han begærede at komme ind til hende. Med Fred og Forsoning var han draget did, og saa havde hun vovet helt aabenlyst at haane ham ved at drage bort i samme Stund, han red ind paa Gaarden med sit Følge. Alt dette var ikke glemt. Derfor var ogsaa det Forsvar, han førte for hende hos sin høje Fader ikke af den Kraft og Varme, at Kongen fandt sig beføjet til at tage Hensyn dertil.

Men nu, da han var hende saa nær, vaktes hans Længsel og vilde Begær efter hende, og alt som Dagene gik, og han atter kom til Kræfter, blev Længselen saa stærk, at han ikke formaaede at drage videre, inden han havde set hende.

*

*

*

Sommeren var gledet paa Held; dog var denne Septemberdag helt lummervarm. Prinsen kedede sig lumskelig, thi endnu tillod hans Helbred ham ej ret at svire og ture om med de faa Kavallerer, der var i hans

Følge. Desforuden opholdt han sig ogsaa ganske geheime i Gøteborg, thi han vilde ikke have det aabnbaret, at han som Flygtning fra Danmark var tyet her til.

Saa var det, han vovede at stædes til Møde, med den skønne Frue, som forhen havde været ham saa god, — ak, den bedste af alle de Kvinder, som han havde mødt paa sin Livs Vej! —

*

*

*

Paa den brede Svalegang paa Kommandantboligen paa Båhus stod Fru Anne let lænet til Sparreværket og saa ned paa Livet, som rørte sig indenfor Fæstningens Mure. Det var ved Middagstid. 12 dybe Slag lød fra Kirkens Taarnuhr.

Langs med de mørke Mure, som strakte sig fra „Fars Hat“, det skumle, grumme Fangetaarn, med det dybe, fugtige Fængselshul, — og hen i Skyggen af Kirkens graa Mure listede sig en Afdeling Landsknægte og forsvandt gennem den store Port. Det var Afløsning for Vagtposterne. Nu lød et skrattende Horn, og en anden Afdeling kom med drønende Skridt og forsvandt ud til Bastionerne. Da Befalingsmanden passerede Svalen, sænkede han ærbødigt sit Værge for Fru Anne deroppe.

Omkring Brønden i Midten af Fæstningsgaarden havde de Landsknægte lejret sig, som nu havde fri. Lyden af deres muntre Stemmer gav Ekko omkring fra de høje Mure, det kom og svandt som fjerne Stemmer fra en lysere Verden.

Længe stod Fru Anne og saa ned paa det glade Mandskab, hvis muntre Skemt mindede hende om, at

de dernede var fri, mens hun, som stod her blev vogtet paa af hvert et Øje, fordi hun var Fange. Vel havde hun Lov til frit at færdes indenfor Fæstningen, men vovede hun sig gennem Porten ud i Lunden under Murene, eller ud paa Bastionerne, da havde hun straks Vagten i Hælene paa sig; thi ingen Spøg var det for Jens Sparre, eller for den Officer som havde Kommandoen under Oberstens Fraværelse, om hun saa sit Snit til at flygte. — Herpaa tænkte hun dog ikke. Først naar hun fri og frank efter kongelig Ordre kunde drage herfra, skulde hun lettet og glad fare til Danmark. Indtil da fik hun tøve.

Det blev varmt heroppe paa Svalegangen. Fru Anne gik ned ad Vindeltrappen og langs Fæstningsmuren hen til Kirken.

Herinde under de høje Hvælvinger var svalt og godt. Ved Alteret knælede hun ned og bad om Styrke og Taalmod til at føre sit Martyrium igennem. Da hun rejste sig skottede hun hen til de broget malede Træbilleder fra den katholske Tid. Det var nok ved en Forglemmelse, at der var levnet dem Plads indenfor Kirkens Mure. Der stod den hellige Guds Moder med Barnet paa sin Arm omgivet af Martyrer og Helgene. Nogle havde spidse Pile, der borede sig ind i Legemet, fra andre slog Flammerne op fra de brændende Hjerter. — Nej, ikke vilde hun martres, hverken for sin Tros eller Æres Skyld. Hendes hvide Legeme skulde ikke bære Mærker af Pinen, dertil skulde det dog ey komme.

Sagte listede hun hen i en af de høje, udskaarne Stole, hvor endnu Bedeskamlerne var. Her var saa fredsælt og godt at være. Gennem de brogede Glar faldt dæmpet Solens Straaler i skønt farvede Striber

hen over Gulvets Fliser. Hun foldede Hænderne og faldt ned paa Bedepultens Fodskammel:

„Herre, Du milde Gud Fader, har Du sendt mig hid, for at jeg skal dø langt fra Hjem og Barn? Eller vil Du, jeg herfra skal gaa mod nye Sorger og Pinsler, for at jeg derudaf kan lære at bøje mit stride Sind ydmygelig?“ sukkede hun.

Og Minderne kom, som hun her sad saa ensom under Kirkens Buer. Barndomstiden, da hun gik ved sin Moder, den stærke og ædle Fru Karine Banners Haand til Kirken paa Vordingborg. I den udskaarne Kirkestol maatte hun sidde stille, mens Sangen lød fra Kordrengene og Præsten holdt sin lange Tale. Bag-efter gik hun med Moderen i Haven og plukkede skønne Blomster, Ambra og Krusemynte. Fjernt, ligesom hendøende kom Minderne til hende i Følge med alt det, hun havde elsket. Det blev et Skyggernes Tog af de hedengangne. Der var hendes ejegode Fader, Rigsraad Henrik Lykkes milde Øjne fra hin højtidsfulde Stund, da han laa paa Sottesengen beredt til at fare heden: „Lille Barn, Du var mine Øjnes Lyst, hav Tak for hvert Barnesmil, hav Tak for den Livsens Glæde, Du har beredt mig. Vær i Dit Liv tro i stort og tro i smaat, gaa i Din Moders Fodspor, saa vil Du leve vel og ey dø ilde“. Det var Faderens Velsignelse. „Ak Fader — Fader kære, det er jo netop min Ulykke, at jeg har været tro i stort og tro i smaat. Af min Husbond blev jeg sveget, — af min kongelige Ven er jeg baade sveget og forraadt; men her ved Herrens Alter tør jeg vidne, at jeg aldrig har faret med Svig overfor dem, jeg har givet mit Ord og min Tro.“

Og hun mindedes hin Stund, da hun havde kæmpet den haarde Strid og med Smerte født sin liden

Datter. — Som en Fredens og Tryghedens Himmel havde de milde Moderøjne lyst over hende, ren og husvalende havde hun kendt Hvilen i sin Moders trofaste Arme. „Moder, Moder sig mig nu, om det skal forundes mig at være det for mit Barn, som Du var for mig?“ — De tause Hvælvinger gav intet Svar. Det lød kun som stille Suk fra de kolde Stene. I Bøn om Kraft og Styrke til at bide paa Oprejsningens Stund bøjede hun sig ydmygt her under Kirkens Buer.

Let tilmode følte hun sig, da hun gik ud af Kirken. Hendes Mod steg og Haabet, det lyse, forjættende, fik atter de skjulte Kræfter til at røre sig. Ej mere vilde hun frygte Dagen i Morgen eller Aarene, som kom. Rædslen for Tiden — den der kom og vilde fortære hendes skønne Legeme i en langsom Flamme, der ey kunde slukkes eller standses, forfærdede hende ikke mere; thi langt, langt herfra paa Hjemlandets Grund levede hendes Kød og Blod, den liden Sofie, som i Længsel biede paa hendes Hjemkomst.

Gennem Porten var hun naaet ud paa Bastionen. Dybt under Klippen slyngede Gøtaelven sig om Øen. De bratte Skrænter af Hittern spejlede sig i det klare, stille Vand, hvis Flade kun brødes, naar en Fisk slog et Spjæt i Vandskorpen.

Langt i det fjerne saa hun Landet svinde bort i Soldisen, og der helt ude, hvor Elven bred og svulmende løb mod den Stad Gøteborg, saa hun et lille mørkt Punkt, som bevægede sig fremad over Vandfladen. Nærmere og nærmere kom det. Nu drejede det af fra den brede Elv og tog Retning mod Kungeliv. Det var en Baad, roet af fire Rorkarle. I Bagstavnen sad en Mand i skarlagensrød Kappe og Baret med vajende Fjer.

„Det maa være fornemt Folk,“ tænkte hun, idet hun skyggede med Haanden og fulgte Baaden, der nu gled øst om Båhus og forsvandt i Skyggen af Klippen.

Da Baaden var ude af Syne, satte hun sig paa den grønklædte Vold og saa ud over det herlige Landskab, som netop nu antog de skarpe Konturer og den intense Klarhed, der følger Dagen, naar den er paa Held.

„Kanske jeg nu spørger Nyt fra Danmark,“ hviskede hun.

*

*

*

„Der er den velbaarne Frue, som Eders Naade søger,“ lød en Stemme bag Anne Lykke.

Det var Høvidsmanden paa Båhus, som stod ærbødig med Hatten i Haanden og pegede paa hende, da hun vendte sig om. Ved Siden af ham stod Prins Christian af Danmark bleg og betaget. Han vinkede med Haanden til Høvidsmanden, at han skulde gaa.

„God Dag og Guds Fred, Fru Anne.“

„Er det Eder, Prins Christian? Hvad søger Eders Naade her?“ Ordene kom stødvis og lød saa skurrende haarde. Fra Øjnene skød hvasse Glimt imod ham. Som blæst bort var nu den blide Stemning fra Kirken, hun nys havde forladt. Tilbage var kun det hede Blod, hvis Slag hun fornam i alle Pulse. Hjertet bankede med stærke Slag, men ej var det af Forventnings Glæde eller af Elskovs Henførelse, thi det Ansigt, hun her saa foran sig var blegt, hærget og slapt, det vakte end ikke et vemodigt Minde tillive om det, der en Gang var.

Hyllet i sin Kappe, gullig-bleg som en Febersyg, stod han der lænet til Fæstningsmuren, hvor de mørke Skydehuller som udslukte Dødningeøjne ligesom vogtede paa dem.

„Anne — Hjerte Anne, har Du ey et Velkomstord til mig?“

Da han intet Svar fik, og ingen Haand blev udstrakt mod ham, gennemrystedes hans svage Legeme af en stønnende Hulken.

„Anne — Dit Billede kunde ey bleges, Længslen efter Dig eyheller. — Se, her er jeg — Din kongelige Ven — Din Prins, Din Elsker, alt hvad Du vil, blot Du vil række mig Din Haand og være mig god.“ Han var sunket ned for hendes Fødder og laa nu der med Ansigtet gemt i hendes Kjoles Folder.

„Alt det Eders Naade der nævnte, har I været, — kun ikke min Husbond!“ — Hun bed Tænderne sammen, og en vild Drift til at saare, myrde — se hans røde Blod rinde, steg op i hende.

„Hvad vil I — hvad søger Eders kongelige Naade her, spørger jeg end en Gang? Er det for at forkynde mig flere Forsmædelser, Prinsen af Danmark søger Fru Anne Lykke,“ raabte hun med skærende Haan.

„Anne, — Anne, ikke har jeg Lod eller Del i det, som er hændet, thi intet vidste jeg, før alt var sket, og Du med Vold og Magt ført hertil. Gud Herren straffe mig og lade mig dø i denne Stund, om jeg ey taler Sandhed.“

„Taushed er jo og et Svar! — Hvi har Du nu i snart Aar og Dag ladet mig sidde som Fange her? — Hvi krævede Du ey Frihed og Oprejsning for mig hos Din høje Fader?“ —

„Anne, mit Hjerte, jeg formaaede intet. Du tror da ey, det er mig, der har klaget Dig an?“

„Aa — hvad ved jeg! Den, som tier, samtykker. Den Mand er for intet at agte, som ey tør vogte og værne den Dames Ære, hvem han har givet sin Elsk og sin Tro med dyre Eder og Løfter.“

Han løftede Øjnene bedende mod hende: „Anne, Du være ey haard. Jeg kender Dig ey igen, Du, som forhen kunde kurre som den blide Due.“

Hun sænkede Stemmen til en stønnende Hvisken: „Nej, Eders Naade tager fejl, som en kurrende Due har jeg aldrig været; — men Din Kyllingehjerne har ey kunnet fatte det anderlunde, thi intet ved du om, hvad Elskov — min Elskov, Hengivenhed og Troskab er værd! — — Du havde en Gang mit Liv og min Skæbne i Din Haand, og Du tog, hvad jeg gav Dig, uden at kymre Dig om, hvad det var, som kastede mig uden Modstand og Blusel i Dine Arme. — Det var Kærlighed, Eders Naade, en Kærlighed saa stor, at jeg kunde have ofret alt for min kongelige Ven. Men for Dig var det vel intet, siden Du ey rørte Haand eller Mæle for at befri mig. Nu skønner jeg tilfulde, at det, Du begærede, kun var tom Elskovsleg, som for en Stund kunde døde dine Sanser ligesom enhver anden gemen Rus. Hvad der herinde rørte sig hos mig, kerede du Dig aldrig om; thi saare ringe agtede du mig hin Stund, da Din Fader greb til for at skille os. Nogen Kamp var jeg ey værd! — Nej, Eders Naade, ey er jeg saa ringe, som I tror. Forskellen paa os to er den, at jeg kunde have ofret mit Liv og mit Blod om det gjaldt Dig, mens Du blot viste Dig som en Hund, der stak Halen mellem Benene og lukkede af, da det kneb. — Du vidste ey den Gang

og vel eyheller nu — hvad Du ejede i mig? — Hør nu, hvad jeg fortror Dig, Prins Christian. Noget større og rigere har Du aldrig mødt i Dit Liv, varmere og inderligere har jeg aldrig følt for nogen uden Dig. Men nu blues jeg over, at jeg gav Dig det bedste, der kan times en Mand, thi ikke er Du en ærlig Kvindes Elsk værd. Glem ey det, hvis Du end en Gang skulde møde din Skæbne i en Kvindes Lignelse! Mærk Dig og, Prins Christian, at det aldrig mere bliver den højvelbaarne Fru Anne Lykke.“ — Hun rev sin Kjole til sig, vendte sig i Værdighed fra ham og gik et Par Skridt tilbage.

„Mærk Dig og Fru Anne, at det var den fule, lumske Svend, Jens Boldmester Ludvigson, som har voldet os dette.“

Hun nikkede hen for sig: „Hvor Skylden er at søge, ved jeg fuldt vel. Han har sin store Del, — men Eders Naade har den større! — Stedes han og jeg til Møde, da være Gud Fader hans Sjæl naadig for min Hævn, thi den skal naa ham. Eder kan jeg kun give min Foragt.“

„Anne, hvi turrer Du mig? Jeg har dog Magt til at fri Dig.“

„Ulejlige Eder ikke, Prins Christian, for dette skal blive Kongens Sag!“ Hun vendte sig for at gaa.

„Tøv lidt, Anne. Jeg har endnu det at sige Dig, at jeg nu drager herfra til min Farmoder, Enkedronning Sofie. Hende vil jeg bede lægge et godt Ord ind for Dig hos min høje Fader, Kongen.“

„Besvær Eder ikke for min Skyld. Fru Anne Lykke sidder for højt til at naas, selv om det er en Konge, der fører Kampen imod hende.“

„Anne — stolte, skønne Fru Anne, vogt Din Tunge.

Forglem ey, at Du er klaget an for Trolddom; Du ved, hvor nøje og strengt min Fader straffer slige Sager. Kristense Akselsdatter maatte række Hals, selv om hun var en saare fornem Adelsjomfru, det har Du da ey forglemt.“

„Hin Kvind dernede i Süderstabel faar svare for sig og staa til Ansvar for sin løgnagtige Tale. Jeg skal nok rede for mig, naar Tid kommer.“

„Anne — Du er da ey selv en Troldkvind?“

Nu lo Fru Anne saa god og lettende en Latter:

„Jo — Prins Christian, jeg er en Troldkvind, som om Natten bliver til en grumme Varulv med hvasse Klør og bloddryppende Øjne. Vogt Jer, at jeg ey kommer og slider Eders Hjerte og Lever ud og giver det til en af Eders Naades Bolersker.“

Prinsen saa forfærdet paa hende og slog Korsets Tegn foran sig. Leende gik Fru Anne bort mod Fæstningsporten. For sidste Gang naaede hendes Stemme Prinsens Øre, men det var til Vagten, hun talte:

„Før mig til Taarnet. Slaa Bolt og Slaa godt for, thi ellers kunde det hænde, der fløj en Troldkvind ud og slog Jer alle som én med Blindhed og den lede Syge.“

Ogsaa Vagten korsede sig, da han gik bort med hende til „Mors Mösse“.

XIV.

HØSTEN med sin gulnende Pragt var svunden. Paa en eneste Nat havde Frosten faaet det brogetfarvede Løv til at falde, og nu begyndte Snefnuggene saa jævnt at dale for at melde Vintrens Komme, den lange, triste og uendelige Vinter, som Fru Anne gruede for.

Trods Vintrens Mørke lysnede det dog for Fangen paa Båhus. Oberst Sparre var vendt tilbage fra Danmark med de gode Efterretninger, at Fru Anne ret snart skulde udløses af sit Fangenskab her for at drage hjem til sin Gaard paa Fyn.

Direkte til Harridslevgaard maatte hun dog ikke fare. Først skulde hun forvares en Stund paa Kronborg, indtil hendes Sag havde været for paa en Herredag, der var berammet til niende Januar i Kolding. Da Jens Sparre nu ikke mere var ængstlig for dens Udfald, raadede han Fru Anne til ikke at vægre sig eller gøre flere Ophævelser, men trygt rejse til Danmark og tage Ophold paa Kronborg, som det var hende befalet. Da han lovede at følge hende, drog de nu i Begyndelsen af December afsted.

*

*

*

Julen, denne ellers saa livsalige Fest med de store Gæstebud, var gledet stille hen for Fru Anne. Vel var hendes Fangenskab betydelig formildet, saaledes

var hun ikke bragt til det kolde og uhyggelige Taarnkammer paa Kronborg, hvor hun forhen var hensat. To Værelser i andet Stokværk mod Nord var nu blevet anvist hende. Men koldt og trist var her, naar Sneen fæg, og Vinden før hylende om de graa Mure eller slog ned i Kaminen. Kun den lune Alkove i Sengekammeret var god at ty til, naar det knagfrøs udenfor. Drivhvid laa Vintren over Landet, selv de muntre, skummende Bølger derude i Sundet havde maattet give tabt og lægge sig til Hvile, knægtet og bundet af den haarde Frost.

Dag svandt og Dag kom, stadig ventede Fru Anne paa Bud og Befal til at stævnes for Herredagen i Kolding.

Ogsaa her turde hun færdes frit om indenfor Fæstningens Mure; derfor stod hun om Dagen tit og ofte paa det østre Taarns Platform og spejdede efter den kongelige Stafet, som hun ventede. Men intet Bud kom, Øjet mødte kun Byens snedækte Tage og de sorte Skoves dybe Ro. Søgte Øjet ud over Havet, mødte det den bristende Is langt ude, hvor Dønningerne gik langs Kullens blaanende Taagebanker, og hvorfra Vinden bar Havgusen isnende ind mod hende.

Lav og bleg stod Solen og sendte sine matte Straaler over Landet, som fattigt og hærget laa for hende. Aldrig hørte hun noget godt Nyt om Sejr fra Krigsskuepladsen, altid var det Bud om Nederlag paa Nederlag. Jylland oversvømmet af Fjender fra Syd til Nord, selv til Fyn var Fjenderne naaet, — kanske alle hendes skønne Ejendomme var plyndrede og lagt øde, thi hvem tog nu Vare paa en fangen Kvindes Gaarde og Gods?

Dag ud og Dag ind hævede og dalede den taalmodige Guds Sol sig over det fattige og elendige Fædreland, hvor alt stivnede hen i Sløvhedens og Slappelsens

Gru. Kun i Nattens Mørke kom Glemselen paa sine sorte Vinger og bredte sin dulmende Aande over levende og dødt.

Endelig sidst i Januar skete der den Forandring for Fru Anne, at det blev befaleet hende at forføje sig hjem til Harridslevgaard for der videre at afvente, hvad som skulde foretages i Sagen,

Den særskilte Ret, som var bleven nedsat i Kolding og bestod af en Del Rigsraader og Gejstlige, var opløst og udsat indtil videre paa Grund af de store Krigsuheld.

Nu var det Kongens Villie, at Sagen skulde voldgives fremmede Universiteters Kendelse; men da dette kunde trække langt ud, fandt han det formaalstjenligt at give efter for sin Moder, Enkedronning Sofies indstændige Raad og Forbøn for Fru Anne Lykke om, at lade hende drage tilbage til sin egen Gaard. Desforuden mærkede Chr. IV ogsaa ret tydeligt og uforbeholdent, at hele Adelen og de fleste af Rigsraaderne misbilligede hans strenge Fremfart i denne Sag. Prins Christians Tavshed og hele fejge Optræden ved hendes Fængsling i Forbindelse med hans forsmædelige Flugt gennem Jylland havde just heller ikke stemt dem mildere. Desforuden havde det smigret hele Standen, at Fru Anne havde turdet tale Kongen saa djærvt til ved Mødet Aaret forud paa Kronborg; thi slig Tale var aldrig forhen hørt af en Kvinde. Det, at hun ikke agtede dansk Adelsblod for ringe til at kunne stige lige op til Dronningeværdigheden var Tale, som tog sin Mand, — og mange Adelsmænd vandt Fru Anne hin Dag for sig i Riddersalen paa Kronborg. Nu kom det hende til Gode, eftersom Kongen ikke turde holde hende fængslet længere, og eyheller turde han fælde Dom over hende, for det, han havde rejst Anklage.

Rent pro forma blev der givet det Forbud, at hun ikke maatte forlade sin Gaard uden Kongens Tilladelse, men Forbudet mod, at hun maatte have sin Datter hos sig, frafaldt han helt og holdent. Ej heller kunde han hindre, at hun standsmæssig og med sømmelig Eskorte blev løsladt og ledsaget fra Kronborg til Korsør, hvor Smakken laa rede til at føre hende over Bæltet til Nyborg. Og paa samme Sted, hvor hun for over Aar og Dag siden paa den forsmædeligste Maade var bleven fangen og under Folkemængdens vilde Hyl ført ombord i Galejen, steg hun nu i Land med al den Honnør, hun som Adelsdame kunde gøre Krav paa.

Bag denne Frigivelse lurede alligevel Kongens Hævn. Det var Krigen, der foreløbig hindrede ham i at føre Sagen hen i det Spor, hvor han var sikker paa at faa Ram paa hende; thi den svare Beskyldning mod hende, for at have søgt Trolddomshjælp til at holde paa Prinsens Kærlighed og for at have stræbt Kongen efter Livet, var der nu gennem Jens Boldmesters Udsagn fuldgyldige Beviser for.

*

*

*

Oberst Jens Sparre fulgte Fru Anne fra Kronborg helt gennem Sjælland til Korsør. I Forvejen var sendt Stafet til Harridslevgaard om hendes Hjemkomst og givet Befaling til, at Gaardens Stadskarm forspændt med 6 Heste, ledsaget af Høvidsmanden og 30 Svende skulde møde i Nyborg for at føre den højvelbaarne Frue videre til Herresædet.

Ligeledes var Stafet sendt til Kalundborg med Bud til Fru Elisabeth Rantzau og Hans Lindenow om at skikke den liden Jomfru Sofie hjem i god Tid, for at

hun kunde være nærværende i Nyborg for at tage imod Moderen.

Rygtet var jo fløjet forud, om at den mest omtalte Adelsdame i Danmark, Fru Anne Lykke nu vendte hjem fra Fangenskabet som fri og frelst. Da Skuden derfor lagde til, var mange Folk forsamlede ved Landingsstedet. Den store, statelige Karm med de 6 vælige Heste, hvis Topper og sølvbeslagne Seletøj glimtede i Sollyset, samt Høvidsmanden og den bevæbnede Skare af Svende til Hest var ogsaa vel egnet til at vække Opsigt.

Stiv og strunk sad Kusken paa Karmens høje Sæde, ved Siden af ham en skrammereret Tjener og endnu i udfordrende pralende Pragt to andre Tjenere, som stod bag paa Vognen. Alle frøs de i deres stive Stads, men Værdigheden bevaredes, trods Sne og Kulde.

Kammerpigen Kirstine og Jomfru Sofie Rantzau sad inde i Karmen og kiggede nysgerrigt ud paa de mange Folk, som havde samlet sig. Sofie saa hvert Øjeblik længselsfuldt ud af Vognen og spurgte Høvidsmanden, om Skuden ikke snart var saa langt fremme, at hun kunde hoppe ud og hilse Goddag til sin Fru Moder.

„Giv Stunder, Jomfru, ret snart lægger Skuden bi. Vinden hun er lidt modvillig i Fjorden, saa der maa krydses frem, men nu er det sidste Slag, se der, nu skær hun lige ind paa os.“

En Rytter kom sprængende, Dampen stod som en Sky fra Hestens Haarlag, Mandens blaa Rytterkappe laa ud over dens Ryg, og fra hans Hat vajede hvide Fjer. At det var en fornem Adelsmand saa alle. Nu hilste han kendt paa den liden Jomfru Sofie, helt fortrolig bøjede han sig ind i Vognen, mens han gav Hestens Tøjler til den nærmeste Svend. Det var den unge Junker, Knud Ulfeldt, som kom sprængende fra

Ellensborg, hvortil Budskabet havde naaet ham om Fru Anne Lykkes Komme. Han vilde være en af de første, som bød hende Velkomst her paa Fyns Land.

Siden hin Stund paa Kronborg, da han sidste Gang saa hende, havde hun ikke været ude af hans Tanker, derfor bankede hans Hjerte saa forventningsfuldt, nu han atter skulde stædes til Møde med hende.

„Haardt Slag styrbords,“ raabtes der af en grov Røst. Det var Skuden, som var ved at lægge til. Ankeret gik agter og Tougene, som kastedes i Land, strammedes.

Paa Dækket stod Fru Anne Lykke svøbt i Forværkskaaben. Hendes Øjne fo'r søgende mod Karmen. Alt saa hun — og dog intet, thi den liden Soffen, Barnet som hun Dag og Nat havde drømt saa skønne Drømme om og længtes efter, saa hun intet til. — Jo — der stak et Barnehoved frem af den høje Karm under en Riddersmands Arm, som stod bøjet over hende. Nu først fik de blege Kinder Farve.

„Soffen — min liden Soffen,“ raabte hun af sine Lungers fulde Kraft. Og Barnet hørte gennem Vindens Sus og de mange Hestes Uro og Trampen, den kendte Klang af Moderens Stemme. Som en Stormvind før hun ud af Karmen, nær havde hun snublet i sit lange Rejsetøj, dersom Knud Ulfeldt ikke havde grebet hende. Hurtig som en Kat rev hun sig løs og styrtede hen til Landgangen, hvortil Skuden nu langsomt blev halet ind.

„Moder — Moder kære.“ Det blev ej til flere Ord. Fru Anne stod paa Skuden med Armene bredt ud mod Datteren, og Skipperen, som forstod, at her var det hans Tur at handle, strakte sine stærke Arme op mod Bolværket og i dem lod Jomfru Sofie sig trygt falde. Varsomt satte han hende hen til Moderen. — En sælsom, bevæget Følelse greb Fru Anne, mens hun

stod her med Barnet tæt knuget ind til sig. Intet Ord blev talt, kun løstes de storknede Taarers Kilder, mens hendes Haand strøg henover de varme, bløde Barnekinder. Den anden Haand knugede hun fast under Hjertet, som vilde hun med Vold standse dets stærke Slag, thi Glæden var ved at tage Magten fra hende. Hun kunde være sunket ned paa Knæ paa det tjærede Dæk og i Lov og Pris takket sin Gud for denne lykkelige Stund. Den stolte Frue stod her gennembævet af ydmyg Taknemlighed over, at hun stod paa Hjemlandets Grund. „Gud Herren ske Tak for Kraften og Styrken til Kampen for Ætten og Barnet,“ hviskede hun. — Nu skulde hun ogsaa sejre fuldtud.

Knud Ulfeldt rakte Haanden ned til Fru Anne: „Guds Fred og vel mødt.“

Fru Anne lagde sin Haand i hans, hun sagde intet, men drog ej heller sin Haand tilbage. De to saa kun paa hinanden. I dette Blik og varme Haandslag følte de Livets forjættende Aandedrag, og de kendte Blodets Sus, der i dulgt Længsel og lykkelig Bæven steg op mod Hjerteroden.

„Om I havde mig kær, som jeg Eder,“ hviskede han, idet han varligt hjalp hende op fra Smakkens Dæk paa Landjorden.

„Tys Knud Ulfeldt. Ey har vi Stunder til kælen Elskovstale. Mangt og meget er der at røgte for mig, indtil den Stund kommer, da jeg fri, frelst og med Ære kan indtage min Plads blandt danske Adelskvinder.“

„Saa har jeg kun det at ønske Eder saa hjertevart Velkommen tilbage.“

„Tak Knud. Ey kunde jeg bekomme bedre Hilsen og Velkomst end denne, det faar I tro.“

Langsomt gik de tre hen til Karmen, Høvids-

manden Jens Madsen bøjede sig dybt for hende, og Kammerpigen Kirstine kyssede ærbødigt sin kære Frues Haand, mens Svendene hilsende løftede deres Værger.

Da hun sad i Karmen, bøjede Knud Ulfeldt sig og gav hende Haanden til Afsked. „Saa vel mødt igen, Fru Anne,“ sagde han.

En stille Varme steg hende til Hjertet ved hans dvælende Haandtryk og ærligt beundrende Blik. Ikke var det en heftig altbesejrende Glød, der tog hende voldeligt, men en mild, forjættende Følelse, som de Mænd forstaar at indgive, der ejer den Gave helt ud at vinde en Kvinde, og som har Stunder til at bie. I det hun saa op, mødte hun et fast og myndigt Blik fra hans brune Øjne. Blodet skød hende som en skær Bølge til Kinden; hun sad der som en Jomfru i fagreste Vaar og glemte i et kort Nu alt det, hun havde lidt og døjet i to lange, forsmædelige Aar.

„Saa underfuld en Fred, Du giver mig Knud.“ Da hun fornam hans varme Læber paa sin Haand, drog hun den dog hastigt til sig, angst som hun var for atter at komme i Mands Vold. Men Smilet, det løfterige saa han og drog Kendsel deraf, da Karmen satte sig i Bevægelse med den ridende Eskorte for og bag.

Inde i Vognen løstes nu Tungerne. Spørgsmaal og Svar krydsede hinanden, thi meget var der at faa Rede paa fra de rundne Aar for Fru Anne. Det herligste af alt var dog at sidde med den lille, varme Haand i sin og fornemme hvor tryk og inderlig det unge Barnelegeme søgte tæt ind til hende. Og atter smilte Fru Anne saa godt og stille: „Knud Ulfeldt var god nok, men hendes egen liden Soffen var dog det bedste af alt paa Jord,“ tænkte hun.

XV.

PAA Harridslevgaard vandrede nu Fru Anne i det Aar 1628 rastløs om for at faa alt i den gamle Gænge igen. I Køkken, Bryggers og i de rummelige Sale var der nok for en Husfrue at tage Vare, thi meget var forsømt i disse to lange Aar, hun havde været fraværende fra Gaard og Gods. Som det var gaaet her, var det gaaet paa hendes andre Gaarde, Rødkilde, Hverringe, Hellerup og Flintholm. Efter Kongens Ønske og Befaling skulde hun sidde roligt paa Harridslevgaard, og ikke uden særlig allernaadigst Tilladelse forføje sig bort, undtagen til Kirken. Dette var hun overhørig, for nu da Elskovs Ganten og den Forlyst, som deraf kommer, ikke var at lide paa, maatte hun paa andet Sæt gøre Brug af sin Daadstrang. Saa fo'r hun da nu rundt paa sine Godser, dels for at værgede dem for Fjendehaand og dels for at holde Orden og Justits overfor sine mange Folk.

Kongen var vel underrettet om, at hun ikke forholdt sig stille paa Harridslevgaard, samt at hun endog tog til Gæstebud hos Slægt og Venner, som ved den Lejlighed gjorde unødigt stor Stads af hende. Han rasede i Stilhed, uden at turde skride ind. Altfor føleligt havde han kendt Adelsmændenes Vrede over hendes Fængsling. — De to sidst berammede Herredage i

Kolding og Slagelse, hvortil han havde stævnet hende, var efter nøje Overvejelse igen bleven aflyste, for da det kom til Stykket, hverken vilde eller turde han stædes til Møde med hende i en stor Forsamling af Landets mægtige Mænd, al den Stund han kunde befrygte, den Satans Kvind ved sin djærve og ublu Tale, nu som forhen kunde finde paa at vende op ned paa alting — ja, han kunde endog vente, hun vilde diske op med hans egne Elskovshandler blot for selv at rense sig! Nej, sligt vilde han ikke udsætte sig for. —

Skulde hun fældes, da maatte det blive ved det Vidnesbyrd, Spaakvinden Lamme Heine havde aflagt imod hende. Nu endelig, om føje Tid, skulde Slaget rettes, saa det gav Genklang og forslog noget. Den fule Heks var fanget og sat i Forvaring under Laas og Slaa i Odense. Ganske geheime havde hun været i Forhør, og endelig havde hun under Pinen bekendt, at der for 3 Aar siden havde været en Svend hos hende med Bud fra Fru Anne Lykke, for at spørge, om hun kunde bekomme hendes Hjælp til at faa maget det saa, at bemeldte Frue kunde holde paa Prinsens Kærlighed.

Saare virksom havde Jens Boldmester været udi dette. Mellem Odense og Süderstabel var han faret ret ofte, og om Harridslevgaard havde han sneget sig luskende, som en Ræv ved Nattetid. Det gjaldt om at faa Kirstine Kammerpige overtalt til at vidne mod sit Herskab. Hverken kælne Ord eller Trusler blev sparet, men intet hjalp her; thi vel havde hun givet ham sit ærlige og redelige Hjerte og ofte ladet sig daare af hans fagre Tale, i Forventning om, at hun en Gang, naar Gaard og Grund var annammet, kunde forenes med ham i ærligt Ægteskab. Men da Aar gik,

og Aar kom, uden at han i fuldt Alvor begærede hende til Hustru, saa havde hun slaaet al Tanke om Bryllup med ham af Sinde.

Naar han hemmelig søgte til Gaarden under Fru Annes Fraværelse, var Omkvædet paa al hans Tale dette, at nu skulde Præst og Degn være med til at lægge deres Hænder sammen, naar hun blot vilde gøre dette ene for ham, og vidne, at hun paa sin Frues Vegne havde søgt Spaakvinden, hin Stund, da de kom fra fremmede Lande og paa Hjemrejsen havde gjort Ophold paa Brejtenborg.

Men hverken Bønner eller Trusler formaaede noget overfor den tro Kirstine. Hun svor dyrt og helligt, at hun ikke vilde lade sig bruge til Svig overfor sin Frue, som aldrig havde bevist hende andet end godt. Og med dette maatte Jens lade sig nøje.

Da han ikke kunde formaa Kirstine til at vidne falsk, fo'r han atter til Holsten og opsøgte en Kvinde ved Navn Elsebeth, som var Veninde med Lamme Heine. Hendes Mand var i sin Tid bleven dømt paa en Herredag for Tyveri, hvor Prins Christian havde Foresæde, og siden hængt i Flensborg. Hende fortalte han, at Fru Anne Lykke havde forklaget hendes Mand og yderligere opbragt Prinsen imod ham. Kvinden troede nu fuldt og fast, at Fru Anne havde Lod og Del i Mandens Død, og lod sig derfor let overtale til at vidne imod hende for at faa Hævn. Hendes Udsagn lød paa, at hun kendte hendes Pige, Kirstine, og havde set hende hos Lamme Heine, da hun paa sin Frues Vegne kom for at begære Spaakvindens Hjælp til at holde paa Prinsens Kærlighed og til at gøre Kongen ondt.

Ud af dette udviklede sig en lang Proces, og Sagen stod paa i samfulde tre Aar. For Kongen gjaldt det

om at faa Hævn over Fru Anne, opbragt som han var over, at hun „med Æren var entlediget“ fra Fangenskabet, og fordi Kronprinsen efter denne Affære just ikke blev hævet i Folkets Bevidsthed, — og saa kom dertil den Tort, som var overgaaet ham selv ved, at han blev tvungen til at frigive hende uden at være kommet hende tillivs paa noget Klagepunkt. — Derfor blev alle Midler nu hensynsløst brugte imod hende, og med Sandheden blev det ejheller taget saa nøje, siden Kongen benyttede sig af Jens Boldmester og tog hans Udsagn for gode Vare.

Lamme Heine var en snu, gammel Kvinde, som først paa alle Maader søgte at sno sig fra Sagen, thi det gjaldt jo for hende om, at give Jens Boldmesters Udsagn Sandhedens Skær, for derved ogsaa at redde sig selv. I Forhørene indviklede hun sig dog i saa mange Modsigelser, at der til sidst blev anvendt Tortur mod hende for at faa Sandheden frem.

Kongen, der var lige saa overtroisk som sine Samtidige og fuldt og fast troede paa Trolddom, gik her saare strengt frem.

Efter at Lamme Heine havde været paa Pinebænken, bekendte hun, at Jens Boldmester paa Fru Anne Lykkes Vegne havde søgt hende og givet hende fire Rosenobler, for at hun ved Trolddomskunster skulde mage det saa, at hun bevarede Prinsens Kærlighed. Hertil havde Lamme Heine svaret, at det til næste Paaske, men ikke før, vilde gaa godt med den Sag, der laa Fruen paa Hjerte. Endvidere sagde hun, at en af Fruens Piger havde bragt hende et Stykke af en Lærredskrave og en Tot Haar af Prinsens, og dermed skulde hun virke saameget, at Prinsen bevarede Kærligheden til Fruen. En anden Gang var der flyet

hende et Stykke af en Skosaal og nogle sorte Haar, hvorved Kongen, hvem dette tilhørte, skulde bringes af Dage, hvilket Overbringeren, en Kone fra Flensborg, udtrykkelig havde forlangt.

Gentagne Gange var Lamme Heine i Forhør, og stadig var hendes Udsagn afvigende. Pinen blev da atter anvendt, og nu tilstod hun, at hun havde løjet, eftersom hun intet kendte til Fru Anne Lykke og vel var vidende om, at hverken Jens Boldmester eller den Pige og Kvinde, som havde været hos hende, var sendt fra Fru Anne Lykke. — For denne svare Synd bad hun nu om Naade.

Men endnu vilde Kongen ikke give sig og lade Sagen falde overfor Fru Anne. Han henvendte sig til tyske Lovkyndige og sendte dem alle Dokumenterne til Undersøgelse. De afgav den Kendelse, at Lamme Heines Udsagn slet ikke kunde bruges imod Fru Anne Lykke, eftersom hun havde tilstaaet, at hun ikke kendte bemeldte Frue, og til Slutning havde tilbagekaldt det hele. Da Sagen efter deres Mening ikke var behandlet med tilbørlig Flid, kunde den begynde forfra af Folk, der var vante til pinligt Forhør, thi først paa den Maade kunde man faa ud af den Gamle, hvem der havde bragt hende Fligen af Kraven, Skosaalen og Haarene, som virkelig fandtes hos hende.

Sagen blev dog ikke overgivet til de tyske Jurister, men kun behandlet efter dansk Ret.

I Odense blev Sagen 1627, i Følge Dom af Borgmester og Raad, henvist til Kirkenævningers Afgørelse. Lehnsmanden paa Odense Gaard, den lærde Holger Rosenkrands Ridefoged, vilde og kunde ikke sværge Lamme Heine Trolddom paa, og da Lovens Forskrift i dette Tilfælde her ikke var blevet opfyldt, afviste Næv-

ningerne første Gang Sagen. Men anden Gang turde de ikke afsige en Dom, der gik imod Kongens Ønske, og de kendte da for Ret, at hun, som Trolldkvind, skulde dø paa Baalet.

Derpaa gik Sagen til Landstthinget og fik et andet Udfald. Den samvittighedsfulde Landsdommer, Torben Danielsen Akeleje, frifandt hende som Trolldkvind, men dømte hende for „hendes ulige Snak og forskellige Bekendelser“, — paa hvilke hun endog havde annammet Sakramentet, — fra Livet, naar Sagen paa rette Steder tilbørlig var bleven behandlet.

Over denne Dom blev Kongen meget forbitret, thi nu da det var blevet vitterligt, at baade Lamme Heine og Jens Boldmester havde aflagt falske Vidnesbyrd og talt Løgn om Fru Anne Lykke, saa var det ham særlig magtpaaliggende at faa idetmindste Lamme Heine dømt som Trolldkvind. Landsdommeren fik straks sin Afsked, og kort efter lod Kongen ham tiltale paa Herredagen for denne Doms Skyld; men ogsaa paa dette Punkt maatte Kongen vige og senere afstaa fra Stævningen, baade over denne og den forrige Landsdommer.

Enden paa Sagen blev efter en langsommelig Rettergang, at Lamme Heine af Københavns Borgermestre og Raad i September 1630 blev dømt til at miste Livet ved Sværdet. *)

*) Den originale Dom, som findes i Rigsarkivet, lyder saaledes:

Anno 1627 den 18. januarij hatt Same Heine von Süderstapell zu Rendeßburg in Hans Scharenbergs behausung nachfolgende gütliche außage gethan.

Erstlich Same Heyne gefraget worden, ob sie Fegenwertigen Anna Lücken diener wol fenne? Darauf hat sie geandwortet, sie fenne ihne gar wol, vndt were derselbe vorgangenen dingstag

Fru Anne havde fornemt holdt sig paa Afstand under hele denne ærekrænkende Hexepoces.

Da hun højtidelig med Haanden paa den hellige Skrift havde sværget, at hun hverken ved Bud eller andenhaands Forespørgsel havde henvendt sig til Spaa-kvinden Lamme Heine, og desforuden faaet det klargjort, at hendes Kammerpige eyheller havde søgt til Kvinden i Süderstabel, lod hun sig under Sagens Gang ved Odense Bything repræsentere af sin Ladefoged og Høvidsmand, Jens Madsen.

bey ihr in ihrem hause zu Süderstapell gewesen. Darauf ist sie weiter gefraget worden, ob sie sich annoch wiße zuerinnern, was sie domalß mit obgedachtem framen Anna Lücken diener selbiger framen wegen geredet habe? Er habe ihr von fr. Anna Lücken einen guten tag geboten, vndt sie gefraget, wie es umb die bewusste sachen mit Anna Lücken stünde, ob dieselben solten gut werden? Daruff hette sie zu ihme gesagt, es solte baldt gut werden, doch nicht eher alß schirft künfftige [2: førstkommende] ostern vndt hette ihr Anna Lücken diener wegen seiner framen vff solchen bericht vier rosenobell, die sie furgezeiget, vorehrett. Vndt als sie daruf weiter gefragt worden, was das doch fur sachen weren, die sie mit Anna Lücken hette, hat sie geandwortet, es were ohngefehr acht oder vierzehen tage vor oder nach Jacobi eine dierne bey ihr gewesen vndt ihr berichtet, das sie einen freyer hette vndt wolte sich bey ihr umb rhat befragen, ob es damit angehen fonte oder nicht. Darauff hette sie Heine der magdt zur andwort gegeben, sie solte Got fleißig anbeten, vndt da es von Got versehen were, fönnte es wol geschehen.

Dabey Anna Lücken diener erinnert, das sie Heine fegen ihme gedacht, sie hette wol gemerckt vnd erfahren, das es umb kein freihen, sondern andere büberey zu thun were.

So ist Heine daruff befragt worden, was es fur büberey vndt woher sie solches wiße? Vndt hat sie geantwortet, es were ohngefehr vier wochen nach der zeit, das die magt bey ihr gewesen, eine fraw von flenßburg mit namen Elßbe zu ihr kommen vndt berichtet, das fraw Anna Lücken feindschaft mit

Da hun nu helt og holdent var frikendt for Lod og Del i denne Sag, fik hun Fred i Sindet og Stunder til atter at beskæftige sig med sine egne nærliggende Affærer.

Paa intet Punkt havde Kongen faaet Ram paa hende. Nu var der kun det tilbage at tvinge Kongen til at give hende fuld Æresoprejsning ved at udsende et aabent Brev til samtlige Indbyggere i Danmark for at tilkendegive, at den højvelbaarne Fru Anne Lykke ikke var skyldig i noget af det, hun var anklaget for.

I overmodig Trods og Harme sad hun nu i Fruerstuen paa Harridslevgaard og dikterede sin Skriver et Brev til det høje Rigsraad med Bøn og Anmodning om, at der maatte times hende den skyldige Oprejsning, at

einer mannes person hette, den wolte sie gerne umbs leben haben, vndt ließe sie Heinen bitten, ihr behülfflich darzu zu sein. Daruff hette sie Heine der frawen von flenßburg zu bescheide geben, sie solte vff fünfftige ostern widerumb zu ihr kommen, sie wolte immittels ihr bestes dabey thuen. Sie hette sie aber auß den vrsachen wiederumb zu sich bescheiden, damit sie ein stück geldes, weil sie zuvor nicht bekommen, von ihr erlangen mochte.

Es hat auch Heine dabey berichtet, es hette ihr die magt ein stücklein von einen leinwandts fragen vndt ein püschlein haar gebracht, das weren des herren prinzen von Denemarcks haar gewesen, vndt dadurch solte sie Heine beschaffen, das s. f. g. [o: seine fürstliche gnade] Anna Lücken lieb haben mochte.

Das weib von flenßburg aber hette ihr ein flein stücklein von einer salua reuerentia zu melden, schuhsohlen vndt ein püschlein schwartz haar gebracht, dadurch die person, welches königl. maytt. zu Denemarck selbsten were, umbs leben zu bringen. Vndt hette die fraw von flenßburg außdrücklich gesagt, das es hochstgedachter königl. maytt. eigene haare weren, von den schuhsohlen, vndt ob das stücklein von deroselben schuhen gewesen, wiße sie nicht.

Das deme, wie [eß] geschrieben, also seye, vndt es in der

der offentlig udgik Kundgørelse om hendes Løsladelse og Frifindelse med Æren.

Fru Anne gik op og ned ad Gulvet, mens hun dikterede:

„Skriv og det, at Fru Anne Lykke forventer
„og sætter sin Tro og Fortrøstning til hans konge-
„lige Majestæts Retsind og Retfærdighed saalunde,
„at der ydes bemeldte Frue skyldig Oprejsning i
„alle Maader, samt at kongelig Majestæt selv sætter
„Navn og Segl under denne Skrivelse.“

Dette var dog at spænde Buen for højt. Rigsraadet fandt det ikke raadeligt at forelægge Kongen denne

warheit sich also verhalte, daruff wolle Heine das hochwürdiges sacrament empfangen, auch leben vndt sterben, do nötig.

Auf der kön: m: zu Dännemark, Norwegen gnedigsten bevelch haben wir entsbenante aussagerin diese schrift von wort zu wort langsam vnd wohlverstendig vorlesen lassen, welches sie alles von puncten zu puncten wiederum bejah — vnd befettigung gethan. Urkundtlich haben wir vns mit eignen handen vnderscrieben.

Actum Rensburg ut s.

Thage Thott O. [o: Ottesøn] mpp.

Johann Eberhardt Sohn zu . . .

Jurgen Schulte mpp.

[Efter Paategninger paa Bagsiden er Dokumentet læst følgende Steder:

Den 11. Juni og den 9. Juli 1627 paa Odense Raadhus.

Den 28. Juli 1627 paa Fynbo Landsting.

Den 3. Sept. 1627 paa Odense Byting.

Den 20. Oktbr. 1627 paa Fynbo Landsting

og endelig

Den 1. Sept. 1630 for Retten paa Københavns Raadstue.

Anmodning, som han sikkert ikke havde opfyldt, men snarere givet et skarpt, tilrettevisende Svar paa.

*

*

*

I Julen 1628 var der Gæstebud og stor Larm paa Harridslevgaard. Fæstensøl blev drukket og Ja-Ord givet mellem Kongens Overmundskænk, den højvelbaarne Ridder Knud Ulfeldt og den velbyrdige Fru Anne Lykke.

En fornem Forsamling var tilstede, og ej blev der sparet paa den gode Vin og det gamle, stærke Øl ved det overdaadige Gilde, hvor store Ord blev talte, og mangt et Bæger skiftet til den naadige Frues Pris, som saa stolt og værdigt var gaaet ud af Kampen mod selve kongelig Majestæt.

Fru Anne tav længe til alle disse Lovord. Inderst inde kendte hun det som en kvalmende Gru ved Mindet om hine Dage, da hun led saa stor Forasmædelse, og som en ful Forbryderske blev kastet i Fængsel. Hun led ikke al den Tale om det, som var sket, og som havde gjort hende til den mest omtalte Dame i Landet.

Saa rejste hun sig høj og værdig.

„Jeg takker Eder, mine Frænder og Venner, for alle Eders gode og velmente Ord. Men nu faar der herefter være Tavshed om den Sag, thi ey orker jeg at høre mere om dette. — Det var jo slig, at jeg en Stund stod med Skam og Skændsel mellem Eder, og da bluedes I vel over mig, al den Stund I tiltroede mig det, Kongen klagede mig an for. — Ey vil jeg sige noget dertil. Det syntes jo, som jeg var en gemene Forbryderske, hjemfalden Loven. I mangt og meget var kanske Sagen slig, at I havde skellig Grund til at

blues, men her tør jeg nu frit udsige, at jeg ey har behovet at blues for mig selv under Anklagen, thi frit var jeg stillet hin Stund, da jeg tog imod Prins Christians Elsk og gav ham min igen. Da Løfter blev givet af det kongelige Blod, drømte jeg og stolte Drømme om at føres til Alteret af en Kongesøn, vildfaren som jeg var paa Elskovs farlige Veje. — Men nu er det min Tro, at intet sker her i Livet af godt eller ondt, uden at der kan drages Erfaring og Lære deraf. Grumme meget har jeg erfaret, og grumme meget lært, — bødet derfor har jeg sørgeligt og over al Maade haardt, — kanske dette ey er det ringeste, overmodig som jeg var og dertil glubsk paa Livet.“ Hun løftede Hovedet, og hendes Øjne tog dybere Farve.

„Nu faar enhver tro det, én selv vil. Mig bæres det for, at I alle tilhobe nu er stolte og kæphøje, al den Stund det gik mig vel, og jeg entledigedes fra denne Kamp med Æren, — den jeg selv var om mig for at væрге! — Men hvorlunde vilde I have taget Sagen, om jeg havde givet tabt og ligget under for Kongens Vrede, og den Skændsel han undte mig af et arg Hjerte, dersom det havde føjet sig saa, at han havde givet mig den grumme Død paa Baalet? —

Mange af mine Venner og Frænder er jeg Tak skyldig i denne vel tilendebragte Sag. Gud Herren ske Tak, at jeg kan sige det af et godt Hjerte. — Tak til alle Eder, som ikke sveg, Tak til Dig, Holger Rosenkrands, som saa djærvt talte min Sag for Kongen paa Herredagen paa Kronborg, og som mindede hans Naade eftertrykkelig om, at det var min Ret at forsvare mig.

Og til min vordende Husbond, Knud Ulfeldt, som her sidder mig næst, siger jeg tusindfold Tak for den Hjælp og Støtte, han ydede mig i hin bitre Stund. Ham

og min trofaste Ven, Oberst Sparre, har jeg at love for, at mit Fangenskab paa Båhus ey blev saa haardt og trangt, som kongelig Majestæt undte mig. Knud var og den danske Adelsmand, som først ydede mig skyldig Honnør og rakte mig Haanden til Velkomst udi Nyborri, da Smakken lagde til der, hvor meget Folk var stimlet til for at beglo mig. — Saa sandt jeg her staar, har jeg og meget at give Dig, Knud Ulfeldt, til Tak for alt det, Du har gjort for mig.“

To Par Øjne mødtes i et dvælende Blik, og fra to Sjæle steg der Længsel efter at favne — han i mandig Stolhed og Attraa efter at drage denne skønne og kloge Kvinde til sig, — hun i stille Glæde over at kende Kræfter røre sig, der varslede godt for det Liv, som laa foran ham og hende; thi ung og livsvarm følte hun sig nu, da Modet var vokset efter de lange Trængselsaar.

Høvisk bøjede Knud Ulfeldt sig og kyssede hendes Haand varmt og inderligt.

XVI

OM Jens Boldmester er der det at berette, at da han mærkede Grunden gyngende under sig ved Spaa-kvinden, Lamme Heines Bekendelser, søgte han at redde sig ved straks at søge Kongen og bede om Naade.

Haardt blev han tiltalt for sin Løgn og Underfundighed, men da han ærligt bekendte, at han af skuffet Elskov til den skønne Fru Anne Lykke havde villet hævne sig og samtidig havde søgt at hjælpe kongelig Majestæt til at faa Dom over hende, tilgav Kongen ham og lønnede ham endog ved at gøre ham til Stafet paa den Betingelse, at han aldrig mere vovede at vise sig for ham.

Mester Jens fik let ved at holde sig denne Befaling efterrettelig; thi kort efter forsvandt han sporløst paa en Sendelse til Odense, og da Kongen ikke mere kymrede sig om ham, blev der aldrig spurgt efter ham.

*

*

*

Tiden var ledet hen i Slutningen af Januar. Den blege Vintersol tittede ind gennem de grønne Ruder paa Harridslevgaard og spillede i matte Glimt hen over Gyldenlæderet paa de høje Stole, der stod om det

store Egetræs Bord i Herrestuen, hvor Fru Anne sad med Haanden under Kind, med en Dynge gulnede Pergamentblade foran sig. Den lærde Dr. juris, Herr Mogens Vigant sad paa den ene Side af Langbordet, hans Skriver paa den anden, foruden disse var Høvidsmanden Jens Madsen og Ridefogden tilstede som Vidner; thi netop nu læser Herr Mogens Vigant det lovformelige Skiftebrev op, som tilsikrer Lehnsmand Caj Rantzaus Datter, Jomfru Sofie Rantzau Harridslevgaard og Flintholm til evig Arv og Eje paa lovformelig Vis.

Pennene skratter og Dokumenterne underskrives, Fru Anne Lykke sætter sit Segl under.

Nu er alt i Orden, saa der kan tænkes paa Forberedelserne til den store Bryllupsfest, som skal fejres i Begyndelsen af Marts mellem den højvelbaarne Fru Anne Lykke og Ridder Knud Ulfeldt til Hellerup, Hverringe og Hvidkilde.

Efter dette ædes der højtidelig Kvældsmad. Jomfru Sofie Rantzau er nærværende, hun er nu 13 Aar, fager og skær at se til. Hun har Faderens blaanende Øjne og Moderens gyldent-brune Haar.

„Den vordende Herskerinde til Harridslevgaard og Flintholm,“ siger Moderen og peger stolt paa sin unge Datter.

„Om en Stund og til Egeskov og Ulstrup,“ føjer Sofie til i komisk Alvor. Hun føler sig krænket og saaret, fordi Moderen vil gifte sig igen, thi hun elsker sin Moder saare højt og er angst for at miste hende.

Fru Anne smiler og stryger lindy henover hendes Haar. „Der er dog lidt til endnu, min Datter, før Ulstrup og Egeskov bliver Dit Eje.“

Jomfru Sofie ser op med blanke Øjne. Taarene

hænger i de lange Vipper: „Ey saa længe, min Moder, for ret snart kommer min Fæstemand, Laurids Ulfeldt til Egeskov og henter mig,“ kom det trodsigt.

„Du vil da ey drage fra mig, min liden Soffen?“

„Jo — kan hænde — ret snart. For Du tager Dig jo Husbond og kerer Dig ey om mig!“

„Slig er Livets Gang, mit Barn. Naar Du drager fra mig, vilde jeg jo sidde her saa ensom, og Du kunde da ey bringe over Dit Hjerte, at jeg skulde blive tilbage her og sørge? Men aldrig drager Din Moders Kærlighed ud, fordi at en Husbond gaar ind, det tør Du trygt stole paa. Her er god Plads for os alle tre paa Harridslevgaard, — og Du har Blodets dyre Hævd paa mit Hjerte, — ey sandt, det ved Du da forvist?“

Jomfru Sofie drog et Suk saa dybt og saart, som al Livets Sorg og Tynge hvilede paa hende.

„Min liden Soffen — Du og jeg kan da aldrig svigte hinanden, dertil har vi levet for mange gode Aar og Dage sammen. Den korte Tid vi har tilbage, inden Din Fæstemand henter Dig, skal ret blive saa hjertensgode for os begge, — ey sandt?“ —

„Aa Moder — Moder kære!“ — — —

*

*

*

Nogle Dage efter, at der lovformelig var skiftet med Jomfru Sofie, sad Fru Anne ene i Fruerstuen. Det var henad Aften, da det bankede paa Døren.

„Hvem der?“

„Eders Høvidsmand, Jens Madsen,“ lød Svaret.

„Hvad Nyt?“

„Jens Boldmester lusker om her udenfor Gaarden. Nyssens kom en Smaadrenge ind og vilde have Kirstine

Kammerpige i Tale. Jeg tog Peblingen i Forhør og fik ud af ham, at han vilde have hende med ud i Stakkehaven, da der var én, som vilde tale med hende.“

„Jens Boldmester her!“ — Fru Anne rejste sig hastigt, hendes Ansigt blussede af Harme. Op og ned gik hun paa Gulvet, som det var hendes Vane, naar Vreden tog hende. Med et standsede hun foran sin Høvidsmand.

„Ved Du, Jens Madsen, om han er ene?“

„Ja — han er ene. Mens Drengen blev forvaret hos Svendene, listede jeg mig selv derud for at spejde, og jeg saa da en Hest staa bunden langt nede ved Vejkanten. Manden saa jeg intet til, han holder sig vel skjult mellem Stakkene.“

„Du maa fange den Skelm, Jens Madsen. Lad Svendene omringe Laden og Stakkehaven. — Død eller levende — dog helst det sidste, det er min Befaling!“ Der før et Drag af grusom Ubarmhjertighed over Fru Annes Ansigt, mens hun talte. — „Forvar ham godt i Fangehullet hernede.“ —

*

*

*

Som en Misdæder, der draget af en uimodstaaelig Magt stadig maa søge til Gerningsstedet, droges Jens Boldmester til Harridslevgaard. I de store Skove Nord for Særsløv, Himmersløv og Kaalshave havde han skjult sig til Aftenskumringen faldt paa. Saa luskede han helt hen til Gaarden og søgte nu ved et Bud at lokke Kammerpigen Kirstine ud til sig. Derved blev han røbet.

Høvidsmanden og Svendene listede stille ud og

fordelte sig omkring Gaarden, tilsidst rykkede de samlet frem og fangede uden synderlig Besvær Mester Jens, som i god Tro stod og ventede paa Kirstine.

„Kast Dit Værge, Jens Boldmester,“ lød en Røst bag ham, og samtidig saa han Skyggerne af mange Svende, der nu slog Kreds om ham.

„Aldrig i Evighed faar I mig levende,“ raabte han tilbage og drog sin Rytterpistol frem og skød ind i Flokken, hvor nu den første Svend segnede død om. Med Dolken i den anden Haand stod han parat til at tage imod de andres Angreb.

„Hid Svende, og bind ham, — den Hund, der tør løsne Skud her!“ —

Frem stormede Svendene, nogle maatte vige, andre faldt, thi ej var det let at overmande den snilde Fægtemester. Støttet op mod Stakken, stod han der og værgede sig som en Løve. Hans sorte Øjne gnistrede og hans gulblege Ansigt lyste i Mørket, mens han blev kringsat af Landser og Spyd. Tilsidst sænkede han Værget og raabte kort og skarpt til Jens Madsen: „hug saa til.“

„Nej bitte Jens, tage Dig levende vil vi helst. Den naadige Frue kan kanske have sin Plaser af at se Dig end en Gang,“ lød Svaret.

Jens blegnede. „Saa er jeg altsaa i Kvindevold,“ mumlede han.

„Jeg tænker Du af lang Erfaring formener, at der er skønt at være,“ lød det haanende. — „Bind ham, Svende!“

„Der har Du mit Værge,“ brølede han og kastede Dolken med Kraft mod Jens Madsen. Han veg behændig tilside, saa det velmente Stød ikke traf ham.

„Det Hug, Du der havde tiltænkt mig, skal komme

til at svie til Dig selv, Mester Jens. Snør Rebene fastere til, Svende!“

Kort efter kunde Høvidsmanden melde Fru Anne, at Jens Boldmester sad lænket i Fangehullet i Kælderen, under det østre Taarn.

„Det er godt og vel gjort, Jens Madsen. Løs hans Hænder og sørg for Kvældsmad til ham. Giv ham og en god Slurk Frankervin.“

„Skal den Satans Skelm løses, som har dræbt en af vore Svende og skamslaaet fire andre, og mod mig rettet et Stød, som vilde have bragt mig Døden, hvissom jeg ey var sprunget til Side?“

„Gør som jeg siger. Staa mig blot inde for hans Liv, thi ey maa han flygte herfra.“

„Derpaa kan den naadige Frue være tryg. Jeg har selv lænket ham til Pillen.“

„Godt, Jens Madsen. Hvad videre skal ske med ham, vil jeg tænke over i Nat.“ —

Fru Anne trak Vejret let, nu hendes Dødsfjende, Jens Boldmester var i hendes Vold. Det gav Husvalse for megen Tort og vaandefuld Pine i de forløbne Aar. — Her under Fruerstuen sad han. Hun behøvede blot at løfte Lemmen derhenne i Gulvet, saa kunde hun ad den hemmelige, lille Vindeltrappe gaa ned i Kælderen og staa Ansigt til Ansigt med det Menneske, som hun af alle hadede mest. — Endelig var Hævnens Time inde! —

Til sent paa Kvæld gik Fru Anne op og ned ad Gulvet og tænkte paa, hvorlunde hun skulde forholde sig overfor ham. Pinen eller Galgen vilde hun ikke bruge. — Stille og snigende var han kommet her til Gaarden, — stille og sporløst skulde han og forsvinde herfra igen! Men hvad der skulde ske, maatte være

fuldbyrdet inden Dagen gryede. Hun gik ind i Herrestuen og kom tilbage med en Dolk og en Rytterpistol. Dolken havde tilhørt hendes Husbond, den havde han en Gang hjemført fra sine Rejser, hvor den skulde være frataget en Saracener. Han havde vist hende den sindrige Mekanisme. Ved at trykke paa en Fjeder flød der en dræbende Gift ned i Spidsen, og Døden var vis efter den mindste Rift. — Hun saa paa Vaabnene og saa paa sine Hænder. — Nej, Blod skulde der ey klæbe ved denne hvide Haand, kanske hun aldrig fik tvættet de røde Draaber af igen. — Hun kunde vel tvinge ham til selv at give sig Dødsstødet, — for levende herfra, skulde han aldrig slippe.

Hun saa sig om i Kammeret. I Kaminen blussede lystigt de røde Flammer og fra Gløderne i Varmebækkenet udgik en lun Varme. — Ja — der havde hun det! Som den listige Ræv han var, skulde han ryges ihjel. Langsomt og sikkert kunde Døden komme til ham, og i skiftende, hede Syner skulde han lide alle dens Rædsler og se sit elendige Liv for sig i de gulgraa Taager, som steg op der fra.

*

*

*

Skælvende af Kulde sad Jens Boldmester i det kolde, fugtige Fangehul under Taarnet. Kvældsmad havde han ædt og tømt Stoben med Frankervinen. Den naadige Frue var kanske ey saa hævngherrig, som han havde ventet sig, siden hun havde skikket saa god Levemaade til ham. Nu sad han lyttende og gav Agt paa hver en Lyd, der kom til ham i Nattens Stillehed. — Om Kirstine Kammerpige vidste, han sad her paa den haarde Stenbænk, saa kom hun nok for at

husvale ham. Mangt og meget var der Stunder til at mindes. Den tossegode Kirstine kunde han snart blive færdig med i Erindringen. — Nej, der var andre Minder han gad dvæle ved, nu han atter var nær hin skønne Kvinde, som han havde elsket, begæret og tilsidst hadet, — hadet som kun den kan hade, der er blevet skuffet for al Livets herlige Lyst og dertil forsmædeligt haanet.

Som Timerne skred frem, fornam han Dødens Gru, den blege Død, som slukkede hvert Haab om Frelse fra dette Fangehul, hvor han selv havde slukket Haabet for andre arme Syndere, som forhen havde siddet her, førend han lod dem føre til Galgen.

„Ak, hellige Madonna og den milde Krist, var der ingen Frelse? Kunde Fru Anne være grum nok til at tage hans Liv?“ —

Der hørtes Skridt, som om nogen steg ned ad Vindeltrappen. Han løftede Hovedet og lyttede. Nej, nu var alt atter stille. — Jo — knirkede ikke en Dør paa rustne Hængsler? Hvem kunde det være?

Nøgler raslede ved Døren. Nu aabnedes den — hellige Guds Moder, det var Fru Anne selv, som stod der dødbleg for ham, med en Kerte i Haanden.

Han vilde rejse sig, men kunde ikke, Lænken var saa kort, at den trak ham tilbage paa Stenbænken. Saa sank han paa Knæ og laa der og stirrede i bedende Angst op paa hendes fagre Ansigt, hvorfra de staaalgraa, mørke Øjne stirrede paa ham i fortærende Glød.

Længe stod hun uden at tale, saa blot ufravendt paa ham, som han laa der sammensunken ved hendes Fødder.

„For den hellige Krists Skyld, hav Forbarmelse, Fru Anne!“

„Havde Du haft Barmhjertighed med mig, Jens, hvissom jeg efter Din falske Angivelse havde maattet bestige Baalet?“

„Aldrig — Fru Anne, var det kommet dertil!“

„Din Villie var da god nok til at føre mig did. Falsk, arg og utro som Du har været! — Jo — det er skønne Løn, Du har givet mig og min Slægt for det Fortroende, vi har haft til Dig, — fornægt om Du tør, at vi har beviset Dig andet end det, som godt er?“

„Ak, naadige Fru Anne, I ved jo bedre end alle tilhobe, at jeg al den Stund, jeg var Eder nær, kun var blændet af en usalig Elskov til Eder. I Eders Magt havde det staaet at gøre mig til et godt og daadfuldt Menneske! I stødte mig bort, lo og haanede mig sammen med Eders kongelige Elsker og jagede mig tilslut bort som en Hund. — Ja — da kom Hadet op i mig, og jeg svor Hævn; — men det lykkedes jo ey! I var baade Kongen og mig for stærk. Fri og frelst gik I ud af Kampen. — Kan nu ikke det være Eder Triumf nok? — Hvad vil I med mit ringe Liv, det kan dog ey mere skade Eder!“

„Hør nu, Mester Jens, hvad jeg har at sige Dig, for denne Stund er den sidste, hvor vi to stædes til Møde. — Agter Du det for ringe, at Du har taget Aar af mit Liv, — lange og forsmædelige, hvor jeg blev martret og pint ved offentlig Foragt, al den Stund Du saa skammelig forklagede mig for kongelig Majestæt. Thi Dig var det, som først røbede den Elskov, der var mellem Prinsen og mig. — Senere dængede Du svare Løgne til, og tilsidst gjorde Du det værste, der kan vederfares nogen. Du beskyldte mig for at have søgt Trolddoms Hjælp og Kunster overfor Prinsen og Kongen. — Til Baalet eller under Bødlens Sværd vilde Du

have ført mig. — Alt vilde Du have berøvet mig, Liv, Ære og Gods — og meget lykkedes for Dig i de to lange Aar, Du dængede mig til med Dit Had og Dine Løgne, — kun Livet fik Du ikke Held til at tage! — Nej Du — Døden er for Dig kun en ringe Gengældelse for alt, hvad Du har bragt over mig. Tak Din Gud og Din hellige Guds Moder, at Du slipper saa let; — thi jeg vil lade Dig ske den Naade, at Du selv kan holde Dom over Dig, — se her er en Dolk, den dræber let og hurtig, for der er dødbringende Forgift i dens Od, — eller vil Du hellere bruge Pistolen, saa vælg nu?“

„Nej — Fru Anne, ey vil jeg dø for egen Haand, — men dræb I mig. Se, her blotter jeg mit Bryst, stød nu til, saa faar I da se mit Hjerteblood, — det jeg vil ofre for Eder, om I saa kan faa Fred?“ —

„Noget Offer af Dig, Jens, har jeg ey Behov. Vil Du ey selv, saa kan jeg allenfals hjælpe Dig paa anden Maade paa Gled. Her er koldt, nu skal der blive fyret op for Dig, Du som altid har haft det varmt, skal ey heller nu i Din sidste Stund savne Varmen.“

Der hørtes Skridt paa Vindeltrappen. Det var Jens Madsen, som kom for at se til Fangen.

„I her, naadige Frue?“ —

„Mester Jens og jeg havde et lille Ord at skifte. Det er sket. Fyr nu bravt op, at Fangen ey fryser. Fyrbækkenet staar ved Trappen, Du hente det hid og lægge Kul paa.“

Jens Madsen hentede det, og satte det indenfor Døren i Fangehullet.

„Du faar nu have gode Nat, og sove vel, Jens. Kanske det ey bliver nogen god Søvn! — Stunder bliver her til at mindes mangt og meget — glem ey

hin Stund, Du løj mig mest paa," sagde Fru Anne, idet hun gik.

Det store Jærnbækken fyldte Jens Madsen til Randen med Kul. Sindigt pustede han til Gløderne, en blaalig Røg steg op og fyldte det lille Rum.

„Nu tænker jeg, Du har Varme nok for i Nat, Mester Jens, — en god Søvn kan Du trænge efter Dit Dagværk.“

Døren lukkedes, Nøglerne raslede og Skridtene gav Genlyd i Kælderhvælvingerne, da Fru Anne hurtigt ilede op ad Vindeltrappen, og Jens Madsen forsvandt mod Borgerstuen. Drønende faldt Lemmen til mellem Fruerstuen og den hemmelige Trappe.

Dødbleg stirrede Jens Boldmester paa de sortnende Kul, hvorfra den giftige Røg steg op. Han gispede og svælgede den røgfylde Luft, hvergang han aandede. Han slog Hovedet mod Pillen og sled i sine Lænker, indtil det sortnede for hans Øjne. — Dette var altsaa Døden — langsom og pinefuld gennem hvert Aandedrag skulde han hente den, indtil hans Øjne lukkedes, og hans Lemmer stivnede.

Nej — saa hellere selv give Døden en Haandsrækning, — der laa jo Dolken med den hurtig dræbende Gift, som Fru Anne i naadig Barmhjertighed havde kastet til ham, — blot en liden Rift, og Fred var annammet, — Guds hellige Moder være ham naadig for alt det onde, han havde bedrevet! — —

Der gik et Ryk gennem hans Lemmer, saa sank han sammen paa Stenbænken, gispede et Par Gange efter den kvælende Luft, bøjede Hovedet og sov ind til den evige Hvile. —

*

*

*

Natten blev lang for Fru Anne. — Hævn havde hun faaet, men pinefuldt var det her i Stilheden, Stund for Stund i Tanken at følge hans Dødskamp dernede i Fangehullet. —

Endelig gik hun ind i Sengekammeret, og først da hun laa med Datterens Haand i sin, fik hun Fred. Havde Jens Boldmester sejret over hende, havde Skammen og Forsmædelsen ogsaa været over Barnet her, — den liden Soffen, som hun elskede over alt paa Jorden. — „Nej, ham var kun sket Ret!“ —

*

*

*

Kort Tid efter denne Tildragelse genlød det af festlig Larm paa Harridslevgaard. Det var Dobbeltfest, som fejredes. — Bryllup blev holdt mellem Fru Anne Lykke og Kongens Overmundskænk, Ridder Knud Ulfeldt.

Samme Dag blev Fæstensøl drukket paa den lovformelige Trolovelse mellem Hofjunker, Herr Laurids Ulfeldt til Egeskov og velbyrdige Jomfru Sofie Rantzau.

Til Gigers og Fløjters Spil gik Dansen i Ridder-salen. I Festlarm og højrøstet Tale dulmedes Mindet om det der levet, lidt og hævnnet var bag disse Mure.

H. HAGERUP'S FORLAG. KØBENHAVN.

ROSE BRUHN: ANNE LYKKE

3die Oplag. 3 Kr. 25 Øre, indb. 4 Kr. 75 Øre.

Ogsaa Fru Rose Bruhn vender sig her fra Skildringen af sin Samtid til svundne Dage. Og med Held. Til Hovedpersonen har Forfatterinden valgt den bekendte Anne Lykke, der som Tronfølgeren, Prins Christians Elskerinde fulgte denne paa hans Rejser rundt i Landet, men omsider vakte en saadan Forargelse, at Christian IV. lod hende gribe og sætte i Fængsel. I den første Del af Romanen er Fru Bruhn imidlertid ikke naaet saa langt i Heltindens Liv; her skildres Anne Lykkes Barndom og Ungdom indtil Ægteskabet med Caj Rantzau. Det mest effektfulde Afsnit af den mærkelige Adelsdames Tilværelse er saaledes gemt til anden Del. Men Følelsen af, at man har det bedste i Vente, er jo kun en Behagelighed, saa meget som Forfatterinden allerede i det foreliggende viser sig at raade over solide historiske Kundskaber samt over en livfuld, farverig Fremstilling. *K. L. i »Nationaltidende«.*

Anne Lykke er en Datter af Høvidsmanden paa Vordingborg, Rigsraad Henrik Lykke og hans myndige Hustru, Fru Karine. Den sekstenaarige, fuldt udviklede, livsmodige og livslystne Jomfru efterstræbes af alle de Mænd, der kommer i hendes Nærhed. Men hendes Stolthed er større end det varme Ungdomsblods hidsige Krav, hun lader sig hverken friste af Jens Boldmesters ubændige Attraa eller af selve Kong Christian den fjerdes gyldne Lokkemidler, men bevarer uskadt sin Dyd for sin Fæstemand, Caj Rantzau. Han forstaar dog ikke fuldt at skatte hende, men glemmer hende halvt for udenlandske Æventyr. Da de endelig forenes, er Ungdommens Rus glødet ud, og Anne bliver først lykkelig, da hun bleg og mat ligger med et Barn i sine Arme.

Ganske fortræffelig forstaar Forfatterinden, uden at bruge et eneste stødende Udtryk og uden en eneste Gang at overskride Sømmelighedens Grænse, at skildre Datidens hede og usminkede Erotik. Forfatterinden bebuder en Fortsættelse, og der er ingen Tvivl om, at alle, der har læst den første Del af Anne Lykkes Skæbne, med Længsel vil imødesee og glæde sig til den næste.

L. L. i »Dannebrog«.

Fængslende og interessant er den Livsskæbne, her behandles, og som Bogens første Del vidner om, at Forfatterinden har Magt over Emnet og digterisk Evne til at iklæde det det strømmende Livs mangefarvede Dragt, saaledes føler man sig overbevist om, at anden Del vil holde, hvad første lover.

Der er Grund til at lykønske Forfatterinden til hendes Førstevandring ad den historiske Romans Veje. Hun synes her at have fundet et Felt, som hun vil kunne dyrke med Udsigt til at naa de smukkeste Resultater.

Det forekommer i hvert Fald mig, at Forf. kunstnerisk set ingensinde har leveret et saa fast bygget Værk som dette.

C. i »Ringsted og Sorø Folketidende«.

Faas i alle Boglader.

H. Hagerup's Forlag.
Gotersgade 28—30. København

